Această carte este o ficţiune. Orice asemănare cu persoane sau fapte reale este pur întâmplătoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României CRAINIC EUGENIA

Studenta criminală: roman/ Eugenia Crainic - Arad: Mirador, 2018 ISBN 978-973-164-254-3

821.135.1

Editura MIRADOR http://www.edituramirador.ro/ comenzi. m irador@ gmail. corn

Eugenia Crainic

Studenta criminală

Roman

Editura MIRADOR

Arad 2018

I

Dragă cititorule,

Mi-au plăcut poveştile din jurul unor crime în mod deosebit. Sună rău, ştiu. O crimă, cu povestea ei cu tot, nu e o portocală, să-ţi placă. Totuşi, seamănă cu o portocală. Ca să descoperi cine a

comis-o şi ce resorturi a împins pe cineva să ucidă, e musai să desfaci nişte informaţii ca pe o coajă de portocală. Iar din informaţiile alea, rupte anapoda şi vai mama lor, un om cu mintea limpede va trebui să compună drumul spre criminal. Spre odiosul criminal. Şi se ţese o poveste. Alta decât crima în sine.

Totuşi, ceva nu mi-a plăcut deloc în legătură cu crimele despre care am scris şi am auzit, ziaristă fiind. Niciuna n-a avut „faţă" de vreo carte. Au fost comise din motive puerile, stupide, ca toate crimele, de altfel, criminalii au fost neglijenţi, au lăsat în urma lor zeci de indicii, au fost descoperiţi rapid, ce mai, dezastru! Revenind la mobilurile care i-au mânat să ucidă, au fost mereu cele clasice: bani, gelozie, ură. Nimic original. Ca atare, am hotărât să le cosmetizez puţin. Să mă fac, dacă tot am crescut mare, cosmeticiană de crime. Să încep să scriu despre ele ca despre o prăjitură, pe un blog culinar. Pentru amatorii genului. Şi m-am gândit aşa...

Se ia o crimă care chiar s-a întâmplat. Se amestecă bine victima şi făptuitorul sau chiar făptuitorii, se coace la foc mic un motiv mult mai bun pentru comiterea faptei decât motivul avut de autorul propriu-zis, se aşterne pe hârtie şi se consumă seara, la lumina veiozei, cu un pahar de vin roşu alături, pe îndelete. Mi-am dat seama, în timp, că ucigaşii contemporani şi dintotdeauna strică crime răsunătoare cu motivaţiile lor de doi bani. Cât de slab să fii, să ucizi într-un mare fel, dar dintr-un motiv insignifiant?! Cei mai mulţi şi-ar fi rezolvat problemele, în mod cert, dacă n-ar fi recurs la luarea unei vieţi. Dar cum să-nveţi un om cu mintea vraişte că nu crima este soluţia?

Voi scrie, prin urmare, despre crime care chiar s-au întâmplat! Dar nu şi despre oamenii care le-au comis, pentru că nu-i cunosc. Şi nici nu vreau să-i cunosc, pentru că motivele lor puerile mi-ar ucide şi imaginaţia. Iar asta chiar ar fi o crimă cumplită.

Ce-am zis la început? Că mi-au plăcut nişte crime în mod deosebit? Ei, mi-au plăcut... Vorba vine. Reformulez: mi-au plăcut romanele poliţiste. Dintotdeauna. Pentru că-ţi pun mintea la încercare şi îţi stimulează adrenalina. Sănătate pe care v-o doresc şi vouă!

Cu dragoste ucigătoare, Eugenia Crainic

3 august

Sângele invada milimetric capacul valizei, ca o molimă devastatoare. Scăpat de sub control, penetra ţesătura verde desenând o hartă neagră, diformă, la care tânăra se zgâia cu mintea răvăşită, frângându-şi mâinile. „ Să-l ia dracu de ţigan împuţit/ Asta-mi mai lipsea/ Unde naiba să-l arunc, să scap... Să scap odată/

Sleită de puteri, fata încercă să mute bagajul sinistru la umbră, să-l apere de violenţa soarelui de început de august. S-a opintit în zadar, minute bune, fără să mute cadavrul deloc. Ţiganul fusese de plumb. Chiar dacă în valiză i-au încăput doar mâinile, capul şi piciorul drept, tot era imposibil de urnit.

Se împlineau trei zile de când îl ţâra după ea prin parcurile Timişoarei. Fără ţintă, fără raţiune. Nu mâncase nimic. Băuse doar câteva picături de apă, de la o cişmea care abia curgea. Transpirase abundent, iar puterile o părăsiseră. Deznădăjduită, se prăbuşi pe banca scorojită din apropiere, privind insistent harta pocită, care se lăţea vizibil. In curând avea să acopere cu totul ţesătura geamantanului.

Lacrimile îi secaseră. Cu mişcări moi, sfârşite, îşi dezlipi de trup tricoul jilav, slinos, încercând, ca în pragul înecului, să-şi recapete suflul normal. Gâfâitul înfundat, greoi, îi cuprinse coşul pieptului ca o boală. îi apăsa inima cu putere şi trimitea spre exterior suspine îndurerate, egale, anormale. Un nod inexplicabil îi stătea în gât, blocându-i cuvintele. De altfel, n-ar fi avut ce să spună. Nici cui să spună vreo vorbă. Fugea. Fugea de toată lumea. Doar fugea. Ii treceau prin cap frânturi de imagini, culori - predomina roşul —, apoi îşi aminti un vis din copilărie în care se ! făcea că era în picaj, simţind hăul cum o înghite. îşi privi mâinile, mici şi delicate, păreau dintr-un film de animaţie, mai apoi văzu disecţie, bisturie, saci negri de gunoi, bucăţi dezmembrate de

trup, lumini orbitoare, sânge şi... nimic.

Se prăvăli între bancă şi valiza cotropită de sânge, dinspre care un vânticel venit de nicăieri o învălui într-o duhoare imundă. De undeva, din depărtare,un difuzor răguşit anunţa înfundat: "Vârf de temperatură la Timişoara. Patruzeci de grade la umbră...

Nimeni nu ştia cum îl cheamă în acte. îşi spunea Domnul Teo, iar

restul lumii îl striga la fel. Studenţii îl considerau un soi de apendice al Căminului Doi de la Medicină, imposibil de extirpat. Când le era lumea mai dragă, din spatele lor răsărea, ca de nicăieri, Domnul Teo. Parcă avea un al şaselea simţ, special format pentru detectarea comploturilor. Nimic nu mişca în Căminul Doi fără ştirea lui, iar dacă cineva s-ar fi încumetat să-i ignore puterile nelimitate de paznic al intrării în imobil, se alegea cu zeci de piedici, mici şi sâcâitoare. De la obligarea „vinovatului” să semneze în caietul de la poartă ori de câte ori intra sau ieşea din clădire, fără excepţie, şi până la convocarea acestuia la Decanat.

Iar la Decanat, se ştie, chefurile, întrunirile de orice fel - mai ales cu studenţi de la alte facultăţi - sau muzica revărsată din boxe la ore mici erau aspru pedepsite.

In august însă era linişte. Complexul studenţesc era aproape pustiu, iar în Căminul Doi îşi închiriaseră câteva camere, peste vară, doar o mână de studenţi nevoiţi să-şi dea nişte restanţe. La Medicină, restanţele nu erau bine văzute. Cine avea mai multe, nu trăia pentru profesie.

După o lună iulie de concediu, Domnul Teo a revenit în cabina de pază în trei august. Miercuri seara. „Mai bine într-o miercuri - trei, decât într-o vineri - treişpe”, s-a jucat de-a superstiţiosul. Fiind vacanţă, era liber peste zi, intrând de serviciu doar în ture de noapte, „pentru ca nu cumva să se întâmple ceva”, cum îi plăcea să-şi accentueze importanţa în faţa oricui era dispus să-l asculte. Aşa că intra seara, la şase fix şi ieşea dimineaţa, la

în ziua aceea era mai cald ca oricând. La subraţul costumului ponosit pe care-1 purta, fie iarnă, fie vară, răsăriseră nişte pete umede, dizgraţioase. Fără costum însă, Domnului Teo nu i s-ar mai fi părut că e destul de domn, astfel că haina, cămaşa şi o cravată decolorată, care cândva fusese maro închis, erau piese nelipsite din recuzita sa de serviciu. De altfel, un alt costum ar fi fost şi greu de obţinut. Acesta avea un crac al pantalonului mai scurt, pentru a se potrivi pe piciorul bolnav al bărbatului. Fusese împuşcat la Revoluţie, în urmă cu 26 de ani, în Piaţa Operei, iar după şase operaţii şi zeci de internări în spitale, Domnului Teo i s-a scurtat stângul cu vreo cinci centimetri, supliniţi de un pantof special, cu o talpă ceva mai înaltă. Printre studenţi circula şi

istorioara ciudată, niciodată verificată, conform căreia părul cărunt al Domnului Teo, la cei 62 de ani ai lui, era veşnic tuns la fel şi fixat în aceeaşi poziţie -lins peste creştetul capului - fiindcă ar fi fost de fapt o meşă, al cărei rol era acela de a acoperi o placă metalică dobândită de revoluţionar după ce s-a lovit, doborât de glonţ, de treptele Catedralei Mitropolitane.

Şontâc-şontâc, Domnul Teo hotărî, pe la vreo opt şi-un sfert, să iasă din încăperea mică şi sufocantă, cu vedere la intrarea în cămin, în care-şi facea veacul în calitate de „şambelan”. Trebuia I oricum să-şi facă rondul, mai ales că, înainte de a ajunge el la slujbă, un ignorant îşi parcase pe aleea de lângă cămin Mercedesul negru, ultimul tip, fără să-i pese că obtura accesul spre intrarea în clădire. „Noroc că nu-i sezon...”, îşi şopti Domnul Teo în barbă, dând un ocol maşinii de lux şi uitându-se cu atenţie în interior. „Ce haimanale norocoase, îşi spuse paznicul cu obidă, să apuce la asemenea maşini la vârsta lor... Habar n-au ce-i munca. Ştiu doar să deschidă gura şi să ceară. Iar dobitocii de părinţi le îndeplinesc pe loc dorinţele. Fără nici o condiţie. La naiba cu ei! Pe vremea mea...”

Ca mai întotdeauna, Domnul Teo era convins că maşina scumpă este a vreunui student de bani gata, care ignoră totul

şi pe toţi, parcând unde-1 taie capul, fără grija unor consecinţe. Dar n-a avut timp să-şi verse veninul prea mult, că observă, sub portbagajul bolidului, o baltă de lichid ruginiu, în care încă mai picura ceva, la răstimpuri egale. „Ce dracu’...”

Domnul Teo se apropie cu prudenţă de lichidul revărsat pe asfaltul fiert al aleii, căutând cu ochi ageri sursa picăturilor insistente. A fost nevoie de o singură secundă să-şi dea seama că izvorul substanţei arămii-negricioase era portbagajul maşinii, unde „s-o fi spart vreo sticlă, ceva, mai mult ca sigur, că doar motorul e în faţă, iar zaibărul ăsta numai a ulei de maşină nu aduce...”

Fără să-i pese că dacă atinge Mercedesul s-ar putea declanşa alarma, Domnul Teo împinse instantaneu butonul de deschidere a portbagajului. „Măcar, dacă porneşte alarma, vine şi boul care şi-a parcat maşina aici, să şi-o mute, naibii, că nemernicii ăştia nu mai au nicio fărâmă de respect...” Ca la un semn, capacul portbagajului culisă în sus, iar Domnul Teo încremeni cu mâinile împreunate şi

adunate la gură. în interior, dintr-o învălmăşeală de saci negri din plastic se iţea un picior gros, bărbătesc, din cale-afară de păros şi năclăit pe alocuri cu sânge brun, închegat. Mut de spaimă, Domnul Teo şi-a adunat ultimele puteri, a trântit cu groază capacul potbagajului şi a parcurs, cu paşii cei mai largi pe care-i putea face, cei douăzeci de metri dintre maşină şi cabina portarului. „Să sun la 112! Să sun la 112! Să sun la...”

Comisarul Mircea Dobra s-a bucurat să afle că are un caz ciudat, „în sfârşit!”, şi-a spus, aproape mulţumit. Judiciarul timişorean lucra, de câteva luni bune, doar dosare vechi, de care se cam săturase toată lumea. Nu intrase nimic nou sau, cel puţin, nimic interesant. Cazurile de rutină erau plictisitoare, iar visul unui judiciarist de carieră a fost mereu rezolvarea acelei crime perfecte pe care avea s-o „vadă” limpede doar el şi nimeni altul, graţie pregătirii de specialitate şi inspiraţiei de moment. Iar lui Dobra nu i s-au prea arătat cazuri ca-n filme. De aceea, când a sunat

telefonul şi a aflat că în portbagajul unui Mercedes din Complexul Studenţesc a fost găsit un cadavru, Dobra a sărit de pe scaun ca propulsat de un arc, vărsându-şi pe cămaşa albastră ultima gură de cafea care-i mai rămăsese în cană. „Pfff..., a exclamat, o să mă împăieze nevastă-mea!” S-a repezit apoi în curtea Inspectoratului de Poliţie, de unde l-a luat cu sine şi pe subcomisarul Eugen Pop. Au devenit parteneri încă din ziua în care a fost transferat la Judiciar, iar ulterior, prieteni de nedespărţit. Fuseseră cândva colegi de Academie şi ajunseseră, mai târziu, şi colegi de serviciu, îşi ştiau toate hachiţele, soţiile şi copiii amândurora formau o mare familie, iar dacă pe Mircea Dobra îl măcina faptul că la 46 de ani nu prinsese nicio funcţie de conducere, pe Eugen Pop, care sărise inclusiv peste o avansare la un moment dat, chestiunea îl lăsa rece. Nu era ambiţios şi nici nu se lăsa copleşit de frustrări. Cu toate astea, dacă aveai nevoie de un ins organizat, capabil să fugă în stânga şi-n dreapta pentru a descoperi o adresă, o ascunzătoare, un cuib de interlopi, orice, Eugen Pop era soluţia.

Cei doi au sărit în Dacia Logan pe care subcomisarul Pop tocmai o alimentase. Să nu cumva să fie luaţi prin surprindere, în cazul vreunei urgenţe. Iar urgenţa, după un lung şir de săptămâni şi luni

în care s-a încăpăţânat să nu apară, de data asta le-a picat din cer...

-Unde mergem, a intrat ceva? vru să ştie subcomisarul.

-Da, ceva baban. Şeful Inspectoratului e pe fir cu Dispeceratul, să afle despre ce-i vorba. Avem un cadavru în Complexul Studenţesc, în portbagajul unui Mercedes. Toată lumea e pe drum. Criminaliştii au plecat de cinci minute, Morga, toată avangarda.

-Ce ştim până acum?

-Mai nimic. E proaspătă treaba. Telefonul a venit de la paznicul unui cămin. Vedem noi acolo.

Dobra conducea cu viteză, într-o Timişoară aproape pustie, copleşită de căldură. Vară, vreme de concedii. Deşi era seară, nu

se răcorise deloc. Asfaltul se simţea sub roţi ca o leşie lipicioasa de care cauciucul trebuia parcă să se se desprindă anevoie, după fiecare atingere.

In faţa Căminului Doi era forfotă. Agenţii izolaseră zona, ca de nicăieri apăruseră şi vreo douăzeci de gură-cască, câţiva ziarişti se căzneau să afle cine-i victima, cine-i ucigaşul, timp în care criminaliştii au scos cadavrul din portbagaj şi îşi făceau treaba cu repeziciune.

Dobra s-a apropiat de sacii negri de gunoi, din care criminaliştii desfaşuraseră torsul colosal al unui bărbat gol-puşcă şi un picior stâng umflat, dezagreabil. Capul, mâinile şi piciorul drept lipseau cu desăvârşire. Piciorul stâng, şi el decupat de tors, rămăsese agăţat într-o pieliţă neagră-albăstruie - aducând cu o cârpă năclăită -, de locul din care fusese disecat; poziţia sinistră a celor două părţi omeneşti stârnea oroare şi dezgust, mai ales că torsul închis la culoare era împuns, probabil cu vreun cuţit, aproape peste tot. Dinspre pungile negre de plastic, în care colcăia un sânge brun-negricios, se răspândeau miasme greu de suportat, căldura de afară făcând ca trupul să fie intrat bine în putrefacţie; procesul începând, probabil, la distanţă de doar câteva ore de la macabra hăcuire.

A

-In pungile de lângă portbagaj ce-aţi găsit? îl întrebă Dobra pe criminalistul de serviciu - un băiat de nici 30 de ani, cu care nu-şi amintea să mai fi lucrat înainte -, arătând cu degetul spre un maldăr de nailonuri mototolite.

-Hainele victimei, răspunse aproape neinteligibil tânărul, fiind împiedicat de masca de protecţie legată strâns la gură. Nu erau în acelaşi sac cu victima. Puteţi să vă uitaţi la ele, noi le-am cercetat; dar cu băgare de seamă, că trebuie să le luăm la laborator fix în starea asta. Am găsit într-un buzunar un telefon mobil şi-un portofel cu acte. Yi le dau când terminăm. Vă spun doar că au aparţinut unui oarecare Ilarie Covaci, de 62 de ani. Talonul maşinii

era pe acelaşi nume. în portofel mai era şi un carnet de partid. Bărbatul era vicepreşedintele Partidei Romilor pe oraş. Dacă aş avea capul victimei, v-aş putea spune clar dacă fotografiile din documente corespund cu persoana decedată... Dar aşa...

-Aveţi idee când a avut loc crima?

-Greu de spus. La prima vedere şi ţinând cont şi de căldura extremă, presupun că victima zace în portbagaj de vreo două zile. Suntem în trei august, aşa că e foarte posibil să fi fost ciopârţită în seara zilei de întâi august sau chiar cândva în dimineaţa zilei de doi august. La 40 de grade câte sunt afară...

A

In spatele lui Dobra îşi făcu apariţia subcomisarul Pop, în juml căruia gravita Domnul Teo, mai transpirat ca niciodată. Ardea să le povestească poliţiştilor cum s-au petrecut lucrurile, între timp, criminaliştii au adunat totul, lăsând doar Mercedesul în locul unde fusese parcat iniţial. îi scoseseră de la bun început numerele de înmatriculare şi au sunat Rutiera să trimită un trailer.

-Domnul Teo este cel care a descoperit cadavrul în Merţan, îi explică Eugen Pop partenerului său. Din păcate, nu are nicio informaţie care să ne ajute. Nu a văzut nimic deosebit de când a intrat în serviciu; este paznicul Căminului Doi, de la Medicină, şi nu are idee a cui ar putea fi maşina.

-N-am văzut-o niciodată pe-aici, a izbucnit Domnul Teo. Ştiţi, eu am făcut Revoluţia, am fost rănit, eu simt lucrurile astea... Aici s-au petrecut treburi necurate. O să fiu pe fază şi vă spun tot ce aflu. Am ochiul format. Aflu şi vă spun...

Cei doi judiciarişti nu păreau că-1 iau în seamă. Comisarul Dobra i-a cerut paznicului să le arate exact de unde a plecat când a hotărât să-şi facă rondul, ce a observat, cum a procedat, tot ce-şi amintea. Ascultându-i povestea, care nu facea lumină în caz mai deloc, Dobra hotărî că a sosit momentul să părăsească Complexul Studenţesc, dar nu înainte de a se asigura că trailerul sosit între timp ridică în siguranţă Mercedesul negru în care fusese găsită oroarea.

—E doişpe noaptea, Eugene, i se adresă colegului său. Cred că mergem acasă şi-o luăm mâine dimineaţă de unde-am lăsat-o.
In momentul ăsta, oricum, mi-e capul plin... Unde naiba să fie restul cadavrului? Până nu-1 găsim, nici nu putem anunţa familia. Pentru că nici nu ştim sigur cine e. Ce situaţie de rahat...

-Hai, nu te mai plânge. Crimă cu schepsis ai vrut, crimă cu schepsis ai. Nu uita că şi-aşa te plângeai că în ziua de azi mai auzi de câte-o crimă bună doar prin cărţi. Poftim, ai o crimă bună!

-Nu fi prost!, i-o tăie Dobra scurt. Mă refeream la crime de-alea premeditate, gândite, greu de descifrat, cu care ne umpleau capul la Academie. Ştii şi tu şi ştiu şi eu că în teren n-ai parte de aşa ceva. în România îşi dau în cap mai mult din gelozie. Pleacă unul Ia căpşuni în Spania, vine inopinat, îşi prinde nevasta cu unul în pat, îi dă ăstuia în creştet cu un topor şi se predă. Nimic de elucidat... Bine, se mai omoară şi la beţie, după câte-o harţă politică la birtul din colţ. Ce să spun, ce crime răsunătoare...

-Păi, uite, asta e răsunătoare. Ai ocazia să te desfaşori. Şi poate prinzi şi-o funcţie, dacă execuţi lucrarea ca la carte.

-Măi, parcă n-ai şti că-s interese politice la mijloc. Parcă văd că inspectorul-şef, ca să dea bine în propoziţie, în loc să aibă încredere că suntem capabili să elucidăm misterul, sună la Bucureşti să se gudure pe la Inspectoratul General, să trimită ăia specialişti, chipurile, „să ne ajute”. De parcă noi am fi cretini! Nu aşa face de fiecare dată?

-Ai devenit paranoic. Ai răbdare până mâine măcar! Săpăm şi după restul cadavrului şi facem lumină în bezna asta de caz cât ai zice peşte.

-Facem pe naiba. Mor de draci că s-a făcut miezul nopţii şi tot ce-am aflat e doar că un revoluţionar bătrân şi ratat, parcă şi puţin nebun, a descoperit o jumătate de om într-un portbagaj, într-un Complex aproape pustiu, la 40 de grade Celsius. Cine naiba să-l fi ciopârţit pe ăla aşa?

In maşină se lăsă o tăcere mormântală. Pe străzi, pentru că

dogoarea de peste zi se mai domolise, lumea circula furibund, căutând răcoare, curenţi de aer, fântâni arteziene, orice. Undeva, printre ei, căuta să se răcorească şi un criminal odios, pe care Dobra avea ambiţia să-l lege în cel mai scurt timp. Fără niciun ajutor de la Bucureşti.

Comisarul-şef de poliţie Leon Damian şi comisarul de poliţie Sofia Roth au aflat că trebuie să zboare la Timişoara pe nepusă masă. La prânz au fost sunaţi fiecare în parte şi li s-a transmis scurt că la ora 16.00 se vor întâlni la Aeroportul Băneasa, de unde vor călători, preţ de aproape o oră, până în inima Banatului. Detaliile urmau să le afle în avion, unde vor putea studia cele câteva rapoarte preliminare întocmite de poliţiştii timişoreni şi trimise la Inspectoratul General prin grija inspectorului-şef al Poliţiei Timiş. Aşa cum prevăzuse comisarul Dobra, ca să facă sluj la puternicii de la Bucureşti şi să-şi asigure continuitatea pe post, comandantul le ceru imediat bucureştenilor ajutorul în privinţa crimei din Complex. Desigur, măgulindu-i nespus, dar călcând cu bocancii, ca întotdeauna, peste capetele propriilor specialişti. Drept rezultat, atât comisarul Dobra, cât şi subcomisarul Pop, urmau să devină, în maximum două ceasuri, doar nişte marionete obediente, mânuite cu sfori invizibile de specialiştii din Capitală.

In faţa acestora autoritatea lor era zero, iar dacă ar fi îndrăznit să nu le execute ordinele, lucrurile ar fi putut lua o întorsătură cel puţin nedorită.

Fără să pună întrebări, Leon Damian şi Sofia Roth îşi pregătiră bagajele la repezeală, iar în clipa următoare se văzură amplasaţi

pe două locuri alăturate, într-o cursă de linie low-cost, cu destinaţia Timişoara. Se prezentară unul altuia în acelaşi moment, mai ales că auziseră unul despre celălalt, dar fără să aibă şansa să se cunoască.

Pe comisarul-şef Leon Damian îl făcuseră celebru, la nici 37 de ani împliniţi, cele trei ieşiri consecutive în străinătate, în tot

atâtea misiuni de menţinere a păcii; două în Sudan şi una în Haiti. Prin efort, tenacitate şi pregătire fizică dusă la extrem, cei şase ani petrecuţi în mijlocul unor civilizaţii măcinate de probleme - de la foamete până la ameninţări constante cu moartea - l-au călit şi maturizat peste măsură, ajungând să preţuiască viaţa la modul absolut. Plin de cicatrici, dar şi cu o cută uşoară între sprâncene, semn al unei impenetrabilităţi evidente, odată revenit în ţară a ales să-şi desfăşoare activitatea la Serviciul Judiciar din cadrul Inspectoratului General de Poliţie, unde flerul nativ şi experienţa dobândită în teren aveau să-i fie de mare folos în capturarea celor mai de temut criminali. Nu avea familie, cu excepţia bunicilor paterni, care încă locuiau la Arad, oraşul în care se născuse şi el şi pe care l-a părăsit abia la terminarea liceului, pentru a merge să studieze în Capitală, la Academia de Poliţie. Şi-a pierdut părinţii când a împlinit unsprezece ani, în urma unui accident inexplicabil de maşină. Cei doi, medici renumiţi, veneau de la Oradea, de la o conferinţă pe teme medicale. Maşina în care se aflau, cu tatăl său pe post de conducător auto, a fost găsită într-un şanţ adânc, pe jumătate plin cu apă. Soţii au fost descarceraţi cu mari eforturi. Niciodată nu s-a aflat ce anume a produs accidentul. Expertiza tehnică nu a relevat nicio problemă evidentă a maşinii, iar cum nu a existat vreo coliziune cu un alt autovehicul, concluzia specialiştilor a fost banala explicaţie universală conform căreia şoferul ar fi pierdut controlul volanului, pe fondul vitezei excesive şi al unui carosabil umed, virând în şanţul de pe marginea drumului. Leon Damian însă nu era dispus să înghită aberaţia. Şi-a promis că va veni negreşit ziua în care va elucida circumstanţele în care au pierit părinţii lui. Doar că avea nevoie de timp pentru asta, de noroc, dar şi de anumite cuceriri ale tehnicii, pentru desluşirea câtorva inadvertenţe uriaşe în dosarul morţii celor doi.

-Scuze, mii de scuze, i se adresă Leon Damian femeii de alături,

instalată confortabil pe scaunul de lângă gemuleţul rotund al aeronavei. N-am vrut să vă deranjez deloc, doar că e destul de

strâmt aici, încercă bărbatul un dialog, timp în care scăpă bagajul de mână peste spătarul scaunului din faţa femeii, moment în care măsuţa mobilă se desprinse brusc, căzându-i acesteia cu zgomot peste genunchi.

Femeia râse. Observa de câteva minute bune neîndemânarea cu care celebrul ofiţer Leon Damian se căznea să-şi înghesuie bagajul de mână în compartimentul special amenajat de deasupra scaunelor.

-Nu-ţi face probleme!, îl linişti cu o voce caldă, dar fermă, în acelaşi timp, proaspăta victimă a mostrei de neîndemânare masculină. Atâta timp cât coafura-mi rezistă, făcu Sofia Roth referire la o celebră reclamă pentru promovarea unui anumit fixativ, genunchii pot suporta fără probleme felurite şocuri.

Leon observă instantaneu că femeia îl tutui, lucru pe care-1 consideră semn bun. „E clar, nu e proastă. Dacă face haz de ea însăşi, cu siguranţă că poate face haz de orice. Măcar nu m-au trimis cu o tâmpită!” Zâmbind, profită de poziţia bipedă şi o scană rapid pe femeia căreia aproape că-i trânti geanta în cap, în aşa fel încât să nu-şi dea seama că este analizată. Ca un cercetător cu ochiul concentrat în lupa microscopului, constată că va lucra zilele următoare cot la cot cu un exemplar feminin de excepţie.

îşi plimbă privirea pe toată lungimea părului negru, adunat într-o coadă lejeră şi adus cu pricepere în faţă, peste umărul stâng, poate pentru a nu-i provoca disconfort la spate. Rochia simplă, de culoarea untului, nu mai lungă de genunchi, îi dezvelea braţele în întregime, suficient cât să-şi dea poliţistul seama că fiinţei aparent delicate din faţa lui nu-i erau străine sălile de antrenament. Un amănunt însă îl detumă total de la plăcuta investigare, de sus în jos, a liniilor colegei de breaslă. Pe degetul inelar al mâinii stângi, sprijinite lejer de rezemătoarea fotoliului, strălucea o verighetă fină, o unică bijuterie tulburătoare, care-i înnobila mâna distinsă, rafinată. Instantaneu, cuta dintre sprâncenele comisarului se accentuă, la unison cu declicul zgomotos al compartimentului de

bagaje, în care în sfârşit reuşi să-şi înghesuie geanta de voiaj. Se aşeză uşor descumpănit, măcar că nu-şi înţelegea deloc schimbarea de stare. „Dumnezeule, doar în niciun caz n-aveam de gând s-o curtez, ce naiba! E măritată femeia. Aşa, şi? Cât de bou să fiu, să mă lipesc de vreo colegă de serviciu!? Dar... ochii ăştia negri, nici nu-i disting irisul... şi pielea, atât de albă... şi dinţii, gura, zâmbetul ăla... nasul... parfumul... mmm...” Senzaţiile i-au fost curmate brusc de vocea superbei femei de lângă el, care i se adresă cu cea mai profesională voce din lume, după ce-şi ridică ochii din dosarul de caz pe care îl studie pe tot parcursul strădaniilor nesfârşite ale lui Leon Damian de a-şi orândui lucrurile:

-Ai avut timp să te uiţi peste caz? Este extrem de interesant. Oricât de morbid ar suna, tânjeam după ceva deosebit...

Parcă trezit din visare, Leon îşi drese glasul şi privindu-şi colega în ochi, îi răspunse iute:

-Da, am citit rapoartele rapid, poate prea rapid, fiindcă am rămas

cu ideea că lipseşte ceva. N-am avut timp să diger informaţiile. Tu?

Lui Leon nu i se păru că trebuie să-i mai vorbească în termeni de politeţe. Luă familiaritatea impusă de ea drept o dezlegare la per tu, astfel că alese varianta exprimării apropiate fără nicio tresărire.

-Eu... o să-mi dau seama de mult mai multe lucruri după ce voi intra în contact cu oamenii de-acolo. Trebuie să-i cunosc, apoi să-i simt...

-Vorbeşti ca un mediu, încercă o glumă comisarul-şef.

Dar, până la urmă, chiar aşa, nu lucrezi cu noi la Judiciar. In mod normal fac teren cu oameni pe care-i cunosc. Cum m-am ales cu tine? râse de-a binelea poliţistul de propria întrebare.

-Ai dreptate, zâmbi, la rândul ei, Sofia Roth, după care simţi nevoia unor explicaţii; nu, nu ai dreptate în sensul că aş fi mediu;
ai dreptate doar în privinţa faptului că e destul de ciudat că ne-au trimis în echipă la un astfel de caz. Ideea este că vor să înfiinţeze, la nivel de Inspectorat General, un departament

complex, cu ofiţeri care să acopere câteva specializări esenţiale în activitatea de investigare a omuciderilor. în ce mă priveşte, sunt psiholog criminalist, specializat în evaluare şi intervenţie în devianţa comportamentală. Aşa că, părerea mea la cald, măcar că te-aş ruga să dai mai încet aerul condiţionat, că-mi ucide sinusurile, este că suntem trimişi în acest tandem la Timişoara sub formă de proiect-pilot.

Uşor contrariat, Leon Damian întinse mâna spre orificiul prin care îşi făcea de cap aerul condiţionat, exclamând:

-Deci suntem cobai. Corect?

-Hahahaaa... râse cristalin psihologa, da, ai putea să spui inclusiv că am fi cobai. Totuşi, la un caz în care avem de-a face cu un cadavru în care criminalul a înfipt cuţitul de câteva zeci de ori, apoi l-a tranşat ca pe un porc, sunt mai mult ca sigură că avem de-a face cu o minte zdruncinată.

- Să fiu sincer, şi eu sunt uşor zdruncinat. Mă simt un fel de „fraierul casei” că tu ai avut acces la atâtea informaţii, în timp ce eu nu ştiam nimic. Dacă n-aş fi sigur că sunt capabil să scotocesc după criminali inclusiv în deşert, şi n-o spun la figurat, aş crede că mai-marii IGP-ului tocmai te-au dotat cu un căţeluş şi te-au trimis să faci lumină la Timişoara. Tu, să judeci, iar căţelul, adică eu, să amusine.

9

- Hei, heeei, fără frustrări inutile, opri Sofia Roth dezlănţuirea ofiţerului. Am aflat despre toate astea pentru simplul motiv că am făcut parte din echipa care a analizat potenţialul înfiinţării unui astfel de departament.

-OK, îţi cer scuze, n-am vrut să sune aşa. In fond, voi avea nevoie de orice fel de ajutor...

Avionul se pregătea de aterizare. Fuseseră anunţaţi să-şi fixeze centurile. Uitându-se încruntat în lungul culoarului, la capătul căruia stewardesa se încingea, pe o strapontină, cu propria centură de siguranţă, în mintea lui Leon Damian se învolburau,

într-un haos crâncen, toate informaţiile proaspete primite de la Sofia Roth. Ar fi avut nevoie de o cafea. Brusc, îşi dădu seama că nu fuseseră îmbiaţi, pe durata zborului, nici cu cafea, nici cu mâncare. „Ce sărăcie de low-cost! Dacă mai adăugau la greutatea avionului şi nişte sandvişuri, poate se prăbuşea drăcia, la naiba!”

Printre cei care aşteptau pe cineva de la Bucureşti, la Aeroportul timişorean „Traian Vuia”, se număra şi subcomisarul Eugen Pop, dotat cu o pancartă albă, pe care scria „IGP”. Zărind literele magice, cei doi ofiţeri din Capitală se îndreptară şnur spre omul care avea să-i conducă Ia Inspectoratul Judeţean de Poliţie. Observându-i de la distanţă, subcomisarul apăsă tasta speed-dial a telefonului său mobil, la capătul celălalt răspunzând instantaneu comisarul Dobra:

-Care-i treaba? vru să ştie acesta imediat.

-A aterizat cavaleria, ciripi iute Eugen Pop. Ai noroc în viaţă! Ăştia de la Bucureşti au trimis un fotomodel masculin si o pipiţă. O să le dai şah-mat din trei mutări. Hai că închid, se apropie...

1 august

Tânărul intră în apartament ca din puşcă, trântind fără milă uşa locuinţei. Parcurse holul lung din cinci paşi uriaşi, se izbi apoi de uşa întredeschisă a băii, intră şi se încuie prin interior. Madam Cota, gazda studentului, îl strigă pe nume, luă „da”-ul lui scurt drept chezăşie că e „ băiatul ei ”, apoi se întoarse în bucătărie, presupunând că „ o fi avut, săracul, vreo urgenţă ”.

Disperat, îşi privea în oglindă chipul răscolit, cu ochi măriţi de groază. Părea că nu-şi poate stăpâni pupilele. I se mişcau în cap ca două bile dezorientate, vrând să găsească, dacă ar fi fost posibil, un punct de sprijin. îşi coborî ochii spre mâinile fine, „ de chirurg ”. Un vis ucis în faşă. Degetele îi tremurau incontrolabil.

In jurul unghiilor, sângele uscat descrisese linii curbe, negre, dizgraţioase. îşi adună pumnii, simţindu-şi pielea potrivnică. II strângea propria epidermă. Ii venea să urle. Gâfâia din ce în ce mai intens, cămaşa subţire ajungând să-l sufoce. O simţea străină pe pielea copleşită de sudoare. Miile de stropi de sânge de pe braţe şi îmbrăcăminte păreau vii, îi săreau în faţă într-un dans grotesc, se schimonoseau, păreau că

vor să-i cucerească porii, I *creierul, toate organele. Furibund, şi-a smuls de pe piele toate boarfele. Le-a azvârlit în vană şi le-a dat foc, cu bricheta lăsată pe policioară de Madam Cota, amatoare de lumânări parfumate în timpul beneficului ritual al îmbăierii.*

îşi privi corpul, dezgustat. îşi ura până şi degetele de la picioare. Ar fi vrut, brusc, să fie altul, să se transforme, dar mai întâi de toate, pentru a reveni de undeva, trebuia negreşit să plece. Să piară. Profund afectat, apucă una dintre lamele de ras din dulăpiorul alb cu oglindă şi respirând greu, zgomotos, înfipse tăişul de metal în vena cea mai vizibilă de pe antebraţul stâng şi trase în sus cu putere. Sângele ţâşni instantaneu, scurgându-se în

vâlcele stranii spre palmă şi degete. Cu mişcări sigure, secţiona încă o venă, apoi alta, apoi încă una... Până când lumina plăpânda a becului „ economic ” din baie îi inundă, pe neaşteptate, ochii, Sau poate că ochii, blestemaţi să nu se mai poată închide, cerşeau lumină...

Fumul din încăperea minusculă îl sufoca, iar trupul vlăguit alese să se prăbuşească strâmb, între bideu şi vasul de toaletă.

Bubuituri stranii îi tulburau clipa eliberării. întunericul îl înghiţea hulpav, purtându-l pe braţe necunoscute spre neguri şi mai necunoscute.

Liniştea în care se cufunda tot mai mult fu tulburată doar de un ţipăt ascuţit, înfiorător, al bunei Madam Cota.

Preţ de o clipă, s-a speriat că a eşuat. Apoi, n-a mai auzit nimic.

Cea care se izbi prima de magnetismul de „fotomodel masculin” al ofiţerului specialist Leon Damian fu nimeni alta decât secretara şefului Inspectoratului timişorean de poliţie. Agenta principală de poliţie Mia Stan, în clipa în care subcomisarul Eugen Pop deschise uşa secretariatului şi-i invită pe cei doi nou-veniţi în încăpere, ţâşni de pe scaun ca împinsă de un resort şi rămase în contemplare în faţa perfecţiunii masculine. Bărbatul din toate visele ei de fată bătrână tocmai păşi în încăpere, transformând-o în stană de piatră, ca-n poveste. Intr-o fracţiune de secundă, femeia scană la milimetru exemplarul reuşit care-i invadă spaţiul profesional, încât ar fi putut, instantaneu, să răspundă la orice întrebare referitoare la aspectul „manechinului”. Părul negru, tuns foarte scurt, poate doar

uşor grizonant în zona perciunilor, ochii adânci, limpezi, căprui deschis, sau poate verzui?, nasul drept, nobil, pomeţii accentuaţi, maxilarul puternic şi buzele frumos desenate, completate de o alură de sportiv înnăscut, care-i confereau mersului, aparent leneş, o eleganţă aparte, toate la un loc avură darul să dea cu bruma de onorabilitate a ostentativei

Mia Stan de toţi pereţii. Ignorând total prezenţa feminină care intră în biroul dreptunghiular alături de Leon Damian - de parcă Sofia Roth ar fi fost doar o anexă suplimentară inutilă secretara de 38 de ani, niciodată măritată şi trecută prin mai multe paturi de ofiţeri superiori şi prin tot atâtea poveşti de alcov, îşi ţuguie buzele rujate strident cu veşnicul stacojiu „de serviciu” şi, cu o voce subţire, iritantă, uitându-se exclusiv în ochii judiciaristului de la Bucureşti, ciripi slugarnic:

-Ce onoare să vă avem printre noi! Dacă vă pot fi de folos, vă rog nu ezitaţi să-mi cereţi ajutorul!

Punându-şi în valoare în mod provocator fesele îndelung lucrate la sala de sport a instituţiei, aceasta fiind şi pepiniera de „gradaţi” din care spera să-şi aleagă într-o zi consortul, secretara deschise uşa dublă a inspectorului-şef cu mişcări lascive, care se potriveau cu momentul ca nuca-n perete, anunţându-i pe specialiştii proaspăt sosiţi.

Ca dintr-un capăt de lume, vocea tabagică a şefului IPJ Timiş îi pofti pe toţi în biroul său; un birou generos, mobilat destul de auster, în care singurele obiecte care-ţi atrăgeau privirea erau sumedenia de cupe şi medalii, frumos aranjate într-un dulap cu vitrină; toate, distincţii obţinute de inspectorul-şef în persoană. Fost judocan, i se dusese vestea că pune la pământ din trei mişcări pe oricine, la cel mai mic semn de neascultare. Ca un buldog întărâtat cu coada unei mături, după ce-şi trântea adversarii la pământ obişnuia să-şi tragă nasul zgomotos, producând imediat, cu talent şi rod al unui îndelung exerciţiu, o flegmă rotundă şi tare, pe care o scuipa cu pricepere la distanţă, ţintind tot ce-şi propunea. Invariabil, mârâia cu năduf la partenerul de luptă imobilizat, ca un animal furibund, alegându-se în timp cu o poreclă cât se poate de previzibilă: „Buldogul”.

Anii îndelungaţi de activitate în cadrul Biroului de Combatere a Crimei Organizate şi Antidrog l-au transformat într-un grobian fără pereche, posesor al unui vocabular reprobabil. Subalternii,

deşi îi recunoşteau talentul de a-şi ţine oamenii sub control, îi reproşau mult mai multe. O dispută cu Buldogul ar fi fost născută moartă. Avea un talent înnăscut să se gudure, precum un patruped bine dresat, pe la picioarele mai-marilor momentului, atingând performanţa nemaiîntâlnită de a ocupa întâia funcţie în Inspectorat de peste treisprezece ani. Deşi ofiţerii şi subofiţerii nu conteneau să-I vorbească pe la spate, mirându-se de vocabularul mizerabil şi manierele inexistente ale acestuia, dar şi profund afectaţi că-i bălăcăreşte zilnic „o piticanie spurcată şi lipsită de tact”, se vedeau nevoiţi să tacă mâlc, executând ordinele acestuia fără să crâcnească. Buldogul, din două vorbe, îi împrăştia care-ncotro, cu misii exacte, mai ales că avea o ţinere de minte incredibilă, fiind la curent cu aproape toate dosarele aflate pe rolul Inspectoratului.

Leon Damian, după ce dădu mâna cu Buldogul şi cu ofiţerul de legătură Mircea Dobra, care-i fu prezentat, deopotrivă, intră direct în miezul problemei:

— Lucrurile sunt destul de limpezi până acum. M-am documentat pe drum. Dacă toată lumea este de acord, aş începe imediat. Suntem în patru august, căldura este insuportabilă, de undeva trebuie să apară ceva. Trebuie să ajung în Complexul Studenţesc încă în această seară, împreună cu colega mea, să încercăm o completare a celor constatate deja de dumneavoastră. Sofia Roth este ofiţer criminalist, psiholog specializat în comportamentul deviant...

-Profiler, adicătelea, ca-n filmele americane, îl întrerupse Buldogul râzând lătrător, ca o hienă în faţa unui stârv, vrând parcă să le demonstreze celor prezenţi că a priceput exact cu ce se ocupă femeia înaltă, suplă, deosebit de atrăgătoare, din faţa lui; de altfel, ca să nu pară infim pe lângă ea, se cufundă în scaunul generos din spatele biroului, pentru a avea o scuză că vorbeşte de undeva de pe un palier inferior, vinovată fiind pentru diferenţa de nivel strict poziţia sa şi nicidecum statura de-a dreptul ridicolă de la „înălţimea” căreia îşi umilea zilnic subalternii.

-Da, fu de acord comisarul-şef Damian, dacă vreţi să-i spuneţi

„profiler”, nu am nimic împotrivă. Desigur, dacă nici partenera mea nu are. Acestea fiind zise, v-aş fi recunoscător dacă ne-aţi oferi, colegei mele şi mie, câte-o cafea şi eventual un pahar cu apă. Este o căldură infernală şi n-am apucat să trecem pe la hotel...

-Sigur că da, fu de acord inspectorul-şef, parcă afectat de faptul că nu-şi dăduse singur seama că e nevoie de hidratare, dată fiind temperatura anormală.

Cu o voce autoritară, îl trimise pe ursuzul comisar Dobra în secretariat, cu misiunea exactă de a comanda cafele şi câteva sticle cu apă.

Atât Leon Damian, cât şi Sofia Roth îşi dădură seama simultan că personajul care tocmai părăsi încăperea nu rosti niciun cuvânt pe tot parcursul întrevederii, fiind la fel de mut ca însoţitorul lor de la aeroport şi până la sediul IPJ, subcomisarul Eugen Pop. Parcă înţeleşi, cei doi specialişti de la Bucureşti schimbară priviri complice, fiind convinşi că autoritatea Buldogului e singura vinovată de atitudinea rezervată şi aparent temătoare a celor doi.

In realitate însă, Dobra îi blestema pe toţi pentru ghinionul de a nu-şi putea vedea de treabă de unul singur în dosarul cadavrului din Complex, iar Eugen Pop, resemnat, era doar copleşit de ideea că va trebui să slujească, dintr-o dată, un număr dublu de superiori, de parcă nu i-ar fi fost de ajuns cei care deja îl fugăreau nebuneşte care-ncotro.

în scurt timp, în faţa tuturor celor aşezaţi la masa lunguiaţă aflată în prelungirea biroului Buldogului apărură cafele şi sticle cu apă plată. în timp ce toţi cei prezenţi rupeau pliculeţe cu zahăr sau amestecau cu sârg în ceşti, Sofiei Roth nu i-a fost greu să constate, după limbajul tmpurilor secretarei şi al inspectorului-şef, că cei doi aveau o oarecare istorie împreună, care se depărta cu mult de austeritatea biroului în care tocmai se aflau. Luă amănuntul însă ca pe o observaţie oarecare, fiind mult prea obişnuită cu legăturile

care surveneau în domenii de activitate precum cea poliţienească, unde programul de lucru era haotic, incertitudinile interveneau la tot pasul, iar fidelitatea ajungea să însemne, adeseori, strict

o noţiune de dicţionar.

In timp ce-şi beau cafelele, Buldogul se grăbi să profite de faptul că toţi erau aşezaţi pe scaune, astfel că se ridică de pe propriul fotoliu negru şi, cu mâinile la spate, se plimba trufaş în jurul tuturor:

-Mă aştept, rosti repede - de parcă s-ar fi temut să nu se ridice careva de la masă, punându-1 din nou în inferioritate fizică - la o cooperare deplină. Comisarii Dobra şi Pop, aici de faţă, se vor asigura că aveţi acces peste tot pe unde este nevoie. Colaborarea lor nu este negociabilă. Avem de-a face cu o situaţie dificilă, îndelung prezentată şi de presă - deşi au cam bătut câmpii, că n-am avut nici noi informaţii, darmite ei -, de două zile ne străduim să-i dăm de capăt şi n-am reuşit mare lucru, aşa că am nevoie de rezultate în timp util. Un criminal cu sânge rece se plimbă prin oraşul meu, iar dacă nu ies cu ceva pentru presă în scurt timp, lucrurile vor sta cât se poate de prost.

Luând o poziţie din care să-i poată vedea bine pe proaspeţii sosiţi din Capitală, Buldogul li se adresă celor doi uitându-se fix în ochii Sofiei Roth:

—Aş vrea să aflaţi de la mine că apreciez că ne-aţi venit în ajutor, dar că nu pot să nu mă amuz văzând că ne-a fost trimis un profiler. Cu proxima ocazie o să am o discuţie cu şeful IGP; în opinia mea, aş fi avut nevoie de pălmaşi, de ofiţeri de investigaţie adică, obişnuiţi cu munca de detectiv...

Dându-şi seama, dintr-odată, că tocmai subestimase importanţa unui ofiţer al IGP, călcându-i în picioare importanţa, spre a-şi mai înmuia intervenţia prost începută, încercă să dreagă busuiocul:

-... Sigur, sunt la curent cu activitatea unui profiler, doar mai ştim si noi câte ceva, nu-i aşa?, le trase cu ochiul comisarilor

Dobra şi Pop, însă eram convinşi că un psiholog criminalist este util numai în cazul investigării unor criminali în serie, or, la noi în Complex...

Sătulă de tirada de neoprit a ridicolului personaj, Sofia Roth se ridică în picioare, mulţumind pentru cafea şi articulând ferm:

-Vă asigur că vom descoperi criminalul. Suntem o echipă aici.

Până atunci însă, în calitate de psiholog acreditat, cu competenţe inclusiv în psihologia clinică, mi-am conturat o certitudine cam de când v-am cunoscut: evaluările psihologice periodice la funcţiile de conducere ar trebui făcute cu mai multă responsabilitate, astfel încât să nu contravină realităţii. In ce vă priveşte, sunt convinsă că veţi fi ajutat de colegii psihologi din cadrul instituţiei.

îndreptându-se spre uşă, Sofia Roth mai întoarse capul doar preţ de o secundă; înfipse ochii în Leon Damian, care sări instantaneu de pe scaun şi o urmă la mică distanţă.

Buldogul îngheţă în mijlocul încăperii, fiind incapabil să scoată vreo silabă, îşi scutură doar mâna dreaptă în direcţia comisarilor Dobra şi Pop, în semn de „haideţi* dispăreţi, fugiţi după ei, ce staţi şi vă holbaţi la mine?”, apoi îşi dădu drumul cu zgomot pe scaunul cel mai apropiat, ca un burduf dezumflat.

Pe culoarul lung de la etajul întâi al sediului Poliţiei, Sofia Roth şi Leon Damian îi puteau auzi cât se poate de limpede pe judiciariştii Dobra şi Pop, care, deşi vorbeau aparent încet şi mai şi păşeau în acelaşi timp la câţiva metri în spatele lor, nu se puteau abţine să nu observe cu satisfacţie:

-Băi, tipa tocmai l-a trimis pe Buldog să se caute la cap, jubilă Eugen Pop. Hahahaaa, e tare gagica!

-Poate-i cheamă înapoi la Bucureşti, opină Dobra, fiind aproape sigur că Buldogul va suna la IGP şi se va plânge de prestaţia celor doi.

-Crezi? Vezi-ţi de treabă! Să nu-mi spui mie pe nume dacă va avea curajul să facă una ca asta. După ce s-a milogit de ăia să

ne trimită ajutoare, acum crezi că va avea sânge-n instalaţie să le dea peste nas? Nici vorbă! Ai să vezi!

în Loganul cu toate geamurile deschise al Poliţiei, condus impecabil de subcomisarul Pop, Leon Damian călătorea pe bancheta din spate alături de o Sofia Roth încruntată, gata parcă să atace la cea mai

mică zgândărire. Ar fi vrut să i se adreseze, dar renunţă. Din experienţele lui în materie de femei, rămăsese măcar cu o lecţie importantă: niciodată să nu-i vorbeşti unei femei furioase, până nu deschide ea gura mai întâi!

Comisarul Dobra, în dreapta şoferului, făcându-şi asiduu de lucru cu mâinile, apăsă pe mai multe butoane de la bord, în final deschizând radioul. Nimeri un post în limba sârbă. închise aparatul la loc. Vizibil afectat de căldură, îi anunţă pe ofiţerii de la Bucureşti cu o voce neutră:

-Mai avem puţin şi ajungem în Complexul Studenţesc. Ar trebui să stabilim cu ce doriţi să începem!

De modă veche, Domnul Teo încă se mai informa din presa scrisă. Ziarul era sfânt pentru el. Şi-l cumpăra zilnic, dintr-un chioşc din Piaţa 700, unde vânzătoarea îi ţinea un exemplar în fiecare zi, fie ploaie, fie vânt. Ziarul de azi însă l-a intrigat peste măsură. Stătea cu el în faţa ochilor de când intrase în tură şi se căznea să-şi amintească unde mai văzuse, oare, figura tânărului dintr-o fotografie destul de nereuşită, sub care o explicaţie zguduitoare îl înfioră: „Adrian Dima, de 20 de ani, student în anul întâi la Medicină, a supravieţuit unui act suicidar. Originar dintr-o comună din judeţul Bihor, tânărul se afla la Timişoara pentru o serie de examene restante, la care însă nu va mai ajunge..., într-un moment de inconştienţă şi-a tăiat venele..., în apartamentul în care locuia cu chirie..., bloc de pe strada Reşiţa... Gazda sa..., femeie în vârstă de 65 de ani..., găsit în baie..., stare de inconştienţă..., serviciul de ambulanţă... Studentul se află în comă... Spitalul Judeţean... în stare de şoc, bătrâna n-a putut explica gestul tânărului...”

Transpirat şi concentrat la maximum, Domnul Teo era sigur că l-a văzut pe bietul băiat prin Complex, pe undeva, mai ales că era student la Medicină. Totuşi, i se părea că-1 ştie mai bine de-atât. Mult, mult mai bine. Dar parcă i se blocaseră sinapsele. Nu reuşea să-l amplaseze nicăieri. Absolut nicăieri. Colac peste pupăză, stării accentuate de frustrare i se adăugă şi apariţia neaşteptată a unui pâlc de cetăţeni bine îmbrăcaţi - trei bărbaţi şi o femeie -, care se îndreptau cu paşi hotărâţi spre Căminul Doi. Vigilent, lăsă ziarul deoparte pentru o vreme, ieşind din minuscula sa cabină în întâmpinarea nepoftiţilor. Deşi se pregăti să spună ceva, n-apucă să

scoată vreun cuvânt, că-1 recunoscu pe comisarul Dobra, cel care se ocupase de cazul cadavrului din portbagaj cu doar o zi în urmă. Jovial, făcu un pas cu piciorul sănătos înspre domnii care deja ajunseseră lângă el, exprimându-şi surprinderea:

-Oooo, domnule comisar, ce onoare să reveniţi pe la noi atât de repede! Cu ce vă pot fi de folos?

Strângându-i mâna, Mircea Dobra îi prezentă ciudatului personaj componenţa grupului, rugându-1 să le dea poliţiştilor concursul în privinţa stabilirii unor amănunte referitoare la crima petrecută cu câteva zile în urmă.

-Sigur că da, nicio problemă. Facem tot ce putem. O să le spun şi domniilor lor ce v-am spus şi dumneavoastră. Nu-mi dau seama ce-aş mai putea zice în plus...

Apropiindu-se de Domnul Teo încât aproape că ar fi putut să-i simtă respiraţia, Leon Damian se aplecă, de la înălţimea celor 187 de centimetri ai lui, la urechea straniului omuleţ, rugându-1 complice să-i fie ghid prin împrejurimi. Acesta acceptă imediat, nu înainte însă de a-şi exprima îngrijorarea cu privire la părăsirea postului.

-Nu vă faceţi griji, o să rămână aici domnul subcomisar Pop, decise pe loc Leon Damian, uitându-se fix în ochii acestuia, pentru a obţine un gest afirmativ, exprimat imediat printr-o aplecare scurtă a capului, prin care poliţistul acceptă, fără comentarii, ordinul

superiorului de la IGP.

Fu rândul comisarului Dobra să afle de la Leon Damian ce-ar fi oportun să facă. Află, fără întârziere, că trebuie să ia legătura cu angajaţii unei covrigării de pe aleea principală dintre căminele studenţeşti, singura care nu-şi închisese porţile pe perioada vacanţei de vară. Leon Damian pusese ochii pe dugheană încă din maşină. Băgă de seamă că e deschisă şi era convins că din astfel de locuri se pot afla lucruri importante. Conştient însă de sensibilităţile oamenilor atunci când vine vorba despre subminarea autorităţii, căută să nu calce în picioare prestigiul anchetatorului Dobra şi i se adresă colegului timişorean într-o manieră călduroasă, dar totuşi

tranşantă:

-Sunt convins că aţi făcut deja acest lucru, însă v-aş fi recunoscător dacă aţi încerca din nou un dialog cu cei de la covrigăria de pe alee. Insistenţa, de multe ori, este capabilă să aducă informaţii esenţiale. Ne interesează orice: oameni, gesturi, lucruri... Nu putem risca să pierdem niciun amănunt...

La câte porcării a înghiţit Mircea Dobra în ultimele zile, înjurătura pe care şi-o reprimă i se păru a fi cea mai digerabilă. Grăbit să termine odată cu evaluarea locului înfiorătoarei descoperiri, se grăbi spre covrigărie, mai ales că de undeva, din mijlocul peluzei apropiate, un aspersor pomi ca din senin, răcorind aerul incandescent cu o ploaie de stropi binemeritaţi.

Surprinsă de uşurinţa cu care oamenii din jurul ei erau manevraţi cu o precizie uluitoare de Leon Damian, despre care auzise atâtea, fără să-şi închipuie însă deloc personajul, Sofia Roth încercă să nu-i stea în cale defel. Descoperea cum în faţa ei se desfăşură un bărbat sigur pe el, conştient de fiecare gest, calculat, un profesionist pe care nu reuşea deloc să-l compare cu neîndemânaticul din avion, care era cât pe ce să-i scape în cap geanta de voiaj.

Clipa de admiraţie îi fu întreruptă brusc de vocea puternică a

experimentatului ofiţer, care, fixând-o insistent, o chemă alături de el şi de pipernicitul paznic de cămin. Preţ de o secundă, i se păru că în aerul vocii lui Leon Damian simte o undă aparte de căldură: -Doamnă?, întrebă acesta cu un aer familial, sunteţi gata să ne însoţiţi? Eu şi Domnul Teo suntem pregătiţi.

-Da, sigur că vin. Vin acum, răspunse femeia, făcând câţiva paşi în direcţia celor doi. De altfel, se simţea puţin vinovată pentru faptul că, în loc să-şi concentreze atenţia de specialist asupra ciudatului personaj tras la costum în toiul verii, el fiind tocmai descoperitorul cadavrului din Mercedes, îl analizase în exclusivitate pe titratul ofiţer judiciarist care, din motive atât de întemeiate - având în vedere inclusiv starea ei civilă -, nu ar fi trebuit s-o intereseze absolut deloc.

Avântul îi fu curmat de o atitudine cel puţin bizară a Domnului Teo.

In loc să-şi menţină verva în privinţa cooperării cu poliţiştii, acesta înlemni pe alee, într-o poziţie artistică de gânditor.

Deşi Leon Damian îl strigă pe nume de vreo două ori, iar Domnul Teo ştia bine că trebuie să-l însoţească, se întâmplă un lucru straniu. Bărbatul îşi încrucişă braţele, se încruntă în semn de uriaşă concentrare, apoi fixă un punct oarecare ce părea că zace în iarba din apropiere. „Oare ce-1 macină?”, se întrebă Leon Damian, care schimbă nişte priviri rapide cu Sofia Roth şi după ce constatară că omul fixa un punct total neinteresant de pe peluză, dădură să-l deştepte din reverie, atingându-i umărul.

-Ahaaa! Ştiu, ştiu exact!, sări ca un arc paznicul, desfacându-şi instantaneu braţele, de parcă tocmai ar fi rezolvat problema fundamentală a evitării apocalipsei. Acum ştiu. Mi-am adus aminte!, ţipă din adâncul plămânilor Domnul Teo. Domnule, doamnă, li se adresă celor doi, vă rog să mă scuzaţi, revin într-o secundă, trebuie doar să mă uit în registrul meu din cabină. Sau puteţi să mă urmaţi, e doar o chestiune care m-a măcinat toată ziua.

Poliţiştii, neavând nici cea mai vagă idee ce l-o fi măcinat pe

om ceasuri întregi, îi urmară şoncăiala grăbită până în cabina unde subcomisarul Eugen Pop îşi intrase în rolul de paznic, în locul celui original care, din senin, se întoarse în chilia minusculă, prin geamurile căreia observa zilnic viaţa studenţilor căminişti.

Fremătând, Domnul Teo apucă ziarul de pe masă şi deschise la o anumită pagină, îndoi foaia încât să scoată în evidenţă strict chipul băiatului despre care citise că s-a sinucis şi declară cu emfază:

-II vedeţi? Mi-am dat seama cine e. II cunosc. E student la

noi, aşa cum scrie aici. II cunosc bine. Venea des la mine în cămin. O vizita pe iubita lui. Frumoasă fată! Claudia Baran se numeşte. Vedeţi? Mi-am adus aminte.

-Mă bucur că v-aţi liniştit, interveni Sofia Roth, intuind la curiosul paznic o oarecare tulburare conversivă, asupra căreia îşi propusese să se concentreze în minutele următoare.

-Putem să mergem acum? Aş vrea să-mi arătaţi exact unde aţi găsit acel Mercedes.

-O, da, sigur că da, îi reveni Domnului Teo logoreea specifică. Acolo, acolo pe alee era parcat, fix acolo unde vă arăt. Hahaaa... Vedeţi?, jubilă din nou bărbatul, vedeţi? Mi-am amintit cine era bietul băiat. Dar de ce să fi vrut să se sinucidă? Hm...

-Aş vrea să vă concentraţi puţin, insistă Leon Damian.

-Da, sigur că da. Atât îmi amintesc. Că aici era Mercedesul, acolo e balta de sânge, pe aia am văzut-o prima, s-a uscat, uitaţi-vă ce pată urâtă, ce chestiune... Hmmm... Dar aş vrea să vedeţi că mi-am dat seama cine e băiatul. E prietenul Claudiei Baran, din Căminul meu. De ce să fi vrut să se sinucidă?

în timp ce Leon Damian căuta să profite de ultimele minute de lumină de peste zi, cercetând perimetrul indicat de Domnul Teo şi încercând să-şi configureze în minte o hartă ad hoc a locului, Sofia Roth decise că trebuie să încerce o comunicare aparte cu Domnul Teo, spre a-1 elibera, pe cât posibil, de obsesia ştirii din ziar.

Cu o voce caldă, mai ales că cercetarea locului unde a fost descoperit un cadavru nu se afla tocmai în zona ei de competenţă, se concentră asupra interlocutorului extaziat de proaspăta descoperire a împrejurărilor în care l-a cunoscut pe băiatul din ziar.

-Spuneţi că îl cunoşteaţi pe tânărul care a încercat să se sinucidă?

-Da. Sigur că-1 cunoşteam. Ştiam eu! Mi-am dat seama. Le-am spus eu poliţiştilor că pot să-mi dau seama de chestii! Ţin minte figurile oamenilor. E meseria mea. Haaa... Vedeţi? Mi-am dat seama imediat.

-Ce fel de băiat era?, îl mai aţâţă psihologa cu o întrebare.

— Oooo, un băiat foarte bun. Venea la Claudia şi se iubeau, umblau de mână. Mereu umblau de mână. Sper să apară şi Claudia, să vedeţi ce fată bună! Oare o fi aflat şi ea? Oare ea unde-o fi? Era la mine în registru... Vai, da. Era la mine în registru...

Brusc, la fel ca prima oară, Domnul Teo o luă la sănătoasa înspre

intrarea în Căminul Doi şi din nou dădu buzna peste Eugen Pop - care abia aştepta să se termine odată totul -, apucă un registru pe care cineva, poate chiar el însuşi, scrisese cu litere uriaşe „Chirii vară” şi deschise la ultima pagină unde se consemnase ceva. Cu voce gravă, le citi celor prezenţi o informaţie pe care, în mintea lui, o considera primordială:

-Auziţi aici! Claudia Baran, camera cinci, parter, din 30 iulie, până în 30 august. Mmmm... Deci, fata mea e în Cămin, a închiriat camera cinci pentru o lună, să-şi dea restanţele. A notat-o colegul meu, care m-a înlocuit în iulie. Of, biata fată... bietul băiat... Oare fata ştie?

-Ştiţi ce, propuse Sofia Roth dintr-o dată, văzându-1 atât de afectat. Ce-ar fi să vă liniştiţi şi să-i transmiteţi fetei cele întâmplate? E seară deja, poate s-a reîntors în Cămin. Am putea merge să verificăm.

-Mmmm, da, bună idee, găsi domnul Teo. Foarte bună idee. Să mergem chiar acum!

-Pot să vă însoţesc, nu-i aşa?, întrebă poliţista, de un lucru fiind absolut sigură: că personajul nu trebuia scăpat din ochi. Ajunsese chiar să o intrige.

Camera cinci se dovedi a fi ultima de la parterul Căminului Doi, pe partea dreaptă. Lumina rece a coridorului îi aminti Sofiei de motivul pentru care n-ar mai fi vrut niciodată să fie studentă. Veşnic becuri economice, veşnic coridoare impersonale, reci inclusiv vara, veşnic uşi prost vopsite, toalete comune, dulapuri metalice...

-Aici e camera. Bat!, spuse extaziat Domnul Teo, trezind-o el pe Sofia Roth, de această dată, din abisul gândurilor.

Atent, ciocni în uşă de trei ori, fără să i se răspundă. Ciocni din nou, de două ori, însă mai scurt şi ceva mai tare. Tot fără vreun rezultat.

In timp ce Domnul Teo se concentra să audă de dincolo de uşa subţire de cămin măcar un sunet, cât de mic, Sofia Roth măsură intrarea de sus în jos şi de jos în sus de mai multe ori, întrebându-se

de ce nu se găsesc niciodată bani suficienţi pentru o renovare cumsecade. Vopseaua, mânerul metalic şi pragurile erau atât de uzate, încât... Dintr-odată, oprindu-şi ochii pe pragul impersonal din faţa sa, observă, în lemnul mult prea călcat în picioare, câteva picături diforme, închise la culoare. Păreau a fi de vin. „Sau de sânge... sau...” Poliţista îşi spuse că trebuie să-l găsească urgent pe Leon Damian, pe care-1 lăsase să-şi facă treaba prin Complex, fiindcă, deşi veniseră să investigheze o crimă, s-ar putea să aibă de-a face cu o situaţie cel puţin la fel de gravă. „Dacă acel băiat a vrut să se sinucidă, poate anumite resorturi au determinat-o şi pe iubita lui să facă acelaşi lucru, aici, în cămin... Poate e înăuntru şi poate fi salvată. Poate...”

într-o fracţiune de secundă, Sofia Roth opri ofensiva Domnului

Teo asupra uşii, fugind la capătul coridorului, în dreptul cabinei de pază.

Eugen Pop ieşise de câteva minute în faţa Căminului, seara

sosind cu o undă de răcoare la care subcomisarul visa de mai bine de-o lună, de când Dumnezeu n-a mai găsit cu cale să dea nicio picătură de ploaie.

Scrutând aleea bine luminată, Sofia Roth îi zări pe Leon Damian şi pe comisarul Dobra, care se întâlniseră între timp şi se întorceau împreună spre Căminul Doi, discutând înflăcăraţi.

A fost nevoie de doar câteva cuvinte ale Sofiei Roth, pentru a-1 convinge pe Leon Damian că s-ar putea să fi dat în teren de o situaţie aparte, a sinuciderii inexplicabile a doi tineri studenţi. Dacă tinerii aveau sau nu legătură cu cadavrul din portbagaj era mai puţin important pe moment.

Fără vreo explicaţie suplimentară, comisarul Dobra îi ceru Domnului Teo dublura cheii camerei cinci, iar poliţiştii aveau să constate, după ce-au descuiat uşa cu cheia de rezervă, scena cutremurătoare a unui camagiu inimaginabil...

Niciun obiect din camera cinci nu mai era unde-ar fi trebuit să fie. Lenjeria de pe cele patru paturi fusese împrăştiată anapoda

prin încăpere, câteva cărţi fuseseră aruncate aiurea şi zăceau, deschise, în poziţii nefireşti, care pe unde, biroul de lângă fereastră fusese răsturnat, un reşou vechi căzuse cu plita în jos pe linoleumul mult prea uzat, tabloul funest fiind completat de o movilă de saci negri de gunoi, adunaţi în mare neorânduială în mijlocul dormitorului studenţesc, lângă care fuseseră parcă scăpate din mână două cuţite însângerate de bucătărie. Sângele, de altfel, era laitmotivul întregului tablou macabru. Era greu de crezut că măcar un singur obiect din încăpere rămăsese nestropit. Până şi pe tavan ajunseseră câteva picături lugubre, încât comisarul-şef Leon Damian, cu o voce rece, devenită brusc gravă, izbucni:

-Aici nu s-a petrecut nicio sinucidere. S-ar putea să avem de-a face exact cu locul crimei pentru care am venit în Complex de la bun început. Să vină urgent Criminalistica, să vină toţi specialiştii pe care-i aveţi!, i se adresă comisarului Dobra, care

deja puse mâna pe telefon şi alertă Inspectoratul.

Sofia Roth analiza încăperea de sus în jos şi de jos în sus fără să atingă absolut nimic, gândindu-se, la fel ca Leon Damian - care scruta şi el locul, ca un uliu -, că sub movila diformă de saci din mijlocul camerei ar putea să zacă fie trupul neînsufleţit al fetei pe care Domnul Teo nu o văzuse deloc de când s-a reîntors la serviciu - şi pe care băiatul aflat în comă la spital ar fi putut s-o omoare din cine ştie ce raţiuni bolnave, încercând apoi să-şi ia zilele -, fie celelalte părţi ale cadavrului găsit în portbagajul Mercedesului.

-Vom avea o noapte lungă, i se adresă ea colegului său.

-Da, răspunse el. Oare ce naiba s-o fi întâmplat aici?

Sofia Roth ridică din umeri. Pe hol, un bec începu să pâlpâie. Din capătul coridorului, unde Domnul Teo înţepeni îngrozit încă din clipa în care poliţiştii deschiseseră uşa camerei cinci, se auzeau voci. Criminaliştii tocmai ajunseseră, încercând să-şi facă loc pe coridorul nu foarte lat cu toate cutiile, genţile şi valizele lor metalice conţinând instrumente de investigaţie.

Sofia şi Leon ieşiră pe hol, în faţa uşii camerei cinci, de unde priveau în tăcere cum „cosmonauţii” desfac, cu grijă, sacii negri

din mijlocul camerei, unul câte unul. Dintre cutele acestora, în timp ce erau manevraţi de criminaliştii îmbrăcaţi în costume albe şi cu măşti pe figuri, se scurgea, din când în când, un lichid negricios, care impregna aerul cald cu un miros infect, greu de suportat.

Spre surprinderea tuturor, sub grămada respingătoare de saci nu se afla nimic. Absolut nimic. în afara unei pete consistente de sânge, care se uscase pe alocuri pe linoleum, criminaliştii, împreună cu toţi cei prezenţi, n-au putut să vadă pe jos nimic din ce se aşteptau să vadă.

-Domnule ofiţer Damian, i se adresă acestuia Buldogul, răsărit în faţa uşii camerei cinci ca de nicăieri, ce credeţi că s-a întâmplat aici?

-Nu-mi plac presupunerile, îi răspunse comisarul-şef

imediat. Am câteva ipoteze, dar am nevoie de un raport complet al criminaliştilor pentm a-mi forma o părere. Până atunci însă, aici nu prea mai e nimic de făcut. Voi sigila perimetrul, voi impune pază permanentă până la finalizarea cercetărilor şi cam atât.

Sub privirile aspre ale Buldogului - pe care Damian aflǎ de la un agent că-1 adusese subcomisarul Eugen Pop, la ordin-,
parcă pătruns de importanţa momentului mai aprig decât toţi ceilalţi, criminaliştii au adunat de prin cameră cărţile aruncate alandala şi le-au scos, într-o cutie, în faţa uşii. Pe copertele unora dintre ele era scris numele proprietarei: Claudia Baran. Deasupra lor, aşezat pieziş, fusese aruncat şi un caiet gros, pe care un scris ordonat, înclinat uşor spre dreapta, înştiinţa cititorul: Caiet de Biologie -Claudia Baran.

Ignorând indicaţiile criminaliştilor, care le-au interzis tuturor să atingă vreun obiect, Sofia Roth luă cu sine caietul de biologie şi se îndreptă, în tăcere, spre maşină. în urma ei venea şi Leon Damian, care lăsă în grija lui Dobra închiderea „şantierului”. Acesta îi aruncă lui Damian cheia Loganului, fiind evident că urma să se retragă mai târziu, cu maşina cu care Eugen Pop tocmai îl ducea acasă pe şeful Inspectoratului.

-Te descurci prin Timişoara?, vru să afle Sofia Roth, care se aşeză

confortabil în dreapta şoferului.

-Ar fi culmea să nu mă descurc, doar sunt arădean, îi răspunse serios Leon Damian, care pomi Loganul la sfert de cheie. Am fost în Timişoara de „n” ori, cum să n-o ştiu?!

Cu un gest rapid, pomi GPS-ul instalat pe telefonul mobil şi după ce fixă aparatul pe dispozitivul special, lipit în interiorul parbrizului, se întoarse spre Sofia Roth cu un zâmbet cuceritor în colţul gurii:

-Dar, oricât de bine aş cunoaşte-o, la cât de des am ajuns în ultimii ani prin Timişoara, mai bine mă bazez pe prietenul GPS.

Cu mişcări abile, ofiţerul tastă adresa hotelului la care

fuseseră cazaţi. Trecuse de miezul nopţii, iar oboseala începea să-şi spună cuvântul.

Gânditoare, Sofia Roth îşi aşeză pe genunchi servieta elegantă din piele în care-şi transporta documentele şi în care, atentă, îi găsi un loc şi ciudatului caiet de biologie. în cele câteva secunde în care a putut să-l răsfoiască, pe holul căminului, şi-a dat seama că are de-a face cu un jurnal autentic, ascuns, din motive pe care nu le intuia încă, sub protecţia unei denumiri comune. Era convinsă că după ce-i va parcurge paginile, va afla din sursa cea mai sigură cine este cu adevărat Claudia Baran.

Hotelul „Regina Blue” se afla undeva în apropierea Spitalului Judeţean. GPS-ul a condus Loganul până-n poarta albastră a imobilului, la fel de albastră ca toate semnele distinctive aplicate pe clădirea hotelului, de la uşi, perdele şi covoare, până la feţele de masă şi uniformele angajaţilor. „Regina” era, cu adevărat, extrem de „blue”.

Din timp în timp, sirenele salvărilor împungeau violent aerul cald, fără vreo preocupare pentru ora târzie din noapte. Urgenţele nu aveau somn. Zgomotul era înghiţit apoi de întuneric, oraşul rămânând cufundat într-o tăcere parcă şi ea afectată de căldura sufocantă.

-Patru stele?, întrebă retoric Sofia Roth, uitându-se mirată spre cele

patru steluţe albastre, cum altfel?, care-i confereau hotelului tot atâta distincţie.

-S-au cam destrăbălat ăştia cu banii, a râs Leon Damian, în timp ce scotea din portbagaj bagajele amândurora. Mare mirare!

- De fapt, dacă mă gândesc mai bine, eu nu mă mir prea tare. La fel au procedat şi când m-au trimis la Braşov. Nici prin gând nu mi-a trecut că mă vor caza într-un hotel de lux. Sunt însă bani europeni, obţinuţi în mod special pentru rezolvarea unor cazuri deosebite. Vrem, nu vrem, numai în astfel de direcţii pot fi alocaţi. Dacă am vrea să cumpărăm cu ei hârtie de scris, n-am avea acces...

-Braşov? Deci tu eşti cea care s-a ocupat de celebrul caz al avocatei ucise de soţ cu sânge rece...

-Mai mult sau mai puţin. Sunt doar cea care i-a ajutat pe investigatori să înţeleagă profilul psihologic al criminalului, un ins cu un comportament deviant evident, care i-a indus pe toţi în eroare cu un zâmbet prefabricat şi o atitudine periculos de placidă pentru cantitatea de vină care-i apăsa umerii...

Cei doi intrară în posesia cârdurilor de acces în câteva minute. Constatară că au camere alăturate, undeva la etajul întâi.
Uşor descumpănită, Sofia Roth îşi apucă trolerul cu o mână şi servieta cu documente cu cealaltă, uitându-se în jur de parcă ar fi căutat ceva anume...

-Ti-e foame, nu-i aşa?

-Mi-este. La ora asta însă nu văd să am vreo şansă să mănânc ceva, orice... E trecut de miezul nopţii...

Un băiat în albastru apăru ca din senin şi le luă celor doi bagajele din mâini, informându-i că şi le vor regăsi în camere. Singurul obiect la care nu renunţă Leon Damian fu bagajul de mână, acelaşi care-i făcu necazuri în avion. Ca un prestidigitator, scoase din geantă o pungă maronie cu covrigi proaspeţi, pe care i-o întinse, victorios, Sofiei:

-Rezultatele anchetei comisarului Dobra la covrigărie nu s-au lăsat

aşteptate, zâmbi el, luându-şi o mină afectată. Mi-a oferit o pungă de covrigi.

-Mă mir. L-am simţit destul de ostil, spuse femeia, în timp ce apucă punga cu ambele mâini şi se îndreptă spre o masă din hol, în jurul căreia tronau patru fotolii confortabile şi, desigur, albastre.

Leon Damian o urmă, închizând la loc fermoarul genţii de voiaj şi aruncând-o neglijent pe unul dintre cele patru fotolii.

-De fapt, nu este ostil deloc, îi explică Leon Damian Sofiei, în timp ce se aşezau. Este doar sătul până peste cap de tot ce se întâmplă în jurul lui, de cum este tratat, de faptul că ajung în posturi cheie indivizi ca Buldogul şi... In fine, simte că lucrează

într-o atmosferă stresantă şi lipsită de profesionalism... în fond, e un tip deştept. După ce a stat de vorbă cu angajaţii de la covrigărie, a venit la mine şi mi-a spus pe şleau că nu ar concepe să avem o colaborare şchioapă, că este dispus să participe trup şi suflet la anchetă, dar că şi-ar dori să ne purtăm colegial şi profesionist, încât să nu apară situaţii neclare, de genul celor pentm care Buldogul l-ar scoate imediat pe linie moartă, sau, mai rău, l-ar persecuta pe nedrept. Mi-a plăcut omul...

-Şi mie mi-a plăcut, nu zic nu, a spus Sofia Roth, muşcând dintr-un covrig. Mi-a devenit simpatic când l-am văzut pe inspectorul-şef că-1 trimite să comande ape şi cafele. Tocmai pe Dobra, un ofiţer superior. Ce nemernic! Pesemne, pentru ca nu cumva să-şi strice tocurile secretara aia a lui...

-Hahaha, da, o apariţie, completă ironic comisarul. Nu-mi explic cum trec toate fufele astea de anumite examene... Sau poate doar eu sunt prost şi cred în continuare că examenele se iau peste tot pe bune...

-Da, confirmă psihologa, mestecând încet.

-Da... ce? Că sunt prost, sau că examenele nu se iau pe bune?, râse bărbatul.

—Hahahaaa... N-am vrut să sune aşa. Da, sunt şi eu de acord că

anumite examene sunt luate doar de anumiţi oameni. Altfel, nu văd cum se poate ajunge la asemenea achiziţii, gen „formă fără fond”.

Intre cei doi se lăsă tăcerea. Mestecându-şi covrigul, Leon Damian se surprinse analizând insistent mâinile delicate ale femeii din faţa lui. Degetele lungi, albe şi fine, păreau că plutesc pe suprafaţa covrigului ca nişte liane graţioase, de la care te aşteptai, în fiecare moment, să se legene uşor. Nu-şi explica deloc cum o femeie atât de fragilă a reuşit să ajungă într-o poziţie profesională atât de lipsită de confort. Mai mult, nu înţelegea de ce şi-ar fi dorit una ca asta. Dar hotărî, brusc, să afle. Prezenţa feminină din faţa Iui îl intriga la culme şi cu cât o cerceta mai intens, cu atât era

cuprins de şi mai multe curiozităţi.

-Braşov? se auzi întrebând.

-Ce e cu Braşovul? vru să afle femeia rostul întrebării.

-Ai spus că la Braşov ai fost cazată într-un hotel de lux când aţi investigat cazul avocatei... Totuşi, ştiu destule despre tine ca să-mi amintesc exact că eşti din Braşov. De ce te-au cazat, când regula e, de obicei, să locuim acasă în cazul în care suntem trimişi să anchetăm în oraşele de domiciliu?

- Sunt impresionată, surâse fermecător Sofia Roth. Se pare că detectivii sunt detectivi şi ziua şi noaptea. Aşa e, sunt din Braşov. Familia mea, cel puţin, locuieşte acolo. Mă refer la soţul şi la fiica mea. Eu însă... aş prefera să nu vorbesc despre asta.

-Scuze! Nici nu era cazul să întreb, si-a dat seama imediat Leon Damian de gafa făcută, măcar că în momentul în care a deschis gura nu s-a gândit nicio clipă că ar putea întreba ceva incomod.

-Mulţumesc pentru masă! spuse Sofia Roth, scuturându-şi mâinile într-un şerveţel. Mă duc la culcare. Sunt frântă.

Ridicându-se împreună, cei doi nu luară liftul până la etajul întâi, părându-li-se o exagerare.

Au găsit uşor camerele şapte şi opt. Şi-au introdus cârdurile în acelaşi timp, privindu-se în ochi.

-Noapte bună!

-Noapte bună!

Leon Damian a sărit cât era de lung pe patul imens, fără să aprindă becul. S-a orientat doar după dunga fină de lumină strecurată prin faldurile bogate ale draperiei. Era copleşit de evenimentele de peste zi. Ar fi vrut să discute cu Sofia Roth despre fiecare amănunt în parte, fiind convins că are un partener excelent

de dialog. Ii venea să-şi dea cu capul de pereţi că tot ce-a putut să scoată din el au fost doar nişte tâmpenii. Sau, cel puţin, aşa considera. „La naiba cu Braşovul... pfff... are şi o fiică... şi un soţ...

iar eu sunt un dobitoc.”

închise ochii şi căzu instantaneu într-un somn de plumb.

In camera alăturată, Sofia Roth se aşeză pe scaunul pătrat din faţa măsuţei de toaletă, uitându-se fix, îndelung, la ecranul telefonului mobil. Sub denumirea „El” pâlpâia numărul optsprezece, dovada irefutabilă a insistenţei cu care soţul ei ar fi vrut să-i vorbească pe parcursul întregii zile. închise telefonul şi începu să plângă. Lacrimile îi cădeau, una câte una, pe sticla neagră a touchscreen-ului. împinsă de oboseală, se aşeză pe pat şi adormi în poziţie fetală, cu becul aprins.

Răcoarea dimineţii o străbătu ca un fior. Deschise ochii şi în lumina difuză care se năştea anevoie din noapte văzu, chiar la vârful nasului, câteva fire umede de iarbă. Pământul îi făcea bine.

II simţea cu tot trupul, cu fiecare fibră, din cap până-n picioare. Clipi de câteva ori, mirată. Apoi, încercă să-şi mişte mâinile. I se îngreunaseră. La fel şi picioarele. îşi dezlipi obrazul de iarbă şi căută să-şi întoarcă puţin capul. Reuşi, însă foarte puţin. O durere cumplită îi izbea cu furie tâmpla stângă. închise ochii şi făcu un efort supraomenesc să-şi întoarcă gâtul cu totul. Izbuti. îngrozită, îşi aminti dintr-odată totul. Ştia că nu e vis. Alături, valiza grea zăcea nemişcată. Avusese noroc. N-a trecut nimeni pe-acolo. Flămândă, disperată, sleită de puteri, se căzni să se ridice în patru labe. îşi auzea intestinele. In liniştea răsăritului, făceau un zgomot asurzitor. Nu mâncase de trei zile. De foame, adulmecă

aerul. închise ochii, închipuindu-şi cuptoare

cu pâine. Aproape că le simţea mirosul. îşi lăsă toată greutatea pe coate, neputincioasă. Dintr-odată, o greaţă teribilă îi împresură simţurile, făcând-o să vomite. Duhoarea din geamantan era singura exalaţie la care avea acces. Singura realitate. Singurul adevăr.

îşi adună şi ultimele forţe, ridicându-se în picioare. Se uită în jur, năucă. Parcul era pustiu. îşi drese glasul, însă putu scoate doar câteva horcăieli guturale. Cu paşi mărunţi, rezemându-se de bănci, de copaci, de coşurile de gunoi, de orice, se îndreptă spre poarta parcului. Raţiunea îi şoptea că pierduse. Luptase, dar pierduse. Nimeni şi nimic nu o putea ajuta. Iar foamea... foamea...

I se păru că trecură veşnicii până ajunse în faţa Poliţiei. Bruma de raţiune care-i mai rămăsese, manipulată cu furie de foamea cruntă ce-i mistuia intestinele, o conduseseră, în cele din urmă, în locul de care fugea, cu groază, de trei zile şi trei nopţi.

Urcă cele câteva trepte din faţa intrării principale cu ultimele sforţări, îşi simţea picioarele grele, ca pe nişte butuci îmbibaţi cu apă. Nu-şi închipuia ce-ar fi făcut dacă nu s-ar fi sprijinit de balustradă. In cele din urmă, reuşi să cucerească şi ultima treaptă. Ultima redută. Ajunse în faţa uşii...

Ofiţerul de serviciu apăru ca de nicăieri. Vizibil îngrijorat, o apucă de braţ, fiind evidentă nevoia fetei de sprijin. Cu ultimele puteri, tânăra încercă să vorbească, însă cuvintele încâlcite i-au izbucnit sub formă de lacrimi. Un plâns zgomotos, disperat, de neoprit, îl făcu pe poliţist să o sprijine de perete, ca pe o bucată de lemn, aducând un scaun exact acolo unde încremenise nefericita, pe palierul din faţa intrării. O ajută apoi încet, cu precauţie, să se aşeze.

Cu capul plecat, fata îşi privea tricoul şi pantalonii subţiri, de vară, ca pe nişte rebuturi. Mizeria amestecată cu transpiraţia abundentă îi transformaseră îmbrăcămintea într-o masă amorfa de rufe dizgraţioase. O acopereau doar. In fond, transportau cu sine duhoarea pestilenţială a morţii.

însetată, apucă cu ambele mâini paharul cu apă oferit de agentul de poliţie. L-a băut pe nerăsuflate. Cu bruma de putere câştigată de pe

urma hidratării, tânăra îşi înfipse ochii mari, căprui, în ochii nedumeriţi ai poliţistului de serviciu. Apoi, sigură că nu are de ales, articulă:

- Mă predau. Sunt Claudia Bar an. Eu l-am omorât pe Ilarie Covaci. Eu, împreună cu Adrian, iubitul meu; Adrian Dima.

Telefoanele celor doi ofiţeri cazaţi la Regina Blue aproape că sunară în acelaşi timp. Cu ochii cârpiţi de somn, Leon Damian sări în picioare milităreşte, constatând cu vădită neplăcere că dormise îmbrăcat. Uimit, află de la comisarul Dobra că făcuseră o arestare. Mai mult, că aveau şi o mărturisire.

în doi timpi şi trei mişcări, bărbatul îşi azvârli hainele şifonate cât colo,

scoţând din valiza abandonată în mijlocul holului

de la intrare o altă cămaşă albă, impecabilă, şi o altă pereche de pantaloni de blugi bleumarin, ambele piese vestimentare identice cu cele purtate cu o zi în urmă. Suflecă mânecile lungi ale cămăşii până deasupra coatelor, cum obişnuia mereu, îşi fixă ceasul mai bine la încheietura mâinii stângi, iar după ce-şi analiză sumar bărbia în oglindă, constatând că mai poate trăi o zi fără să se bărbierească, părăsi camera în grabă şi bătu la uşa alăturată.

Sofia Roth răsări în cadrul uşii îmbrăcată într-o pereche de blugi albaştri şi o cămaşă verde închis, descheiată la primii doi nasturi. Intr-o mână ţinea servieta cu documente, iar cu cealaltă se chinuia să-şi prindă părul într-o coadă lejeră.

-Sunt gata, spuse imediat, trântind uşa în urma ei. Sunt consternată. în primul moment nu mi-a venit să cred...

-Trebuie să stăm urgent de vorbă cu fata asta. Nu pot să cred că am venit până aici pentru o crimă care s-a rezolvat singură. Nu-mi place deloc. Mai sunt însă destule necunoscute. Trebuie să vedem despre ce este vorba...

Sofia Roth, în timp ce-şi lega centura de siguranţă, încercă să aducă vorba despre jurnalul studentei:

- Ştii, azi-noapte, când am plecat din Complex, am considerat că nu

e nicio problemă dacă iau un caiet din cutia...

-Da, ştiu, am observat, o surprinse Leon. Dacă ar fi fost vreo problemă oarecare, ţi-aş fi atras atenţia. Nu făcea însă parte dintre obiectele de interes pentru criminalişti. Practic, era singurul care nu fusese stropit cu sânge, dintre toate cărţuliile alea...

-Mă simt destul de prost. îmi propusesem să-l citesc şi să...

-Prea târziu. Nu cred că rezultatul lecturii tale va mai interesa pe cineva. Pregăteşte-te de audieri! Cred că vom avea o zi lungă.

Cu coada ochiului, Sofia Roth îl măsura pe Leon Damian de parcă atunci îl vedea pentru prima oară. Era un bărbat cu adevărat frumos. Nu-şi putea lua ochii de la mâinile agile cu care stăpânea volanul. îi dădeau siguranţă. Nu-şi închipuia de ce. Şi

nu-şi închipuise până atunci nici că ar fi avut nevoie de siguranţa Credea că-şi poartă de grijă binişor. Şi că este destul de sigură pe ea. îşi dădu seama însă că nu era despre ea, de data asta, ci

despre el. Fără să facă nimic, bărbatul de alături inspira fermitate, precizie, pricepere, îndemânare...

— Te-ai îmbrăcat la fel..., se auzi Sofia exclamând.

— Da, confirmă Leon Damian, destul de surprins. Nu cred că e greu de observat. E „uniforma” mea. Detest orice altă vestimentaţie. Ca să nu mai vorbesc că în felul ăsta nu am cum să greşesc.

întoarse apoi scurt capul spre ea, cu un zâmbet cuceritor:

-Tu însă nu ai o „uniformă”. Deşi, dacă mi-ar cere cineva părerea, aş opta pentru varianta de ieri. Rochia, ca obiect vestimentar, m-a fascinat întotdeauna. Poate şi pentru că Nana...

Spre dezamăgirea Sofiei, telefonul comisarului îi întrerupse acestuia momentul de graţie. Ar fi dat orice să afle mai multe despre preferinţele omului de lângă ea. Chiar dacă mărturisirile începuseră cu preferinţele lui pentru rochii...

— Aaaa, Nana, sărut mâna! Te sunam eu, cum să nu, doar că am

ajuns abia de-o zi...

— Dragul meu, se auzi destul de tare vocea unei femei de la capătul celălalt al firului, este inuman ce se-ntâmplă cu tine. Cum să fii la 50 de kilometri de casă si să dormi la hotel? Eşti mai rău

ca Titus, în cele mai nefericite ipostaze ale lui.

— Naaanaaa, iar e Bubu de vină pentru toate nenorocirile omenirii? Hahaaa... Uite, îţi promit că trec şi pe-acasă. S-ar putea să termin aici mai devreme decât aş fi crezut. Apropo, de unde-ai ştiut că sunt în Timişoara?

— Păi, n-am ştiut. Dar te-am sunat aseară să-ţi povestesc ce idei intolerabile are minunatul tău bunic şi n-ai răspuns cu orele. Desigur, am sunat la IGP. Şi am aflat. Iar acum afli şi tu că nu eşti singurul detectiv din familie...

Pe faţa poliţistului se citea o bucurie fără margini. Sofia îşi

dădu repede seama că-1 sunase bunica, din Arad. Ar fi vrut să-l audă vorbind în continuare - avea o lumină specială în ochi când era fericit dar aproape că ajunseseră. Clădirea stereotipică a Politiei timişene era la doar câţiva metri.

-Trebuie să te las, Nana. Revin mai târziu. Te iubesc mult. Leon Damian închise telefonul şi opri în faţa Inspectoratului. In timp ce-i deschidea Sofiei portiera, se întunecă la faţă. In câteva momente, cei doi aveau să dea ochii cu o studentă la Medicină care a ucis si tranşat o fiinţă omenească. Dincolo de curiozitatea profesională, cei doi anchetatori fură cuprinşi de un dezgust vizibil.

Inspectoratul de Poliţie din Timişoara avea o singură cameră de audieri. Un plus important faţă de alte inspectorate din ţară, ; care nu aveau niciuna. Din acest motiv, când Leon Damian află din gura Buldogului că ucigaşa îi aşteaptă, „spălată şi pieptănată”,

I în camera de audieri, nu-şi putu reprima admiraţia:

-Chiar dispuneţi de o cameră de audieri după toate . canoanele?

-Oooo, sigur că da. Am amenajat-o cu sprijinul unor voluntari din cadrul unui O.N.G. local. Băieţi implicaţi. Au priceput că nu-s bani în sistem... Arată de milioane.

întorcându-se spre comisarul Dobra, Buldogul ordonă: -Conduci oamenii la sală! Ia-1 şi pe Pop! Tehnicianul este acolo. înregistraţi totul. Aştept rapoartele, întorcându-se ostăşeşte pe călcâiele de elev de clasa a şaptea, Buldogul se îndreptă, săltăreţ, spre propriul birou. Damian, Dobra I şi Sofia Roth auziră cum minusculul personaj îşi construia, prin horcăieli repetate, celebrul bol de salivă cu care întreg Inspectoratul luase contact cel puţin o dată. Oripilaţi, s-au îndreptat spre scări. La etajul al treilea al clădirii se afla mult lăudata cameră de audieri, fala Buldogului, unde-i aştepta studenta criminală.

Spre surprinderea tuturor, camera de audieri a poliţiştilor timişoreni era cu mult peste aşteptări. Din coridorul lugubru şi

identic cu alte sute de coridoare teme ale inspectoratelor de poliţie din ţară, se intra într-o cameră dreptunghiulară, nu prea mare, în care două rânduri de scaune fuseseră aşezate cu faţa înspre un perete de sticlă generos - pe-o parte sticlă, pe cealaltă oglindă prin care se puteau observa audierile. Fiecare scaun era dotat cu sistem audio propriu, care putea fi activat sau dezactivat, în

funcţie de dorinţa celui care îl ocupa. In colţul din dreapta al sălii, un pupitru cu tehnică de înregistrare aştepta să fie manevrat de un tehnician. Din tavan, lumina difuză răspândită în încăpere de un neon special permitea o vizibilitate perfectă a camerei destinate audierilor, la rândul ei extrem de bine luminată şi în mijlocul căreia trona o masă dreptunghiulară; pe mijlocul acesteia fuseseră fixate două bare din inox, îndoite în formă de potcoavă, pentm prinderea cătuşelor. In felul acesta, suspecţii încătuşaţi erau obligaţi să stea cu antebraţele pe masă, pentm ca gesturile să le poată fi urmărite fără nicio piedică.

-Ei, asta-i o realizare! Nici la Bucureşti n-avem o chestie asemănătoare, constată admirativ Leon Damian, uitându-se cu atenţie înjur.

-Da, are Buldogul păcatele lui, spuse Dobra, dar cu sala asta chiar a

dat lovitura. S-a milogit luni în şir la oengiştii ăştia, până au căzut de acord să ne-o amenajeze. Unii dintre ei fuseseră voluntari şi pe lângă colegii de la Circulaţie, aşa că ştiau cu ce probleme financiare ne confruntăm. Uneori n-aveam nici măcar coli ministeriale să le dăm martorilor pentm declaraţii. Ce să mai...

-Foarte tare. Nici în filme nu vezi aşa ceva, trase concluzia Damian.

Intre timp, uşa laterală a sălii de audieri se deschise brusc, în cameră fiind adusă de un agent - mai mult împinsă, de fapt - o fată care-i făcu pe toţi cei din sala de supraveghere să amuţească.

—Dumnezeule!, nu-şi putu reprima exclamaţia Sofia Roth.

— Da, îi prinse mesajul din zbor comisarul Dobra, este exact ce-am spus şi noi când am văzut-o: „Dumnezeule!”

Lui Leon Damian îi apăru între sprâncene celebra cută care-i asprea trăsăturile, atunci când un gest, o faptă, sau o situaţie cum era şi aceea în care se afla, îl măcina la intensitate maximă.
Intrigat, urmări prin sticla impecabilă personajul plăpând de dincolo, descoperind o fiinţă firavă, lipsită de vlagă, extrem de fragilă, care în niciun manual nu s-ar fi potrivit cu o ucigaşă cu sânge rece. Fata era subţire, nu prea înaltă, cu mâini delicate, o piele extrem de albă şi o faţă candidă. Ochii mari, căprui, sprâncenele frumos arcuite, buzele pline, obrajii decoloraţi de o oarecare paloare, dobândită în zilele infernale de hoinăreală si foame, toate la un loc vădeau simplitate, naturaleţe, sinceritate şi chiar o oarecare naivitate. Peste toate însă, un păr şaten, lung până la mijlocul spatelui şi extrem de ondulat contura o fiinţă pe care mai degrabă aveai tendinţa s-o protejezi decât s-o bombardezi cu întrebări. Şi totuşi...

-Acest copil a mărturisit crima din Complex?, întrebă mirat Leon Damian, în timp ce întinse mâna spre comisarul Dobra, să apuce dosarul de caz. Nu-mi vine să cred!

-Da. Şi nu doar atât. Când a apărut la uşa Inspectoratului, pe la cinci jumate, azi-dimineaţă, mirosea a „comiterea crimei” de la o poştă. Am fost chemat de urgenţă, am arestat-o pe loc, hainele pline de sânge uscat şi mizerie i-au fost ridicate pentru

expertiză,

A

a fost hrănită şi spălată şi iat-o! Intre timp, v-am sunat. Şi ar cam trebui să ne grăbim, fiindcă-i opt şi trei sferturi, iar Buldogul vrea să dea cât de repede o declaraţie de presă şi habar n-am ce-ar putea să debiteze fără să-i oferim ceva...

-în ordine. Sunt gata să intru, decise Leon Damian, îndreptându-se de spate şi dregându-şi vocea.

Sofia Roth, marcată de fragilitatea studentei, îşi scoase din servietă un blocnotes minuscul, se aşeză pe primul scaun care-i ieşi în cale, îşi puse căştile pe urechi şi acţionă butonul pe „on”. Voia să poată auzi perfect dialogul dintre Leon şi fata firavă care primise, în locul propriilor haine, un soi de cămaşă lungă şi albă,

asemănătoare cu o pijama clasică de spital. „Probabil cei de la arest nu aveau altceva la îndemână, iar hainele purtate de fată erau vitale pentru anchetă”, cugetă ea în grabă.

In timp ce Leon Damian deschise uşa din dreapta ecranului uriaş pentru a intra în camera de audieri, apăru şi tehnicianul, care aprinse un bec verde, vizibil inclusiv pentru cei din jurul mesei dreptunghiulare.

Se înregistra. Audierea putea începe în orice moment.

Leon Damian se aşeză pe scaunul din faţa tinerei, imitându-i întocmai poziţia, cu antebraţele pe masă, spatele drept şi privirea înainte. Ii deosebea doar lipsa cătuşelor de la încheieturile mâinilor poliţistului. Abil, anchetatorul îi prinse privirea şi preţ de câteva secunde bune îi fixă ochii mari, căprui, speriaţi. Deschise dosarul aşezat între timp pe masă şi cu voce neutră, se prezentă:

-Sunt comisarul-şef Leon Damian. Dar presupun că ăsta e ultimul lucru care contează pentru tine în momentul acesta...

Fata tăcea. Poliţistul îi putea auzi respiraţia sacadată. Nu i se clintea nici un muşchi. încheieturile încătuşate, agăţate de potcoavele din inox strălucitor de pe masă, păreau ale unui copil. Lui Leon Damian

chiar îi trecu prin cap că, deşi erau închise până la ultimul zimţ, fata ar fi putut să-şi retragă mâinile din cercurile metalice fără vreun efort prea mare, dacă s-ar fi străduit. Nimic însă din atitudinea tinerei nu trăda vreo dorinţă de scăpare. Privirea-i goală dezvelea doar o sfârşeală nemaiîntâlnită, vecină cu abandonul.

Dintr-odată, vocea subţire a copilei sparse liniştea profundă:

-Mâinile, capul şi piciorul drept ale ţiganului sunt în valiză, în Parcul Trandafirilor. Pe ultima alee, lângă pâlcul de copaci. Nimeni nu trece pe-acolo. Niciodată...

Informaţia îl convinse pe Leon Damian că nu mai încăpea nici urmă de îndoială că fata are legătură cu cadavrul din Complex.

Cu condiţia să fie adevărată. Acest lucru însă avea să fie verificat » în cel mai scurt timp.

In sala de supraveghere, Dobra îi arătă subcomisarului Pop uşa. Acestuia îi fu cât se poate de clar că trebuie să trimită un echipaj după obiectul indicat de fată. Sofia Roth, după un schimb de priviri cu Mircea Dobra, îşi notă ceva în carneţel.

Dincolo de ecranul de sticlă-oglindă, Leon Damian încercă să profite de breşa de locvacitate a fetei:

-Cum a ajuns valiza în parc?

-Eu am târât-o. Atunci, noaptea, nu mi-a fost greu. După aceea... am intrat în panică. N-am ştiut încotro s-o iau...

-Despre ce noapte vorbim?

-întâi august. Noaptea de întâi august.

Studentei i se uscaseră buzele în mod vizibil. încerca să şi le umezească cu limba, dar fără niciun rezultat.

-Un pahar cu apă, vă rog, comandă Leon Damian, apăsând butonul albastru de pe masă, alături de care fusese fixat şi un mic interfon.

-Este totul în ordine acum?, se interesă el, urmărind fata în timp ce-

şi golea paharul.

-Da. Mulţumesc.

-Aş vrea să încerci să-mi povesteşti tot ce-ţi aduci aminte. Ar fi mai simplu...

-Nu trebuia să ajungem acolo. Nu trebuia... Nu trebuia deloc...

Un suspin, apoi fata lăcrimă. Leon Damian, înţelegător, împinse spre ea pachetul de şerveţele aflat undeva lângă interfon, ajutând-o să scoată unul din cutie. Cătuşele nu-i permiteau o masă prea mare de manevră.

-Totul a pornit din iubire, îşi reveni ea. Din iubirea pentru Adrian. II iubeam cu patimă. Aş fi făcut orice pentru el. De fapt, chiar am făcut orice pentru el. Ideea să mă culc cu ţiganul a venit din partea lui. Aveam nevoie de bani. Mereu aveam nevoie de bani. Nu aveam bani niciunul. Mai niciodată. Atunci, în ziua aceea, mi-a spus că a cunoscut un tip care urma să-mi dea câteva sute

de euro pentru o singură partidă de sex. Mi-am zis că nu-i nimic nou, nimic special. In fond, mai făcusem asta şi înainte. Nu pentru atâţia bani, însă... mi-era totuna. Am pregătit camera în grabă şi apoi i-am spus lui Adrian că-1 poate aduce. Dar când l-am văzut... când l-am văzut... m-am îngrozit. Era un om urât. Bătrân. Ridat. Puţea. Era îmbrăcat în haine albe, aparent curate, dar totuşi puţea. N-am rezistat. Mi s-a făcut rău. Şi pur şi simplu n-am mai putut să fac nimic, absolut nimic din ce eram obişnuită să fac. Apoi el s-a apropiat de mine, m-a privit dispreţuitor şi mi-a arătat banii. în Ioc să mi-i dea însă, şi i-a îndesat la loc, în buzunarul de la piept. Am întins mâna să-i iau, totuşi. Nu ştiu de ce, consideram că mi se cuvin, deşi nu lăcusem încă nimic să-i câştig. Şi în sufletul meu nici nu aveam de gând să fac. Pur şi simplu nu ştiu ce mi-a venit... Dar el m-a apucat de mână. M-a tras atât de tare, că am căzut pe jos. Şi nu mai ştiu ce-a urmat. Ba da, mai ştiu doar că l-am împins, m-am împotrivit, au căzut lucruri pe jos, până şi reşoul... M-am căţărat pe birou, să-l pot lovi cumva, să mă apăr... Apoi m-a tras de mână şi m-am clătinat cu tot cu biroul ăla, destul de şubred... Cumva, în momentul în care eram în picaj, l-am văzut şi pe el cum se dezechilibrează. Părea că va cădea cu mine odată, în acelaşi

moment... Şi... nu-mi mai amintesc nimic... Doar că...

Se făcu linişte. Fata înghiţi în sec.

-Aş mai putea primi un pahar cu apă? întrebă, cu voce scăzută.

-Sigur că da.

Leon Damian împinse spre mâinile fetei paharul din care băuse şi mai înainte, după ce-1 umplu pe trei sferturi cu apă. 0 ajută să-l ducă la gură, fiind nevoită să se aplece destul de mult deasupra mesei, pentru a putea sorbi.

-Eşti sigură că poţi să continui? o întrebă.

-Da. Acum, da...

Trăgând cu putere aer în piept, fata continuă:

— La un moment dat, am simţit că mă scutură cineva. Era

Adrian. Mi-a spus să mă ridic repede, că l-am omorât pe nenorocit. Mă durea capul îngrozitor. M-am ridicat în fiind şi l-am văzut pe ţigan întins pe jos, fără suflare. M-am apropiat de el, extrem de tulburată şi măcar atât am putut să constat, că murise. Zăcea într-o poziţie nefirească, cu capul între calorifer şi piciorul patului. Nu-mi dau seama cum a murit. Ştiu doar că eu l-am împins, cine altcineva, şi că, înainte să leşin, căzând cu birou cu tot, îl văzusem în dezechilibru. Şi uite că s-a lovit. Şi a murit...

-Claudia - pot să-ţi spun Claudia, nu-i aşa? - cadavrul avea pe el zeci de împunsături de cuţit. Nu am primit încă raportul medico-legal, să ştiu exact cauza morţii, dar trebuie să-mi spui neapărat tot ce-ţi aminteşti în privinţa înjunghierilor!

/V

-îngrozit, Adrian a spus că nu vom scăpa cu una, cu două. Că nimeni nu ne va crede că a fost un accident. Parcă înnebunise, îmi reproşa că şi el va fi considerat complice şi că va sta în puşcărie la fel de mult ca mine. A scos apoi cuţitele de bucătărie din dulăpiorul pe care fusese reşoul, a apucat unul cu ambele mâini şi a

început să-l înfigă, furibund, în burta ţiganului. Urla de nervi. Nu se putea stăpâni. Mi-a transmis o stare de nedescris. Am crezut că înnebunesc şi eu, pe loc. îl vedeam ce face şi parcă mi-a luat Dumnezeu minţile... Am apucat de pe jos celălalt cuţit şi m-am trezit înfigându-1 în nefericitul ăla la fel de înverşunată ca Adrian. După o vreme, sleiţi de puteri, ne-am oprit. Plini de sânge, ne-am luat în braţe. Parcă ne treziserăm brusc dintr-un vis înfiorător. Am plâns aşa, îmbrăţişaţi, minute în şir. Nu mai ştiu cât... Numai că nu era niciun vis...

Ochii fetei se umpluseră iarăşi de lacrimi. Leon Damian avea mai multe întrebări, dar nu voia cu niciun chip să-i oprească elanul. I le va pune mai târziu. Poate, când va obosi. După ce va trece de faza eliberării. In fond, acumulase suferinţă, în trei zile, cât pentru tot atâtea vieţi. Avea nevoie de defulare.

De altfel, devenise tot mai greu pentru Leon Damian să continue dialogul cu studenta. A hotărât să-l întrerupă şi să-l reia

după-amiaza, eventual, după ce va pune cap la cap nişte lucruri. Pe de altă parte, fata avea nevoie de odihnă. Era sleită de puteri şi deshidratată. Nu mai putea trage de ea deloc. Totuşi, două chestiuni mai voia să afle, înainte de orice...

-Aţi tranşat cadavrul împreună?

-Da.

-A cui a fost ideea?

-A lui Adrian. Mintea mea se blocase total. Ştiam doar că trebuia să scăpăm cumva de el. Trebuia să scăpăm cumva de el... Apoi, am mers la cumpărături. Eram murdari de sânge... Am luat nişte tricouri curate din dulap... i-am dat unul şi lui Adrian. Aveam câteva de-ale lui la mine... Ne trebuiau saci de nailon, ceva... ne trebuia o valiză, să-l putem scoate din cămin... ne trebuiau multe...

-La cumpărături... Hm... Ce ştii despre Adrian? Unde este el acum?

—Nu ştiu nimic. După ce am disecat împreună cadavrul, a ieşit primul din cameră, târând după el sacul cel mai mare, cu torsul

şi piciorul stâng... Hotărâserăm să înghesuim bucăţile chiar în maşina lui, a ţiganului. Să nu se descopere niciodată cine l-a omorât. Aşa că, după ce Adrian a dispărut cu cei doi saci, fiindcă într-un alt sac am înghesuit în grabă hainele de pe el, l-am tot aşteptat să revină, dar nu a mai ajuns. M-a lăsat singură. Pur şi simplu m-a lăsat singură. Singură şi disperată. N-am ştiut ce să fac, eram îngrozită... Am apucat valiza, extrem de grea pentru mine şi am scos-o din cămin pe roţi. Am mai tras-o aşa pe alee, o bună bucată de drum, dar pe undeva, nu mai ţin deloc minte pe unde, m-am trezit că i s-au rupt roţile. Era atât de grea... Ştiţi, iniţial am vrut să înghesuim în ea tot cadavrul, dar n-a încăput... In fine, am ascuns-o şi am fugit la maşină. Dar mi-a fost frică s-o ating, să nu se declanşeze alarma. Mă gândeam că Adrian nici nu reuşise să înghesuie mortul în portbagaj, cum ne-am înţeles. Sau că l-o fi văzut cineva şi s-a ascuns... Sau că trupul n-o fi încăput în portbagaj şi a hotărât să plece şi să-l arunce altundeva... Mai

ştiu doar că am luat-o la fugă. Am recuperat geamantanul de unde-1 lăsasem şi am plecat. II târâm cu greu. Am stat în parcuri, ascunzându-mă de oameni, să nu mă vadă nimeni. Aşteptam să se întâmple ceva... Orice. Şi nimic, nimic, nimic. Nu s-a întâmplat nimic, timp de trei zile.

Ridicându-se în picioare, Leon Damian puse capăt discuţiei. Tânăra rămăsese fără vlagă. Timp de o fracţiune de secundă a crezut că-i va leşina în faţa ochilor. Cu un gest scurt chemă agentul de pază, gândindu-se că nu era deloc momentul să-i spună fetei nici că iubitul ei este internat la spital, în comă profundă şi nici că el reuşise de fapt să ascundă jumătatea lui de cadavru în portbagaj, aşa cum îşi propusese. în fond, lucrurile luaseră o întorsătură bizară, iar fetei nu i-ar fi folosit la nimic să afle că Adrian Dima, din motive greu de închipuit, a dat bir cu fugiţii, încercând să se sinucidă, şi nici amănunte despre cum a ajuns crima la urechile poliţiştilor.

Abia ţinându-se pe picioare, Claudia Baran părăsi camera de audieri, susţinută de agentul de serviciu. Era incapabilă să stea în picioare. In scurt timp, patul din arestul poliţiei avea să însemne pentru ea cel mai primitor leagăn. Epuizarea îşi spunea cuvântul.

-Ei, ce părere aveţi? îşi întrebă Leon Damian colegii, după ce trecu în sala de supraveghere, alături de Sofia Roth şi Mircea Dobra.

-In ce mă priveşte, spuse Sofia, nu am motive să cred că fata asta ar fi fabricat vreo minciună. Judecând lucrurile după starea în care se află şi după felul în care a vorbit, sunt tentată să cred că logoreea de care a dat dovadă nu putea fi decât sinceră. Atenţia, aşa cum aţi văzut, i s-a risipit total, sub acţiunea solicitărilor exterioare şi a suferinţei sufleteşti prin care a trecut vreme de trei zile, acest lucru făcând imposibilă raţiunea. Părea că vorbeşte fără să se gândească deloc la ce ar urma să spună, semn cert că nu era capabilă să inventeze. Era convinsă de tot ce relata. Avea un tablou bine definit în minte. Şi nu a făcut deloc pauze. De aceea,

tot ce a povestit ar putea fi lucruri sincere şi adevărate. Sigur, aş putea asocia această logoree şi cu anumite elemente delirante, însă fata nu a sărit de la o idee la alta, nu mi-a dat impresia că este incoerentă... Trebuie neapărat să am şansa să vorbesc personal cu ea, pentru a fi absolut sigură ce-i în mintea ei...

Leon Damian o privea fascinat. Se concentrase atât de mult în timpul audierii Claudiei Baran, încât simţea că are nevoie de destindere ca de aer. Cumva, vocea plăcută a Sofiei Roth şi lucrurile logice pe care le spunea, îi luceau bine. în plus, era pentru prima dată când înţelegea o explicaţie oferită de un psiholog. Mereu i s-a părut că „ăştia-s mai duşi cu pluta decât pacienţii lor” şi că „numai dovezile pot vorbi de la sine, într-un caz de omucidere şi în niciun caz harababura verbală a celor implicaţi, pe care este indicat să nu-i crezi niciodată până nu le verifici trăncănelile cuvânt cu cuvânt”.

Telefonul comisarului Dobra sparse brusc tăcerea. Primi un mesaj. II citi propuse celor doi:

-Cred că avem nevoie de un briefing, să punem anumite lucruri cap la cap. Ne vedem la mine în birou. Ştiţi unde este.

/V

Eugen are noutăţi. In plus, am primit şi raportul medico-legal. Haideţi să facem odată lumină în mizeria asta! Ne vedem la mine, în zece minute!

In timp ce Leon Damian şi Sofia Roth îşi adunau lucrurile, Dobra ieşi val-vârtej. Preocupat, poliţistul îi ceru tehnicianului înregistrarea audierii. în timp ce se întoarse spre aparatura din colţul opus al încăperii, Sofia Roth ieşi şi ea în grabă. „Poate pentru a profita de cele câteva minute de pauză, să se primenească”, gândi poliţistul.

In drum spre uşă, Leon Damian observă, pe scaunul alăturat celui pe care şezuse psihologa, ecranul luminat al unui telefon. îi recunoscuse Iphone-ul imediat. Tocmai era sunată, dar aparatul era setat pe „silent”. II luă în mână, constatând că-1 uitase. Pe ecranul vibrând insistent figura vocabula „El”. Un „El” care sunase de 14 ori în dimineaţa aceea, fără să i se fi răspuns. Aşteptă să înceteze

apelul, apoi ieşi din sală preocupat. Ca la un semn, masculul din el se lăsă cuprins de o gelozie inexplicabilă. Prin minte îi treceau mii de flash-uri cu cămaşa verde, descheiată la primii doi nasturi, a Sofiei Roth, cu rochia de culoarea untului, de ieri, cu glezna fină din sandalele simple, cu tocuri, pe care le purta chiar şi la pantaloni, cu părul negru şi cu ochii... Ochii... Despre ochi îşi dădu însă seama, „Dumnezeule, cât pot fi de prost!”, că sunt cei mai trişti ochi pe care i-a văzut vreodată. Frumoşi şi trişti. Trăgând puternic aer în piept, pătrunse în biroul comisarului infinit mai liniştit. Pe de o parte, avea convingerea fermă că mai are puţin de tot şi finalizează cazul, după care va face tot ce-i va sta în puteri să afle ce mister se ascunde în spatele tristeţii Sofiei. Şi de ce nu doreşte niciun dialog cu „El”. „Măcar am un caz cu adevărat dificil de rezolvat. Se pare că natura vieţii de judiciarist nu este, în ţărişoară, suficient de ofertantă. Omuciderile se rezolvă singure. La naiba!”

Sofia Roth nu mai putu să aştepte. Auzind că are la dispoziţie zece minute, se grăbi să fugă în primul birou liber pe care-1 găsi pe coridorul lung. Intră într-unul pe uşa căruia scria „Logistica” şi avu norocul să constate că înăuntru erau rafturi goale de jos şi până în tavan. „Superb! Şi ăştia au de toate, ca peste tot.” Grăbită, scoase din servieta pe care o luă cu sine „caietul de biologie” al Claudiei Baran şi îl deschise la prima pagină...

„ *Claudia Baran, clasa a şaptea, februarie.*

Dragă Jurnalule, sunt necăjită. Azi mi-a venit ciclul. Sunt femeie. Aşa mi-a spus Estera, soră-mea cea mai mare. Că o să vină o zi în care o să observ pete roşii pe chiloţi şi atunci va trebui să tac, să mă spăl şi să nu mă duc la Templu nici atunci şi nici în zilele următoare, până când îmi trece. Şi să-i spun tatei că mă doare capul, sau gâtul, sau ce vreau eu. Că sunt spurcată. Dar eu ştiu că nu sunt. Am citit în cartea „Adolescenţa", de pe raftul

De sus din cabinetul de biologie, că spurcată. Că aşa păţesc toate fetele când împlinesc 13 ani, ca mine. O mai citesc din cartea asta când o să mai apuc. Acolo scrie despre noi, fetele de 11 ani. Mă mir că a scris cartea asta un bărbat. O fi doctor, cine ştie. Aşa că, Jurnalule,am să mă fac şi eu cândva doctoriţă. Să scriu cărţi pentru fete ca mine, care au şase surori mai mari şi patru fraţi mai mici şi nu au cu cine vorbi. Mama doar se roagă, tata stă mereu încruntat şi ne pune veşnic la punct, fraţii şi surorile mele şuşotesc mereu între ei, iar eu, la mijloc, îi urăsc pe toţi, urăsc Templul, urăsc rochiile negre cu care mă obligă mama şi surorile să mă îmbrac la biserică, urăsc să-mi leg părul cu batic, urăsc să dorm în cameră cu toate surorile mele, urăsc să strige copiii după mine „pocăita, pocăita ", urăsc să n-am televizor, ca toţi colegii, să n-am radio, ca toţi colegii, să n-am nimic. O urăsc şi pe Mirela. Are pantofi de lac. Urăsc... Pe pastorul Mihai nu-l urăsc. El se uită la mine drăgăstos. A spus că m-am făcut fată mare şi m-a mângâiat pe spate. A spus să mă rog la Dumnezeu să cresc mare şi să am copii mulţi şi sănătoşi. Dar eu nu vreau să am copii. Nici mulţi, nici puţini. Deloc. Mama are destui.

Fiindcă suntem mulţi, aproape că n-o cunosc. E o femeie care îmi dă să mănânc uneori — atunci când nu pun mâncarea pe masă surorile mele - care se roagă. Şi care ne-a făcut pe toţi. Şi care nu-i iese tatei din cuvânt. O să citesc. Mult. Şi o să mă fac doctoriţă.

Profund marcată, Sofia Roth răsfoi câteva pagini înainte...

„ Claudia Baran, clasa a şaptea, aprilie.

Dragă Jurnalule, ţi-am mai spus că îmi plac băieţii. Dar băieţii nu se uită la mine, pentru că n-am haine frumoase şi sunt pocăită. Şi ei nu mă văd. Eu ştiu totul despre băieţi din „Adolescenţa". Toţi au penis.

«Penisul este organul sexual masculin, prin care trece uretra, aşa scrie.

Penisul are mai multe funcţii: funcţia urinară si funcţia sexuală. Partea din spate a

penisului este ataşată la osul pubian şi este urmată de corpul penisului, terminându-se cu capul. Capul penisului este format din gâtul capului - o parte îngustă şi creştetul capului - o secţiune mai lată. Pielea de pe penis este subţire, uşor mobilă şi poate

să acopere capul. In interior, penisul este format din trei corpuri distincte. Corpul spongios, care trece prin uretră, deschiderea, care este un orificiu în vârful capului şi de jur împrejur este corpul cavernos. Atunci când ţesuturile primesc excitaţie sexuală, sunt umplute cu sânge, ceea ce face penisul să crească în mărime, acesta devine greu (în erecţie) şi permite desfăşurarea actului sexual.» Mai ştiu şi că penisul are nevoie de femei pentru un act sexual. Când o să ajung doctoriţă, o să mă ocup de problema asta. Astăzi, la biserică, pastorul Mihai a vorbit despre iubire. Iubirea de Dumnezeu. Dacă aş avea voie să citesc cărţi, aş citi şi despre iubirea dintre oameni, că şi aia există. Dar nu am. Pentru că e păcat să citeşti altceva decât Sfânta Scriptură. Aşa spune şi tata, aşa spune şi mama, aşa spun şi fraţii şi surorile mele, dar şi Pastorul Mihai. El are o nevastă gravidă şi patru copii. Eu am voie să citesc doar cărţile de la şcoală şi Sfânta Scriptură. Azi am ascuns cartea de biologie, să nu o vadă tata. Sau mama.

In caietele mele nu s-au uitat niciodată. Bine că nu s-au uitat. Biologia este materia mea preferată.

îngrijorată, Sofia Roth se uită la ceas şi îşi dădu seama că întârziase deja mai bine de zece minute la briefingul din biroul comisarului Dobra. In acelaşi timp, lectura o fascina. Descoperea rădăcini şi motive din viaţa Claudiei Baran pe care nu le-ar fi bănuit niciodată. Descoperea un suflet chinuit, cu o copilărie plină de doctrine şi restricţii. Descoperea fundamentul a ceea ce ajunsese fata la maturitate.

îngândurată şi profund impresionată de cele citite, psihologa îndesă caietul în servietă, ieşi pe coridor şi coborî la etajul întâi, unde ştia că se află Biroul Judiciar. II identificase cu o zi în urmă,

când părăsea, furioasă, biroul inspectorului-şef.

Preţ de o clipă, Sofia Roth aşteptă în faţa uşii. Din interior se auzea vocea puternică a lui Leon Damian şi, din motive greu de explicat, nu se îndura s-o deschidă. Vocea lui îi facea bine., Totuşi, gândul la tot ce se discuta înăuntru nu-i dădea pace şi avea, la rândul ei, câteva lucruri importante de spus. In cele din urmă, hotărâtă, apăsă clanţa şi intră.

-Vă cer scuze tuturor, am avut ceva de...

In clipa aceea, Sofia Roth îşi dădu seama că scuza cea mai plauzibilă ar fi fost să le spună celor prezenţi că a avut de dat nişte [1] telefoane. Ha însă nu-şi amintea deloc unde-şi lăsase telefonul. Pur şi simplu nu-1 mai avea. Preocupată, sub privirile atente ale lui Leon Damian, care făcu doar o mică pauză în momentul în care o văzu apărând, începu să scotocească prin servieta din piele.

Conştient că femeia îşi caută agitată telefonul mobil, Leon hotărî, într-un acces neaşteptat de cinism, s-o lase puţin să se zbuciume. încă avea în faţa ochilor cuvântul „El” de pe ecranul telefonului femeii, care-1 deranjase mai mult decât ar fi fost cazul. „De fapt, n-ar fi fost cazul deloc. Cred că am înnebunit. Ar trebui să mă adun, naibii!”

- Sofia, îi spuse, ţi-ai uitat telefonul în sala de supraveghere, pe un scaun. Ţi l-am adus.

1-1 întinse cu un gest lejer, aproape indiferent, întorcându-se instantaneu spre panoul mare de plută din biroul lui Dobra. Ii trecu prin cap că dacă timişorenii aveau, într-adevăr, o sală de audieri cum alta nu-i, de panoul clasic de plută tot n-au scăpat. „Doar nu-s FBI, să fie dotaţi cu display-uri electronice... Ar fi fost de-a dreptul culmea!” Dobra chiar fusese drăguţ în legătură cu asta, când au intrat în birou şi i-a citit consternarea de pe faţă. Inteligent şi pe fază, remarcă:

-Daaa, e plută. De cea mai bună calitate. Nici un por n-a rămas neîmpuns. L-am propus pentru casare de anul trecut, dar nu sunt fonduri pentru altceva nou. Aşa că-1 înţepăm tot pe ăsta.

Aşezându-se pe un scaun liber de lângă biroul lui Eugen Pop, şi el prezent alături de Dobra şi Leon Damian, Sofia Roth rosti

un „mulţumesc” sec pentru recuperarea telefonului, care nu se bucură însă de niciun „cu plăcere” din partea găsitorului.

-Mi-era teamă că l-am pierdut, adăugă repede.

„Şi dacă n-a vorbit la telefon, ce urgenţă o fi avut?” Leon Damian simţea că-şi pierde minţile. Avea capul plin cu amănuntele legate de caz şi totuşi, neuronii săi gravitau în jurul aceluiaşi subiect feminin care-1 tulburase cât n-o făcuseră, poate, toate femeile cu care avusese relaţii până atunci. „E clar, mi-am pierdut minţile. Măcar dacă aş termina repede aici, să plec odată!”

-Aşadar, ce-avem noi aici? întrebă retoric Leon Damian.

Ii răspunse Dobra, care avea pe biroul din faţa lui un vraf consistent de rapoarte:

A

-In primul rând, avem raportul medico-legal. Am să prind fotografiile pe panou, să le vedeţi cu toţii.

Poliţiştii s-au întunecat la fată, la vederea cadavrului hăcuit din fotografii. Membrele decupate din torsul imens erau aşezate unele lângă altele, pe masa legiştilor, încât să poată fi observate tăieturile precise făcute de cei doi studenţi. în mod ciudat, deşi nu aveau decât un an de facultate şi doar câteva seminare de Legală, au fost în stare să îndepărteze membrele de tors cu o precizie care le-ar fi adus o notă frumuşică, în alte circumstanţe. Capul cadavrului, hidos, de-a dreptul, poate şi din cauza faptului că fusese exsangvinat şi apoi presat în valiza care s-a dovedit mult prea neîncăpătoare şi apoi târât trei zile prin parcuri la peste 35 de grade, le-a provocat tuturor repulsie. Şi-au reprimat însă dezgustul, neavând deloc timp pentru resentimente. într-o altă fotografie, criminalistii desfasuraseră costumul alb al victimei si obiectele

9 9

personale găsite prin buzunare. In fine, ultima poză agăţată de Dobra pe panou era a Mercedesului negru, în portbagajul căruia

fusese descoperită o parte importantă din corpul victimei.

Comisarul Dobra citea din raport:

- A fost stabilită cu certitudine identitatea bărbatului. Este vorba despre Ilarie Covaci, de 62 de ani, de etnie romă. Un carnet de partid, vizat la zi, confirmă faptul că era vicepreşedintele Partidei Romilor pe municipiu. Maşina, un Mercedes negru E-Class, din 2012, era înmatriculată pe numele lui, conform talonului găsit în portofel.

- Apropo, observă Leon Damian, cum de n-a răsuflat în presă nimic despre Mercedes şi proprietarul acestuia?

- Până a ajuns presa, criminaliştii scoseseră deja plăcuţele de înmatriculare. Am avut odată o situaţie, într-un caz de lovituri cauzatoare de moarte... După ce presa a scris că agresorul a ieşit dintr-o maşină cu numerele cutare, ne-am trezit la poarta Inspectoratului cu o hoardă de fraţi şi surori de-ale proprietarului maşinii. Bineînţeles, agresorul o furase, iar proprietarul a aflat a doua zi, din ziare, că tocmai l-a omorât pe unul. De atunci... ne-am învăţat minte. în cazul ăsta însă nu a fost complicat. Mercedesuri negre identice au jumătate din cocalarii Timişoarei, iar Buldogul a dat o declaraţie de presă imediat, în care a explicat că nu se cunoaşte identitatea victimei si că nu există dovezi care să facă legătura între victimă şi proprietarul maşinii în care a fost găsită.

- /V
- -Poftim? Se miră Leon Damian. A violat-o? Eşti abs
- Sofia Roth era un vulcan în fierbere. Sângele îi î

/V

-In fine, cred că aţi avut un car de noroc că n-au citit ţiganii presa online, că ziare cine mai cumpără azi, în afară de câte unul ca Domnul Teo?! Dacă recunoştea cineva maşina, era scandal de la bun început. Dar să vedem mai departe! Ce spun legiştii, care este motivul decesului? vru să ştie mai repede Leon Damian.

—Păi, aşa cum puteţi observa şi din fotografii, victima are în

creştetul capului două linii vineţii. In opinia legiştilor, lovitura cea lungă, adâncă şi mai închisă la culoare a fost cea care i-a cauzat moartea...

-Deci, se verifică spusele fetei. în cădere, victima s-a lovit de unul dintre demenţii verticali ai caloriferului şi fiind un ins foarte greu, impactul i-a fost fatal. Incredibil!

-In fine, continuă Dobra, n-are niciun rost să vă încarc cu bla-bla-urile legiştilor, sunt aici tot felul de termeni de specialitate, cert e însă că a fost o căzătură a naibii de urâtă; ţiganului i-a crăpat capul pe loc, hemoragie cerebrală şi noapte bună! Cum şi fata a leşinat în acelaşi timp... restul poveştii se verifică.

-Dar Adrian Dima unde-a stat, în timp ce fata şi bătrânul îşi scoteau ochii? se întrebă retoric Damian.

-N-am idee, răspunse Dobra. Poate s-o fi înţeles cu fata să plece şi să reapară, la un moment dat, când partida de sex se va fi tenninat. Poate reuşim să aflăm mai multe tot de la studentă, după ce-şi mai revine. Sau de la băiat, după ce iese din comă. Am sunat la spital şi este în stare gravă...

-De acord...

In birou se lăsă o linişte neobişnuită. Toţi cei prezenţi încercau să-şi închipuie coşmarul acelei după-amieze de întâi august. Oarecum, imaginea unei fete fragile, în toiul unei lupte furibunde cu un individ de 125 de kilograme, părea peste puterile lor de înţelegere. Şi totuşi, în momente disperate, se cer măsuri disperate. Este incredibil de câtă forţă poate dispune un om aflat în primejdie.

„O fi fost şi cazul Claudiei Baran...”

Ridicându-se de pe scaun, Leon Damian se apropie de panoul de plută şi încercă să vadă mai bine obiectele găsite de criminalişti în buzunarele victimei. Lângă portofelul desfăcut, alături de care fuseseră etalate câteva cârduri, suma de 800 de euro, în bancnote de câte o sută, şase bancnote româneşti de câte zece lei şi mai mult mărunţiş, fuseseră fotografiate şi două pilule albastre, cu specificaţia „VGR 100”.

-late uită, spuse poliţistul, moşul lua Viagra. O fi fost impotent?

-Greu de spus. Poate nu lua pentru impotenţă, ci pentru performanţă, opină Dobra. De altfel, în raport scrie că bărbatul avea în sânge atât Viagra, cât şi un alt compus, stai să citesc pe silabe, că e un termen mai neobişnuit: fen-cy-cli-di-nă.

-Fencyclidină? repetă Damian.

—Da. Văd că ne-au făcut şi nişte precizări despre ea. Cică este un anestezic veterinar, fabricat în laborator şi vândut pe piaţa neagră sub formă de pulbere albă, cristale, tablete, fiole sau în soluţii. Se poate fuma fie prin îmbibarea unei ţigări de canabis, fie se poate ingera sau injecta.

—Ce efecte arc?

— Stai puţin, spuse Dobra, întorcând foaia. Scrie aici. Uite, zice că substanţei i se mai spune şi pilula păcii, praful îngerilor sau cristal. Deci, e un drog, clar. Mai zice că în doze mici produce dezinhibiţie, un sentiment de bine, care stă şi la baza uneia dintre denumirile sale: „pilula păcii”. Mai scrie însă că în doze mari antrenează o psihoză toxică, determină apariţia unor halucinaţii puternice, uneori cu episoade delirante şi, atenţie!, comportament violent, tendinţe de omucidere sau sinucidere, cu atât mai mult cu cât toxicomanul devine insensibil la durere...

— Vai de capul lui! exclamă Leon Damian. Cine ştie ce efecte o fi avut chestia asta, amestecată cu Viagra! Tipul o fi devenit extrem de violent, iar de acolo şi până la a sări la gâtul nefericitei de nici 50 de kile, care n-a dansat pe muzica lui, n-a mai fost decât un

pas...

Din nou în încăpere se lăsă o linişte meditativă. Lucrurile păreau că se lămuresc tot mai mult.

Subcomisarul Eugen Pop, deschizând un dosar de pe propriul birou, interveni:

—Ieri, 4 august, Ilarie Covaci a fost dat dispărut de soţie, Argentina Covaci, care s-a prezentat la Poliţie însoţită de fiul cel mic al familiei, în vârstă de 21 de ani, Camlo Covaci. Asta, apropo de ce-aţi zis în legătură cu presa... Au văzut într-o fotografie, devenită virală pe un site de socializare, un Mercedes asemănător cu al familiei şi au apărut pe dată. Noi însă, neavând nicio dovadă despre identitatea cadavrului la ora aceea, le-am preluat, pur şi simplu, reclamaţia... în fine, Camlo Covaci ăsta mai are trei fraţi

şi o soră, toţi plecaţi în Franţa. El este singurul care a rămas acasă. Cei doi, mama şi fiul, au declarat că Ilarie Covaci lipsea adeseori de acasă, dar nu atâtea nopţi la rând. Lipsea cel mult o noapte, fiindcă, îi citez: „era om de afaceri, avea oameni de urmărit”.

In cursul zilei de ieri, deşi am fost aproape siguri că victima din Complex este chiar Ilarie Covaci, n-am putut confirma oficial acest lucru, însă astăzi o putem face, având toate datele la dispoziţie. -„Oameni de urmărit”? îngână Leon Damian.

-Da, aşa a spus piranda. S-or fi ocupând cu cămătăria, că doar nu aveau vreo reţea de librării, încercă Pop să mai destindă puţin atmosfera.

-Cred că vom afla doar când ne vom întâlni cu ei, spuse Sofia Roth. Nu am idee cum veţi hotărî să vă organizaţi, dar, dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea să merg şi eu la oamenii ăştia, în momentul în care le veţi da oficial vestea.

Leon Damian fu de acord, cu o înclinare scurtă de cap: -Cred că este chiar indicat să fii de faţă. Nu-mi dau seama ce reacţie vor avea când vor afla. Or, tu eşti specialista în reacţii...

-N-o să-mi facă plăcere, dar am nevoie să cunosc toate persoanele

din arealul unei victime, pentru un raport pertinent. Atâta tot.

-Mai avem şi o altă obligaţie ingrată, adăugă Dobra: trebuie să anunţăm familia fetei.

-In privinţa ei, lucrurile sunt puţin mai complicate, interveni Sofia Roth, făcându-i pe toţi atenţi. Cu acordul lui Leon, am studiat o parte dintr-un anumit jurnal al Claudiei Baran, găsit printre cărţile ridicate de criminalişti din camera ei de cămin. Am aflat lucruri interesante din copilăria ei...

-Păi... ne vor ajuta, probabil, să înţelegem câte ceva despre personalitatea ei şi, eventual, cum de a ajuns să comită o faptă atât de abominabilă. In rest... poate fi o lectură de interes strict pentru voi, specialiştii în minţile tulburi, o întrerupse Leon Damian.

Sofia Roth sesiză imediat uşoara urmă de dispreţ la adresa

profesiei de care era de-a dreptul îndrăgostită. Nu-şi explica deloc de ce îl simţea distant şi chiar irascibil. Hotărî însă să nu-şi bată capul prea mult cu asta. Odată cu parcurgerea paginilor din jurnalul studentei înţelese că, dincolo de orice, de crimă, de tranşarea cadavrului, de pribegia oarbă vreme de trei zile a fetei prin oraşul toropit de căldură, dincolo de absolut tot ce s-a petrecut, la comiterea faptei în sine au contribuit întâmplări şi evenimente care veneau de undeva din urmă, din anii copilăriei studentei de numai 20 de ani. Intuitivă şi mereu atentă la detalii, Sofia Roth simţea că nu au deloc un caz care s-a servit singur pe tavă, cum erau convinşi colegii ei. Dimpotrivă, erau în miezul unui caz cu multe necunoscute, pe care avea de gând să-i determine să le descopere Fără să-i rămână datoare lui Leon Damian pentru doza de desconsiderare, Sofia Roth îl atacă cu arma fină a sarcasmului: -Da, adevărul este că noi, specialiştii în „minţile tulburi”,; suntem capabili să ne dăm seama de unele lucruri şi fără să avem nevoie de dovezi palpabile, la fel ca voi, detectivii. Noi detectăm simţind, analizând şi intuind. Şi dacă tot am ajuns la intuiţie, ei bine, sunt unele chestiuni care nu-mi dau pace deloc. Sunt de acord cu voi că dovezile sunt acelea care conduc irefutabil spre criminali, locuri, arme ale crimei, ce vreţi voi. Totuşi, avem de-a face cu anumite resorturi sufleteşti care au condus la toate cele petrecute în Complex. Nu ştiu dacă aţi observat, dar iubitul Claudiei Baran este,

în opinia mea, cel mai ciudat personaj din toată întâmplarea, dar şi cel mai îndrăgostit. Or, câţi îndrăgostiţi cunoaşteţi, care sunt, în acelaşi timp, şi „peşti” pentru iubitele lor şi care să sară, iraţional, în apărarea femeii producătoare de bani, când e vorba despre o crimă? Statistic vorbind, „peştii” îşi abandonează imediat sursele feminine de venit, în cazuri similare. Acest tânăr însă...

— In ordine, o întrerupse Leon Damian, simţindu-se uşor vinovat pentru ieşirea nejustificată de mai devreme. Datorită faptului că eşti alături de noi, vom fi capabili să întocmim unul dintre cele mai amănunţite rapoarte pe care le-a primit vreodată

Procuratura. Fiindcă mie mi-e cât se poate de clar până acum cine e victima, ce s-a întâmplat acolo şi pentru ce anume trebuie să răspundă cei doi tineri. Să sperăm că-şi revine şi băiatul şi...

întorcându-se spre Dobra şi Pop, care desfăşurau pe o masă câteva fotografii cu Mercedesul victimei şi încercau să calculeze cam câţi ani ar trebui să-şi pună salariile la ciorap pentru a-şi cumpăra un bolid asemănător, judiciaristul ordonă:

-Gata. Cred că am terminat aici. Dacă mai apare ceva, ţinem legătura. In ce mă priveşte, o să plec cu Sofia acasă la familia Covaci. Pe voi doi vă rog să anunţaţi familia fetei şi să-i rugaţi să vină în cursul zilei de mâine la audieri...

-Dacă n-aş fi citit jurnalul fetei, observă Sofia Roth, m-aş fi mirat cum de oamenii ăştia nu şi-au căutat copilul de câteva zile bune. Lucrurile sunt însă cât se poate de limpezi. în familia aia se ştie sigur că toată lumea e acasă doar dacă se numără între ei...

-Trebuie neapărat să-mi povesteşti despre toate astea, spuse Damian; un Leon Damian care-şi dădu seama, într-un acces de judecată limpede, că fusese „cel puţin un tâmpit” să aibă trăiri în legătură cu motivul pentru care Sofia Roth a ratat începutul briefing-ului. In fond, când să fi avut ocazia să citească din jurnalul acela - doar împreună plecaseră de la hotel, dis-de-dimineaţă - dacă nu tocmai în acel interval dintre audierea Claudiei Baran şi începutul şedinţei?! „Şi apoi, ce naiba să fi făcut fiinţa asta în Inspectorat, fără telefon şi fără să cunoască pe nimeni?! Pentru ce mă tem? Ce-i în capul meu? Şi de ce mă port ca un dobitoc, de

parcă ar avea obligaţia să stea exclusiv în preajma mea? Băiete, revizuieşte-ţi atitudinea, că pierzi totul înainte de a câştiga...”

-Mi-e cam foame, spuse Leon Damian, în timp ce tastă pe telefonul mobil „locaţii, Timişoara, restaurante”. N-ai vrea să oprim să mâncăm ceva înainte de a merge la familia Covaci? Sunt convins că n-ai mâncat nici tu nimic; azi-dimineaţă am ieşit ca din puşcă...

Sofia Roth consimţi, printr-o aplecare scurtă a capului. Dincolo de mâncare, simţea nevoia să bea apă. Multă apă. îi era cald şi sete. Se simţea deshidratată. Iar până deseară mai era mult...

-Bine, să oprim undeva... ştii vreun loc?

-îmi amintesc de un bistrou deschis chiar la Bastion, în drumul nostru...

-Bastion?

-Da, se numeşte Bastionul Theresia şi este singurul bastion care mai există din cetatea Timişoarei, din perioada apartenenţei Banatului la Imperiul Austriac. Unii timişoreni îi mai spun şi Bastionul Cetăţii, dar foarte puţini. Strict cei care mai ştiu puţină istorie... O întreagă poveste. Pe la începutul secolului al XX-lea, când a avut loc defortificarea oraşului, au fost demolate aproape toate fortificaţiile. Bastionul Theresia a fost singurul care nu a fost dat de pământ, motivul fiind faptul că avea pe toată lungimea lui camere, utilizabile.

-Şi într-una din ele s-a deschis un bistrou?

- Din câte ştiu, după2010, când s-a reabilitat Bastionul cu ceva bani europeni, condiţiile finanţării au stipulat obligaţia utilizării complexului în special pentru activităţi culturale, activităţile de alimentaţie publică fiind limitate la cafenele, cofetării şi vinoteci. Aşa că noi vom merge într-o astfel de vinotecă, unde se servesc şi câteva feluri de mâncare, mai mult aperitive. Ştiu însă locul, este drăguţ şi extrem de curat. Şi cred că nişte aperitive bine potrivite şi corect asezonate ne vor ajunge...

-Nu ştiu ce să zic. Mi-e o foame de lup. Supravieţuiesc mulţumită

covrigeilor tăi de azi-noapte, râse femeia.

-Că tot veni vorba, dacă apucăm să terminăm azi la o oră mai decentă, te invit la o cină cumsecade la Regina Blue, să nu-mi păstrezi o amintire cu miros de covrigi cu susan.

-Hahahaaa... Bine, fie! Măcar că aş vrea ca unele dintre amintirile mele să aibă măcar mirosul acela plăcut de susan...

Observând că se întristează, Leon Damian vru să spună ceva de complezenţă, dar nu apucă...

-De unde ştii atâtea lucruri despre istoria Timişoarei?

Fericit că schimbase ea însăşi subiectul, Leon Damian îi răspunse cu plăcere, în timp ce căuta un loc de parcare în zona Bastionului:

-Bunicii mei, ambii profesori pensionari, au avut două mari influenţe asupra mea. Bunica, sau Nana, că deja aţi făcut oarecum cunoştinţă când am vorbit cu ea la telefon, m-a năucit cu limba română. Bunicul, eu îi spun Bubu, m-a năucit cu istoria. La un moment dat aveam impresia că numai la aceste două materii sunt obligat să învăţ, sub pretextul să nu-i fac pe ei de râs. Chit că n-aveam nicio şansă să-i fac de râs. Nu-mi amintesc nicio zi din copilărie fără un test scurt la limba română, dat de Nana, sau o poveste istorică impecabil relatată de Bubu. Cum vedeam o cetate, în goana maşinii, fiindcă mă plimbau adesea peste tot, cum începea Bubu să-mi povestească despre ea. îţi dai seama că, în afară de Academia de Poliţie, nici n-aş fi ştiut ce altă facultate aş fi putut să aleg. Era singurul loc unde dădeam examen de admitere din istorie şi limba română. A fost examenul cel mai relaxat din viaţa mea. Ţi-ar plăcea amândoi dacă i-ai cunoaşte...

-Da, cred că mi-ar plăcea mult să-i cunosc. Eşti fericit că trăiesc...

-Da. Cineva trebuia să trăiască. Ai mei au murit când aveam unsprezece ani. Bunicii m-au crescut.

Vestea a lovit-o pe Sofia Roth în moalele capului. Ar fi dat orice să nu fi deschis discuţia. Dar era prea târziu. Alese să tacă...

Vinoteca „In vino veritas” era amplasată într-un soi de catacombă

amenajată rustic, în chiar mijlocul Bastionului. Mesele din lemn masiv şi scaunele, tapiţate cu piele autentică, maronie, erau dispuse în formule pentru două sau patru persoane, niciodată pentru mai multe sau mai puţine. Catacomba, mai mult lungă decât lată, nu primea lumină naturală, fiind însă extrem de bine aerisită. Mai mult, în încăpere domnea o răcoare plăcută, numai bună să-ţi

refacă starea de spirit într-o zi caniculară de august. Fiecare masa era scoasă în evidenţă, discret, de câte o lampă retro, cu abajur din hârtie gălbuie, creponată, fixată de tija-mamă cu bucăţi neregulate de sârmă, de culoarea bronzului. Adevărate opere de artă. în apropierea fiecărei mese fuseseră amenajate rastele pentru sticle de vin, confecţionate dintr-un lemn aparent neprelucrat, care le dădea o notă de vechi si autentic.

Aruncând o privire în lungul încăperii, pe faţa Sofiei Roth I apăru un surâs de satisfacţie.

-îţi place ce vezi, nu-i aşa? o întrebă Leon.

-Sunt impresionată, de-a dreptul. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut că în măruntaiele Bastionului s-ar fi putut amenaja astfel de locuri. Foarte frumos. Extrem de frumos...

S-au aşezat la o masă pentru două persoane, conduşi de un tânăr îmbrăcat în negru din cap până în picioare, petrecut peste mijloc cu un şorţ lung până în pământ şi un şervet imaculat aşezat peste antebraţul mâinii stângi. în scurt timp, pe masă apărură farfurii şi tacâmuri, iar de pe un platou generos le surâdeau mai multe aperitive, brânzeturile ocupând un loc de cinste.

-Ya trebui să alegem şi un vin, din rastelul de alături. Obiceiul locului, explică Leon Damian.

-II alegem, dar nu prea-1 putem bea, suntem în timpul serviciului, îi tăie Sofia Roth elanul, nu fără o undă de regret.

-Atunci e simplu. II luăm cu noi şi-l desfacem deseară, la cină. Iar acum bem apă. Sacrilegiu, dar asta e. Bem apă.

Tacticos, Leon Damian alese de pe rastel un Cabemet Sauvignon de

Recaş, că tot erau în judeţul de baştină al bătrânei licori, apoi îl rugă pe chelner să-l împacheteze împreună cu un „frate” de acelaşi calibru, din Podgoria Miniş-Măderat, despre ultima având de gând să-i povestească Sofiei cu proxima ocazie.

-Sunt încântată de ce văd. E foarte drăguţ aici, nu se abţinu Sofia să nu remarce, o dată în plus, în timp ce alese de pe platoul din faţa ei câteva brânzeturi şi vreo trei felii diferite de salam de

vânat, pregătit pe bucăţele miniaturale de pâine prăjită pe vatră.

-Da, este. S-a schimbat puţin de când am fost ultima dată, dar neesenţial.

9

In timp ce mesteca încet, admirând obsesiv degetele lungi şi delicate ale femeii, care se mişcau deasupra mâncărurilor ca într-un dans alert de salon, Leon Damian îşi făcea curaj să găsească cea mai potrivită, cea mai non-invazivă formă de desluşire a problemelor familiale ale Sofiei Roth. Simţea că le are, o simţea adeseori copleşită de tristeţe, iar faptul că nu ştia nimic îl înnebunea. Detectivul din el părea înlănţuit, incapabil să se dezlege şi să încerce să afle. în plus, avea nevoie de tact. De mult tact. Oricât de mult şi-ar dori, o singură vorbă aruncată aiurea i-ar fi dărâmat eşafodajul înainte de a-1 consolida. Se ruga doar să nu-şi piardă stăpânirea de sine. „Oricum, a fost cât pe ce să dau rasol, la faza cu telefonul... Nu se va mai repeta...”

Făcându-şi curaj, sparse dintr-odată tăcerea:

-Trebuie să-ţi cer scuze pentru ieşirea de la Poliţie. N-a avut niciun sens. A fost o copilărie.

Surprinsă, Sofia Roth îl linişti:

- Aaa, nu trebuie să...

-în fine... nu ştiu ce m-a apucat. Trebuia să ţi-1 dau şi gata. Doar îl găsisem şi ştiam că e al tău... De telefon zic...

- Ştiai, dar ţi-a făcut plăcere să mă ţii în suspans, atâta tot.

In fond, suspansul e meseria ta. A mea însă este să-i citesc pe oamenii din jurul meu, inclusiv pe tine. Şi vreau să-ţi spun, cu orice risc şi indiferent ce-ar însemna asta pentru cele câteva zile în care mai suntem nevoiţi să lucrăm împreună, că simt exact la fel. Am exact aceleaşi senzaţii şi înţeleg perfect că se întâmplă ceva, de care însă nici tu şi nici eu nu avem nevoie. Nu suntem copii şi nici nu trăim în secolul trecut, să fim obligaţi să apelăm la proceduri sociale speciale pentru a reuşi să transmitem ce simţim. Dar ceea ce pentru alţii ar fi perfect posibil, nouă ne este interzis. Total interzis. Ideea este că...

Privind-o insistent în ochii negri, acum speriaţi şi parcă în alertă, Leon Damian prinse curaj:

-îmi eşti datoare, o întrerupse. Pur şi simplu îmi eşti datoare. Am văzut că ţi se întâmplă ceva şi am înţeles că ai probleme. Trebuie să-mi spui. De ce nu-mi spui absolut nimic? întâmplător sau nu, ştii mai multe despre mine decât mi-aş fi dorit. Sunt o carte deschisă. Pe tine însă... te sună şi niciodată nu-i răspunzi. De ce?

In mintea mea, faptul că nu-i răspunzi îmi alimentează speranţa. Am sperat din momentul în care te-am văzut că o să apuc să-ţi spun că este aproape imposibil să vezi la tot pasul femei ca tine. Nu. Chiar este imposibil. Iar tu ştii asta şi oricum aş spune-o ar suna stereotipic, anapoda, banal... Dar...

-Vrei să ştii? Ce vrei să ştii tu, Leon? Nu trăim destul printre cadavre? Viaţa mea este un cadavru viu. Nu ştiu dacă o să-l pot resuscita. Si nici să-ti încarc existenta cu un cadavru în plus nu-mi dau voie. Apariţia ta nu face decât să mă convingă, o dată în plus, că nu am dreptul la lozuri câştigătoare. Am făcut o alegere şi sunt nevoită să păşesc pe poteca fragilă a acelei alegeri.

-Alegere? Ce alegere? Trebuie să-mi spui neapărat ce alegere ai făcut. Este inuman să nu-mi spui...

In timp ce Leon se lamenta ca un copil răzgâiat, Sofia Roth se ridică de la masă şi îşi şterse în fugă, cu un şerveţel, colţurile ochilor. Apoi trase puternic aer în piept şi fără să spună niciun cuvânt, se îndreptă spre ieşire.

Detectivul îşi dădu seama că sunt lacrimi. Şi ar fi dat orice ca ele să nu fi existat.

Casa familiei Covaci, amplasată pe o stradă privilegiată a Timişoarei, era un mastodont diform, construit pe trei niveluri, asemănător cu un castel desenat de un puşti fără urmă de talent. Plină de creneluri, balcoane şi balconaşe, ferestre rotunde mai mari şi mai mici, alături de unele pătrate sau dreptunghiulare, înconjurate de gargui nereuşiţi şi filigrane pocite din beton, l-ar

fi putut şoca pe loc până şi pe cel mai lipsit de talent arhitect. O poartă uriaşă din fier forjat, pe care fusese încrustat cuvântul „Covaci", cu litere de-o şchioapă, proteja o parte a imobilului de ochii trecătorilor curioşi şi ascundea o curte în care numai cei invitaţi înăuntru ar fi putut să afle ce se ascunde.

Privindu-se nedumeriţi, Sofia şi Leon încercară să-şi dea seama unde-ar putea găsi o sonerie, să-şi facă simţită prezenţa. Pe drum nu vorbiră deloc. Niciunul nu era sigur că dacă ar fi spus ceva ar fi fost şi lucrul cel mai potrivit. Aşa că au ales să tacă. Se aflau însă în faţa casei unei familii care se confrunta cu o pierdere. Şi nu o pierdere oarecare. Fusese ucis însuşi stâlpul casei, cel care, probabil, ducea în spate întreg clanul.

într-un final, după ce scrutară fiecare firicel forjat al porţii, comisarul îşi dădu seama că un anumit buton, aparent din fier, era de fapt butonul extrem de bine camuflat al soneriei.

-N-am să-nţeleg deloc de ce trebuie să-ţi camuflezi butonul soneriei, exclamă cu năduf. Nu ar fi normal să stea la vedere, să poată lumea suna? Aşa ceva... Sau poate trebuie să ştie de buton doar ai casei...

La fel de surprinsă, Sofia Roth apăsă scurt pe butonul minuscul şi poarta se dădu în lături de una singură, acţionată de undeva din interiorul casei. Cei doi pătrunseră apoi într-o curte largă, în care mai multe maşini luxoase fuseseră parcate unele lângă altele.

-Ia te uită, nu se putu abţine Leon Damian, parcă suntem în garajul de maşini confiscate al Poliţiei de Frontieră!

-Chiar asa. Una mai frumoasă ca alta. De unde-or fi având atâtia

bani?, se întrebă retoric Sofia Roth...

-Ei, de unde... Cămătărie, cerşetorie internaţională, poate furturi... Cine ştie ce mai iese la iveală în ancheta asta, până la capăt...

In timp ce soarele îi ardea pe cei doi la propriu, în mijlocul curţii, uşa principală a casei se dădu la o parte, iar în prag îşi

făcu apariţia o ţigancă voluminoasă, îmbrăcată în straie pestriţe, caracteristice etniei, cu părul dat peste cap şi împletit într-o coada groasă, căruntă, făcută apoi colac în jurul creştetului. Nu i-ai fi dat mai mult de 60 de ani.

-Bună ziua, se grăbi Leon Damian să salute. Suntem de la poliţie, am venit în legătură cu o plângere din cursul zilei de ieri. Cineva de la această adresă l-a dat dispărut pe Ilarie Covaci, de 62 de ani...

-Hău, daaaa, io l-am dat dispărut, lămuri ţiganca situaţia, pe loc.

Apoi, cu accentul inconfundabil al vorbitorilor nativi de limba romani, revărsă asupra noilor veniţi o ploaie de amănunte:

-Mi-s nevasta lui, Argentina. Am fost cu băietu'-mio ăl mic la poliţâie. Ilarie lipsăşte din prima zâuă din august. A loat maşâna ai' neagră din curte, Mercedăsu, şî a plecat la oamini, la lucru' lui.

Ştergându-şi fruntea grasă şi plină de sudoare, ţiganca îi pofti pe cei doi în casă:

-Da' haidaţ', intraţ' în casă, că-i zăpuşală!

Sufrageria locuinţei avea un singur merit. Era răcoroasă. In rest, încăperea uriaşă părea un muzeu al kitsch-ului universal. Pe pereţi, zeci de icoane aurite; de prin diverse colţuri, amplasate pe suporturi din metal aurit, salutau mici statuete ale lui Budha, fără nicio potriveală cu restul decorurilor; printre icoanele aglomerate fuseseră agăţate, încât să nu rămână deloc locuri libere, carpete cu animale sălbatice în mişcare sau diverse scene biblice, într-un haos de nedescris. Totul îţi agresa privirea, de la culorile vii ale exponatelor de tot felul şi până la auriul persistent de peste tot. Iar pentru ca totul să fie ţipător, în mijlocul holului fusese trântită o canapea de mari dimensiuni, din piele roşie ca focul şi cu picioare

aurii, imitând labele unui leu. In faţa acesteia, pe o masă din sticlă cu rotile, un pachet de cărţi de tarot trădau preocuparea de bază a amfitrioanei: ghicitul.

Comisarul îi aruncă o privire cu tâlc Sofiei, care, printr-o

apropiere grăitoare a pleoapelor, îi dădu de înţeles că este în asentimentul lui. Erau pur şi simplu oripilaţi.

La un semn al gazdei, se aşezară pe canapeaua mai roşie ca flăcările Iadului...

-Am dori să stăm de vorbă şi cu fiul dumneavoastră, cu Camlo Covaci. Aţi fost ieri împreună...

-Daaaa, îl scol acuma, că doarme, mânca-i-aş' sufletu' şî inima lui, explică femeia.

Ridicându-se cu greutate, ţiganca dispăru în spatele unor uşi, lăsându-i pe cei doi singuri.

-Sunt consternată, nu-şi putu reprima Sofia Roth uimirea. Am văzut destule, dar ce văd aici e de nedescris. Este...

-Da, este vârful opulenţei. în mintea lor, dacă nu le ai pe toate astea, poate nu exişti, opină Leon.

-Şi totuşi, aşa ceva...

După câteva minute, din dosul uşilor unde se făcu nevăzută să-şi trezească odrasla, ţiganca reapăru însoţită de mezinul familiei Covaci. Camlo, cu ochii cârpiţi de somn, purta un maiou alb, lipit de trup şi o pereche de pantaloni scurţi, destul de şifonaţi, semn că dormise exact în echipamentul în care se prezentă în faţa poliţiştilor. Era un tip mic de statură, tuciuriu, cu un cap rotund, tuns chilug, cu muşchii braţelor şi ai picioarelor umflaţi nenatural, semn că nu doar exerciţiile intense i-or fi umflat, ci şi niscaiva substanţe care

circulau prin unele săli de forţă... In picioare avea o pereche de şlapi de firmă, iar la încheietura mâinii stângi un Rolex, asupra căruia Leon Damian, fascinat dintotdeauna de ceasurile de mână,

insistă cu privirea mai mult decât ar fi fost cazul; suficient însă cât să-şi dea seama că nu avea de-a face cu un obiect contrafăcut, ci cu unul cât se poate de autentic.

Prezentările nu durară mai mult de câteva secunde. Când Camlo se întoarse să vadă de ce-şi târăşte maică-sa picioarele cu atâta greutate, de parcă ar fi uitat că se deplasează cu greu, ca

orice femeie supraponderală, Sofia Roth nu putu să nu-i remarce umflatului ceafa groasă, compusă din mai multe pliuri concentrice, imaginea sugerându-i nici mai mult nici mai puţin decât pielea în exces a unui Shar-Pei; de altfel, personajul mai preluase de la cel mai bun prieten al omului inclusiv un ton lătrător, apăsând fiecare cuvânt în parte, încât te aşteptai în orice moment să te scuipe, la capătul frazelor mai lungi.

Mizând pe cartea docilităţii, jucată însă cu o suficienţă specifică parveniţilor lipsiţi de orice formă de educaţie, Camlo Covaci lătră un discurs numai bun de a fi catalogat drept fals şi în totală neconcordanţă cu faptul că fusese trezit din somn ziua în amiaza mare. Părea totuşi că vrea cu orice preţ să se pună la dispoziţia poliţiştilor, cu orice informaţie ar putea el să deţină:

-Hă... aţi venit, mă gândesc, hă... în legătură cu tata. I-am văzut Merţanul pă net, fără numere pă el. Hă... dacă l-aţi găsit pă tata, să ne puneţi şi pă noi la curent, să ştim ce şi cum, să nu mai stăm cu sufletul la gură. Hă... nu dormim de câteva nopţi, dă când numai la ştiri ne uităm şi nu ştim ce să mai credem; că s-a găsit un cadavru, că e tata, nu e tata, Merţanul nu-i nici el nicăieri... hă... dacă aţi găsit Merţanul, să mergem după el, să... hă...

Aşteptându-i pe ce doi să se aşeze, Leon Damian prelua discursul haotic din mers:

-Vreau să vă informez, cu regret, că în portbagajul Mercedesului parcat în Complexul Studenţesc a fost găsit cadavrul tranşat al soţului, respectiv tatălui dumneavoastră, Ilarie Covaci, în vârstă de 62 de ani...

Lovită de vestea cumplită fix în moalele capului, Argentina Covaci scoase un urlet nepământean, sărind în capul oaselor şi începând să-

şi smulgă părul din creştet. Camlo, nici pe departe afectat în aceeaşi măsură, sări s-o sprijine, femeia dând semne că abia se mai ţine pe picioare. Se văzu nevoit să-şi conducă mama într-o încăpere alăturată, de unde reveni la fel de sigur pe el ca la început.

-Hă... mi-aţi dat o veste grea. O să trebuiască să-mi anunţ

fraţii, să vină din Franţa. Asta este, hă... război.

-V-aş ruga să vă liniştiţi, interveni Sofia Roth. în ce relaţii eraţi cu tatăl dumneavoastră?

-In cele mai bune, domnişoară, răspunse Camlo Covaci, de parcă ar fi avut textul pregătit. în cele mai bune relaţii. Hă... eram mâna lui dreaptă. Mergeam la oameni cu el, lucram împreună.

-Ce fel de afaceri aveaţi? Despre ce oameni vorbim? De ce consideraţi că a început un război? vru să ştie comisarul.

Dându-şi seama că l-a luat gura pe dinainte, Camlo Covaci tăcu, privindu-i pe cei doi în ochi cu suspiciune.

-Haideţi, puteţi să-mi spuneţi adevărul. Noi suntem de la Omoruri, nu de la Furturi şi înşelătorii, lămuri lucrurile Leon Damian.

- Hă... bine, atunci vă zic, dar fără nicio dovadă, tot degeaba... că mai făceam şi noi un leuţ, că dădeam bani cu împrumut...

-Cămătărie, cu alte cuvinte...

-Hă... domn’ sef, ziceţi-i cum vreţi. Io ştiu numai că era afacere curată şi noi nu umblam cu bătăi şi strânsul omului de gât. Mai ajutam şi noi lumea cu câte un bănuţ, hă... cum puteam...

-Prin „război” înţelegeţi o răzbunare a vreunui client?

-Hă... hm... hă...

-în fine... ce-aţi făcut în seara zilei de întâi august?

întrebarea l-a luat pe tânărul de 21 de ani prin surprindere. Şi-a dus instinctiv mâna stângă la frunte, semn că se concentrează în

mod deosebit. Tăcea încruntat şi nimic nu trăda vreo intenţie că ar vrea să răspundă...

Privindu-1 cu dispreţ, dar concentrându-se pe ceasul de la mâna tuciuriului, Leon Damian îşi aminti un amănunt extrem de preţios, aflat de la comisarul Dobra după ultima sa vizită la covrigăria din Complex. Printre persoanele care au trecut pe-acolo în după-amiaza zilei de întâi august se afla, conform declaraţiei unuia dintre vânzători - un student isteţ care-şi petrecea vara

muncind şi un bărbat tânăr, bine îmbrăcat, care avea la încheietura mâinii stângi un... Rolex Cosmograph Daytona. Şocat de propria revelaţie, Leon Damian nu putu să nu se întrebe care erau şansele ca în data de întâi august, când prin Complex nu trece mai nimeni, pe la covrigărie să treacă un tip cu un Rolex Cosmograph Daytona, iar fiul cadavrului găsit în imediata apropiere să poarte, de asemenea, tot un astfel de Rolex?! „în fond, vorbim de un ceas de peste 30000 de dolari, pentru numele lui Dumnezeu, nu de-o brăţară banală din plastic...”

Spre surprinderea Sofiei Roth, care nu avea de unde să ştie ce mecanisme se declanşaseră în mintea lui Leon Damian, acesta sări în picioare şi îl informă pe Camlo Covaci, cu un ton dur, pe care psihologa nu i-1 mai auzise niciodată până atunci:

-Vă rog să vă echipaţi corespunzător! Ne veţi însoţi la Poliţie, pentru întrebări suplimentare.

Surprins de veste, Camlo Covaci vru să afle mai multe:

—Hă... păi, vă spun aicea tot ce trebuie să vă spun. Pentru ce să... hă...

-Anumite lucruri nu se potrivesc. Dacă nu veniţi de bunăvoie, veţi fi dus cu forţa. Nu cred că merită să ajungem acolo.

-Şi mama?

-Sper că aveţi pe cineva apropiat care s-o ajute. Daţi telefoanele necesare!

Furios, Camlo Covaci părăsi încăperea, trântind câteva uşi ale căror

ecouri ajunseră până în living.

-Ce s-a întâmplat? îl întrebă imediat Sofia pe Leon.

-Dacă nu mă înşel - şi Dumnezeu mi-e martor că mă înşel extrem de rar -, acest personaj grotesc este implicat până în gât în moartea tatălui său, dacă nu cumva chiar el este autorul crimei. Nu mă întreba cum a facut-o şi de ce, că nu sunt în stare acum să-ţi răspund...

-Şi ţi-ai dat seama de asta... cum?

-Dobra a aflat de la unul dintre băieţii de la covrigărie,

pasionat de ceasuri, probabil un student politehnist care face nişte bani muncind vara, că în chiar după-amiaza zilei de întâi august, când Ilarie Covaci a dat colţul, a trecut pe-acolo un individ care corespunde descrierii lui Camlo Covaci, purtând un Rolex Cosmograph Daytona. Ai măcar idee, Sofia, cât de scump este un astfel de ceas, mai ales dacă este original? Iar eu îţi spun sigur, fiindcă tocmai am văzut unul la mâna stângă a lui Camlo Covaci: acest Rolex este cât se poate de original şi costă peste treij' de mii de dolari. Aşa ceva nu-şi permite oricine. Iar dacă în toată Timişoara sunt, să presupunem, maximum două ceasuri de acelaşi tip, este greu de crezut că într-un oraş toropit de caniculă, când nu-ţi vine să ieşi de sub umbrare, a trecut pe la covrigăria din Complex celălalt posesor al ceasului şi nu acela care are legătură directă cu Ilarie Covaci!

Năucită de raţionamentul lui Leon, Sofia fu de acord că probabilitatea ca doi posesori ai acestui tip de ceas să fi trecut pe la covrigăria din Complex, pe nepusă masă, tocmai într-o zi în care s-au întâmplat nişte lucruri extrem de grave, era egală cu zero. Mai mult, în timpul dialogului cu Camlo Covaci remarcase nişte lucruri asupra cărora îşi propusese să reflecteze cu proxima ocazie. Decise însă că Leon trebuie să le ştie, cu atât mai mult cu cât, din punctul ei de vedere, comportamentul cămătarului îngâmfat cu care aveau de-a face întrunea toate calităţile unui vinovat; mai rămânea de văzut dacă se făcea vinovat de crimă - deşi nu-şi putea imagina cum ar fi fost posibil -, sau doar contribuise, într-un mod inexplicabil, pentru moment, la comiterea ei.

-Ştii, Leon, tind să cred că ai dreptate. Nu ştiu dacă ai observat, dar în momentul când i-am anunţat pe mamă şi pe fiu de moartea stâlpului familiei, Camlo Covaci nu a pus o întrebare esenţială: cine l-a omorât? Or, în majoritatea cazurilor, este prima întrebare adresată de cei apropiaţi în situaţii similare, urmată de „cum s-a întâmplat?” Asta în situaţia în care nu li se face rău, cum i s-a făcut nevestei disperate. In mod inexplicabil, Camlo Covaci

n-a vrut să ştie nici cine şi nici cum...

-Hm... ai perfectă dreptate. Lucrurile stau cu mult mai prost la ora asta decât azi-dimineaţă, când eram convins că ştiu exact ce s-a petrecut în camera aia de cămin... Trebuie să-l descoasem la sânge pe individul ăsta. Şi mai trebuie să-l trimit pe Pop la sala unde face interlopul antrenament. Ceva îmi spune, după cât de umflat este, că nu-i deloc străin de anabolizante şi poate nici de alte tipuri de droguri. Poate desluşim misterul pilulei păcii, găsite în sângele victimei...

După zece minute îşi făcu apariţia şi Camlo Covaci, îmbrăcat cu un costum alb, imaculat şi o cămaşă mov deschis. Leon Damian îşi imagină că bătrânul Ilarie Covaci arăta exact la fel în momentul morţii, judecând după hainele găsite în sacii negri din portbagajul Mercedesului.

Cu interlopul înfuriat pe bancheta din spate a Loganului, cei doi poliţişti parcurgeau drumul spre Inspectoratul de Poliţie într-o tăcere absolută. In mintea lui Leon Damian se construiau zeci de ipoteze, unele mai ciudate decât altele. Judecând după declaraţiile Claudiei Baran, scena morţii lui Ilarie Covaci era cel puţin limpede.

Şi totuşi, ceva lipsea. Lipsea o piesă dintr-un puzzle nemaiîntâlnit, cu un grad mare de dificultate, a cărui miză era nimic altceva decât adevărul.

Bâzâitul constant al motorului fu acoperit, din senin, de un fragment scurt din „Baladă pentru Adeline”, a lui Clayderman; era soneria telefonului comisarului-şef, care o rugă pe Sofia să răspundă, după ce văzu pe ecran numele lui Dobra.

-Ia hands-free-ul din bord te rog şi pune-mi şi mie un fir în ureche, te rog!

Sofia făcu întocmai...

-Alo, se auzi vocea lui Dobra de la celălalt capăt, mă auziţi amândoi?

-Da, îi răspunse Sofia, suntem doi pe-un hands-free.

- Vreau să vă spun că am pieptănat din nou toate rapoartele

astea şi am ajuns la o concluzie aproape delirantă. Leon, Sofia, ascultaţi-mă bine şi faceţi în aşa fel încât să nu afle şi Buldogul ipoteza mea, până nu hotărâm că-i momentul!

-Spune odată, Mircea, nu ne mai ţine, insistă Leon, pe fruntea căruia îşi făcură apariţia câteva broboane de sudoare...

-Leon, sunt aproape sigur că Ilarie Covaci nu a murit în urma altercaţiei cu fata aia. Aproape sigur. Veniţi direct la mine în birou, să vă explic teoria mea!

Când Sofia închise telefonul, pe Camlo Covaci îl apucă un acces de tuse, din senin, de parcă s-ar fi înecat cu propria salivă. Din păcate, mult prea tulburaţi de cele spuse de comisarul Dobra, nici Leon Damian şi nici Sofia Roth nu aveau de gând să facă ceva pentru pasagerul care horcăia din adâncul plămânilor. Cu puţin noroc, până la Poliţie avea să-şi revină.

Dobra abia se mai vedea din spatele teancului de hârtii care-i crescură pe birou în doar câteva ore. Câteva căzură pe jos, iar aerul condiţionat zbură vreo două inclusiv pe dulapul de alături, unde se opriră în poziţii ciudate, de parcă ar fi dat să cadă dintr-o secundă în alta. Când îi văzu pe Leon şi pe Sofia, lăsă totul baltă şi le sări în faţă ca un tigru:

-Gata. Staţi jos şi ascultaţi-mă cu atenţie!

-Heeeei, mai domol, ia o gură de aer! îl îndemnă Leon.

-Fiţi atenţi! Am sunat-o pe nevastă-mea cât ce-aţi plecat voi la

reşedinţa ţiganilor. Cea mică a avut febră de dimineaţă şi am vrut să văd cum mai e. Şi-mi povesteşte nevastă-mea că aia mică e bine şi că are noroc că a venit socru-meu să stea cu ea, că măcar nu se plictiseşte. Iar aici, atenţie!

-Dobra, vrei să ajungi odată la subiect? Ce naiba de legătură are socru-tău...

-Leon, ascultă-mă. E important fiecare cuvinţel. Nu te grăbi! Carevasăzică socru-meu, zice nevastă-mea, se juca de zor cu aia mică. Iar fiică-mea are un ciocan de jucărie din plastic, un

baros mai bine-zis, care scoate tot felul de chiţcăituri. Să mai uite de durere, socru-meu a lăsat-o să-l toace cu barosul ăla din plastic din cap până-n picioare. Şi, ce să vezi?! I-a dat fata una în moalele capului, de aproape că l-a durut pe-ăl bătrân. Dar văzând el că fata se amuză, i-a zis să nu mai dea acolo, că acolo-i moalele capului şi-l doare! Să dea mai la vale, unde e os... Şi-i tot arăta fetei unde e

os... Haaalooo... Aţi auzit ce v-am zis? Ii tot arăta fetei să dea mai la vale, unde e os! Să dea încă o dată! Mai multe lovituri! Y-aţi prins? Şi atunci mi-a căzut fisa!

Sofia şi Leon se uitau la Dobra ca la un nebun. Părea atât de extaziat, de parcă descoperise harta viitorului omenirii. Cei doi însă nu pricepeau în ruptul capului ce vrea să le explice, iar timp să-l mai lase să delireze n-aveau deloc.

-Dobra, Mircea dragă, interveni Leon, fii drăguţ şi explică-mi clar unde baţi, că-s prea obosit şi nedormit ca să-mi dau seama care-i schepsisul...

Trăgând puternic aer în piept, Dobra se îndreptă de şale şi cu o voce voit protocolară, aruncă bomba:

-Ei bine, domnul meu, părerea mea este că nu lupta cu studenta a fost aceea care i-a provocat ţiganului moartea. Ilarie Covaci nu a murit în timpul altercaţiei dintre cei doi. Sunt aproape sigur că în camera de cămin a mai fost cineva. Ipoteza mea e simplă şi logică. în fond, ce ştim? Că după ce s-au lovit şi împins

ca chiorii, fata a leşinat. In timp ce cădea de pe birou, aşa cum ne-a şi declarat, l-a văzut şi pe Covaci în dezechilibru. Mai mult ca sigur că şi el a căzut. Ea însă s-a lovit la cap şi a leşinat imediat, iar el s-a lovit de unul dintre demenţii verticali ai caloriferului şi a ameţit bine. Dar, dragii mei, Ilarie Covaci nu a murit în clipa aia. Uitaţi-vă puţin aici!

Cu paşi repezi, Dobra se apropie de panoul de plută şi le indică celor doi fotografia cu chelia victimei, unde se vedeau cât se poate de clar cele două linii vineţii, verticale, pe care le văzuseră toţi de la bun început.

Ca un elev scos la tablă, comisarul Dobra luă de pe masă un liniar şi începu să explice:

-Prin urmare, ţiganul cade şi se loveşte la cap. Avem o primă dungă verticală pe chelie, respectiv pe asta de-aici, puţin mai scurtă şi mai superficială decât a doua. După lovitura asta, părerea mea, omul nu moare deloc. Se poate însă să fi ameţit bine şi să fi rămas întins pe jos o bună bucată de vreme. Totuşi, noi avem două linii verticale, dispuse alăturat, iar de la legişti am aflat că cea mai adâncă şi mai lungă i-a provocat moartea. Or, să ne gândim puţin! Dacă ar fi murit din prima, din cauza loviturii mai adânci, prin ce împrejurare a obţinut-o pe a doua? Dacă însă a căzut şi n-a murit, obţinând iniţial lovitura superficială, cineva trebuie că a intrat în cameră, peste ei, i-a văzut la pământ şi... ghici ce? Intrusul a profitat de situaţie, a apucat capul nenorocitului şi l-a mai dat o dată de calorifer, cu toată puterea, iar această a doua lovitură i-a fost fatală. Altminteri, având în vedere că legiştii au demonstrat clar că ambele lovituri au provenit de la demenţii caloriferului, judecând după formă şi mai ştiu eu ce-au analizat ei acolo împreună cu criminaliştii, în niciun caz nu putem admite varianta că un mastodont de 125 de kile cade, se loveşte o dată, apoi îşi ridică scăfârlia şi se mai loveşte o dată, de acelaşi calorifer; dar nu oricum, ci mortal. Nu sună prea bine, nu-i aşa?

-Admit că ai dreptate, reflectă Leon, însă am totuşi o nedumerire... Oare nu s-ar fi putut ca mastodontul să cadă, să se lovească, aşa cum spui, obţinând lovitura superficială, apoi să se ridice cumva în capul oaselor şi, fiind foarte ameţit, să cadă la loc şi să se mai lovească o dată, această ultimă lovitură fiindu-i fatală?

-M-am gândit şi la asta, dar e puţin probabil, explică Dobra.

In mod logic, când a căzut prima oară a căzut cu toată greutatea; a căzut din dezechilibru. Şi totuşi, nu a murit din acea cădere. Dacă s-ar fi ridicat în capul oaselor şi ar fi căzut din nou, din cauza ameţelii să zicem, nu ar fi căzut cu aceeaşi putere şi nici de la aceeaşi distanţă. Or, loviturile sunt paralele şi extrem de apropiate.

Iar întrebarea e: cine naiba se ridică în capul oaselor, extrem de ameţit şi cade exact în aceeaşi poziţie şi se loveşte exact de acelaşi element de calorifer? Dar! Şi aici vine chestia logică: un individ care-1 vede pe Covaci pe jos, în stare de inconştienţă sau respirând greu, mă rog, tot ce trebuie să facă e să-l lase unde l-a găsit, să-i apuce capul cu ambele mâini şi să-l mai trântească încă o dată cu toată puterea de calorifer, exact în acelaşi loc, provocându-i o lovitură aproape geamănă, numai că... mortală. Şi mai e ceva. Studenta a declarat, dacă vă aduceţi aminte, că în momentul când l-a văzut ea, trezită din leşin de Adrian Dima, ţiganul „zăcea într-o poziţie nefirească, cu capul între calorifer şi piciorul patului.” Or, de la elementul de calorifer care l-a paşaportat în lumea celor drepţi şi până la capătul caloriferului sunt vreo două palme bune de bărbat adult, iar între calorifer şi pat e cam o jumătate de metru...

Cineva l-a mutat înadins acolo... Cineva care l-a urât de moarte. Si care l-a ucis din acest motiv.

-Hm... da... începu şi Leon Damian să vizualizeze tabloul... Ca să ajungă cu capul între calorifer şi pat, ar fi trebuit aşezat post-mortem acolo, fiindcă altfel ar fi rămas exact în locul în care s-a lovit şi şi-a dat duhul... Hm... Iar legiştii au explicat clar că a murit pe loc în urma acelei lovituri mai lungi şi mai adânci... Foarte interesant...

—Quod erat demonstrandum! jubilă Mircea Dobra. Sunt absolut convins că în camera aia a intrat o a treia persoană, iar această a treia persoană i-a dat muieraticului lovitura de graţie. Ce s-a întâmplat după aia... e mai greu de presupus. Poate criminalul n-o fi fost sigur că l-a omorât, l-o mai fi împins cumva de-a ajuns între pat şi calorifer... habar n-am. Cert e însă că strict după lupta cu studenta, acest bătrân libidinos nu a murit deloc.

—Bun! Şi cine crezi că i-a dat finala? se interesă Leon.

-Ei, aici e buba! Habar n-am. După părerea mea, ar putea fi Adrian Dima, iubitul tinerei. Dar nu-mi explic de ce ar fi facut-o. Se prea poate însă să fi intrat, pe ea o fi crezut-o moartă, ce ştiu eu,

iar într-un acces de furie s-o fi repezit la nenorocit, poate ăsta dădea

semne de viaţă, ce să zic... şi l-o fi trântit cu capul de calorifer. In fond, poziţia tipului era ofertantă. Şi totuşi, ceva nu se leagă. De ce să-l fi omorât? Nu avea niciun motiv. Iar fata a zis că băiatul era disperat că ea îl omorâse...

-Dragilor, din colţul meu, interveni şi Sofia Roth, lucrurile se văd destul de clar, cu atât mai mult cu cât avem şi noi noutăţile noastre, nu-i aşa, Leon?

-A, OK, sigur că da. Camlo Covaci...

-Fiul victimei? îşi aminti Dobra.

-Exact, confirmă Leon Damian. Ţii minte că la covrigărie ai aflat că a trecut pe-acolo în după-amiaza zilei de întâi august un tip spilcuit, cu un Rolex autentic la mână? Ce să vezi?! Prietenul Camlo Covaci poartă fix un Rolex Cosmograph Daytona. Nu ţi se pare ciudat? Câţi timişoreni pot avea un astfel de ceas la ora asta şi, mai ales, câţi trec pe la covrigăria din Complex în vacanţa de vară? Dacă mă întrebi pe mine, tipul tău e nimeni altul decât tipul meu, deci beizadeaua Camlo Covaci.

-Fantastic! Păi, să-l ridicăm!

-Dragul meu, este deja în sala de audieri, unde l-am lăsat la dospit înainte să venim la tine. în mod surprinzător, ca şi tine, dar Iară să pun cap la cap toate amănuntele, am simţit că în camera aia de cămin s-au întâmplat mult mai multe. Pur şi simplu m-am cutremurat când i-am văzut individului ceasul. Trebuie să aflăm cu orice preţ ce facea tipul în Complex. Şi ca să fiu sigur că nu mă duce cu preşul, o să joc puţin la cacealma. La naiba! Ce mizerie de caz...

-Domnilor, pe mine va trebui să mă scuzaţi, spuse Sofia Roth,

ridicându-se în picioare. Este deja ora şase şi vreau să încerc un dialog cu Claudia Baran. Sunt lucruri pe care trebuie să le ordonez şi înţeleg, mai ales acum...

-în ordine, consimţi Leon. Dacă vrei să te însoţească cineva la arest...

ceva.

-Pe noi ne găseşti în sala de audieri. Dacă termin mai repede, cobor să te iau.

Pe masa lui Dobra începu să pâlpâie beculeţul roşu al telefonului fix.

-Da, Pop, care-i treaba? întrebă comisarul Dobra.

-De ce nu răspunzi pe mobil?

-La naiba, l-am uitat pe silent. Tocmai îi demonstram ceva lui Damian...

-A, în ordine. Treaba e că am reuşit să vorbesc cu părinţii fetei. Mâine dimineaţă ajung la Timişoara. Cică îi aduce cu maşina un popă, mă rog, ceva pastor de-al lor de la biserică... N-am înţeles prea bine...

-OK. Ne vedem mâine dimineaţă. Mai rămân cu Leon la o

audiere şi plec şi eu.

-Pe cine audiaţi?

-E mai complicat. Vorbim mâine! Să vedem ce iese...

In sala de audieri, Camlo Covaci părea un animal înfuriat. Stătea pe scaun de parcă ar fi avut cuie sub fiind, bătea darabana cu toate degetele şi îşi mişca nervos ambele picioare. Nu părea obişnuit să aştepte. Sau, oricum, nu părea obişnuit să fie pus să facă ceva împotriva voinţei lui. Faţa i se colorase într-un roşu aprins, părând, de la distanţă, un pepene decojit.

Când Leon Damian a intrat în încăpere, interlopul a sărit în picioare, pregătindu-se pentru o furtună de acuze la adresa celor

care i-au stricat ziua. N-a apucat. încruntat, anchetatorul a ridicat degetul arătător al mâinii drepte în aer, blocându-i gura într-o grimasă respingătoare, semn că nu este dispus să audă nici măcar un sunet, în timp ce cuta dintre sprâncene i se adâncea vizibil.

-Stai jos! In încăperea asta vei vorbi strict când vei fi întrebat, îl informă

ofiţerul pe individ, în timp ce răsfoia câteva

pagini din dosarul de caz, devenit tot mai consistent.

Aparent resemnat, Camlo Covaci se scurse pe scaunul de pe care tocmai se ridică, oprindu-şi instantaneu şi mişcările nervoase de mâini şi picioare.

-Domnule comisar, eu, hă, eu... cu mine ce treabă aveţi aici? N-am nicio treabă aici, m-aţi luat degeaba. Mama...

-Uite cum stau lucrurile. Ai câteva minute să-mi explici, cu subiect şi predicat, ce-ai căutat în Complexul Studenţesc în după-amiaza zilei de întâi august. Te previn că nu are niciun rost să negi sau să inventezi cine ştie ce poveşti. Avem dovezi că ai fost acolo şi am să te pun să faci câte o noapte de arest pentru fiecare porcărie pe care ai de gând să mi-o torni.

-Domnule co... eu... eu n-am fost...

-Gura! răcni Leon Damian, ridicându-se în picioare în faţa beizadelei şi rezemându-se cu ambele palme de masă. Ai să-mi spui adevărul, iar dacă n-ai de gând s-o faci, am să ţi-1 extrag cu cleştele. Ai priceput?

-Gata, hă, gata. Am fost în Complex. Am fost. Gata. Am trecut, atâta. Am trecut.

-Perfect. Deci, ai trecut prin Complex. Unde ţi-ai urmărit tatăl, l-ai văzut intrând în Căminul Doi, ai intrat după el, ai ascultat la uşa camerei cinci, unde intrase, ai auzit hărmălaie, iar când n-ai

mai auzit niciun zgomot, ai intrat. Ţi-ai văzut tatăl întins pe jos, împreună cu o femeie, şi ea întinsă pe jos, ai profitat că e inconştient, apoi l-ai luat de cap şi l-ai trântit zdravăn de calorifer, să fii sigur că nu se mai ridică vreodată de-acolo...

-Hooo, hă, domnule comisar, staţi aşa! Nu mă băgaţi pe mine, hă, în aşa ceva, că nu am făcut nimica. Nu, nu şi nu.

Privirea din ochii interlopului deveni disperată. Pupilele i se roteau incapabile să focalizeze, iar buzele i se mişcau necontrolat, de parcă ar fi vrut să spună mii de cuvinte într-unul singur, dar fără să-i iasă nici măcar o vocală.

-Domnule comisar, eu nu l-am omorât pe tata! Pentru ce să-l omor? Fără tata...

-Pentru ce să-l omori? Păi să ne uităm puţin aici, în dosar. Uite pentru ce să-l omori... A notat aici subcomisarul Pop nişte lucruri destul de interesante pentru a fi considerate motive temeinice, după ce ţi-a investigat puţin familia, la scurt timp după ce tu si mama ta aţi fost la Politie. Ce credeai, că vii la Poliţie şi declari că a dispărut un membru al familiei, iar Poliţia nu se interesează cine sunteţi? Ia uite ce aflăm noi de aici... că mai ai trei fraţi şi o soră, că sunt toţi plecaţi în Franţa, că doar tu ai rămas acasă... Apropo, de ce doar tu ai rămas acasă şi nu ai plecat cu fraţii tăi în Franţa?

-Eu... tata a zis că... a zis că să stau acasă, să-l ajut pe el.

-Asa să fie? Subcomisarul a mai notat aici că nu eraţi în relaţii prea bune. Am o declaraţie a unei rude, uite: „In familie era o luptă cruntă pentru avere. Fraţii din străinătate nu erau de acord să tragă acolo şi pentru Camlo, cel mai leneş din tot clanul... uite, apar cuvinte ca trândăvie, trăit pe banii lor, că nici să cerşeşti n-ai fost în stare... mai scrie că nici tatăl tău nu era mulţumit de tine... Aşa că, uite ce-ţi propun, fa în aşa fel încât să-mi povesteşti cap-coadă care e treaba şi de ce l-ai omorât pe bătrân, că te dau pe mâna procurorilor cu un dosar de gât care te va azvârli într-o celulă unde nişte ucigaşi răi şi fără suflet te vor transforma într-o fetită numai bună să le taie carnea în farfurie...

9

Neputincios, Camlo Covaci începu să plângă. Preţ de o secundă, Leon Damian păru descumpănit. Cumva însă, interlopul se replie, îşi drese vocea şi începu să vorbească renunţând inclusiv la „hă”-ul exclamat aproape la tot a doua vorbă:

-Bun. L-am urât pe tata. Dar nu l-am omorât eu, dom’ comisar. Nu l-am omorât eu. Eu am aflat că merge la târfe şi îmi tot băteam joc de el. L-am prins că lua Viagra şi îi tot injectam droguri în pastile. Dacă ar fi făcut un infarct, foarte bine. Nu l-aş fi plâns. Voia să mă dezmoştenească, să treacă

toată averea pe fraţii

mei şi pe mine să mă lase pe drumuri că n-am vrut să merg cu ei să fac bani. Mama era de partea mea. Dar nici lui şi nici lor nu le păsa de ea. Dacă n-ar fi fost vicepreşedinte la Partidă, de mult m-ar fi aruncat el în stradă. Dar nu putea. Că s-ar fi făcut de râs...

-Ce drog îi injectai în pastile?

-Noi îi ziceam PCP. Da’ lumea îl ştie de pilula păcii. Făceam rost la sală, de la un veterinar. Aducea frecvent. Ne dădea şi de altele, dar m-am chitit pe ăsta, că împreună cu Viagra făcea din tata un soi de fiară. Agresa femeile şi nu mai ieşea niciun sex acolo. Numai circ ieşea. Când ştiam că ia, îl urmăream şi mă distram de la distanţă cum era alungat şi cum abia îşi găsea maşina de ameţit şi turbat ce era. Un câine turbat a fost tata. Nu-mi pare rău de el. Mă făcea puturos şi m-ar fi lăsat pe drumuri. Dar nu l-am omorât eu. Nu l-am omorât eu.

In sală se făcu linişte. Camlo Covaci îşi ştergea faţa cu şerveţelele smulse, rând pe rând, din cutia de pe masă. Leon Damian, calm, cu o voce care nu trăda niciun sentiment, îi puse în vedere:

-Povesteşte-mi exact ce s-a întâmplat în data de întâi august. Ştii ce înseamnă exact?

-Da, ştiu, dom’ comisar. Exact înseamnă... exact...

-Haide, dă-i drumul, nu mai pierde vremea!

Trăgând puternic aer în piept, Camlo Covaci începu:

-în dimineaţa de întâi august, tata s-a trezit ca un animal turbat. A urlat la mama, la mine, la Ţica, femeia care face curăţenie... nici câinele n-a scăpat de urletele lui. Aşa făcea mereu. Ca de obicei, s-a repezit la mine, mi-a trântit doi pumni în moalele capului, m-a făcut trântor şi imbecil, apoi mi-a ordonat să mă-mbrac şi să fug să adun nişte bani din nişte locuri. Nu i-am ieşit din vorbă. Dacă îl uram? Oooo, da, îl uram. Ştiam că vrea să facă testament, să mă şteargă. O acuza pe mama că nu-s al lui. Poveste veche... Nu voia să facă test de-ăla de paternitate, ca să nu se facă de râs. Că el a făcut în viaţă şi a dres... A preferat să ne

omoare în bătaie pe mine şi pe mama, ori de câte ori îşi aducea aminte. Sau ori de câte ori ne vedea. Ce mai contează...

Faţa interlopului deveni stacojie. Comisarul-şef comandă o sticlă cu apă. După ce bău câteva guri bune, ţiganului îi reveni glasul:

-Am plecat de-acasă imediat, să nu-1 văd în ochi. Dar m-am uitat în telefonul lui când m-am îmbrăcat, că şi l-a lăsat sus, în dormitor. Am auzit „ţing”, că altfel nu intram... Primise un mesaj de la un număr necunoscut, că i-a găsit unul o fată, o studentă, ceva mai de soi, spălată, nu boarfa de la drumul mare, una cu ştaif. Dar scumpă. Cereau 800 de euro. Pfoai, pentru o partidă?, mi-am zis io... Ce de bănet aruncă gunoiul pe curve... Şi mie îmi crapă capul şi trag pentru el zilnic ca un salahor! Şi mă şi scuipă unii... Na... Bătrânul a răspuns la mesaj că acceptă şi urmau detalii despre locul unde se vor întâlni; adică în Complex, undeva spre seară, nu era trecută exact ora. Atunci am hotărât să-l urmăresc, băga-mi-aş...

-Fără înjurături...

-Ptiu!, scuipă Camlo Covaci într-o parte... Bine. Fără... Unde

eram?

-La taică-tu în cameră...

—Da. I-am căutat în sertarul unde ştiam că-şi ţine porcăriile...

-La ce porcării te referi?

-Din astea, pastile de Viagra, prezervative, tot felul de scule de făcut sex, era pervers tiranul dracului...

-Maică-ta ştia de patima asta a lui?

-Ştia. Ştia de la mine. Nu îndrăznea să intre în camera lui. Doar nu credeţi că mai dormeau împreună. Eu însă îi tot spuneam toate căcaturile... dar mai bine tăceam, că-i făceam rău. Oricum, n-avea de ales. La noi, la ţigani, nu divorţezi cum te taie capul, nu te iei şi pleci. N-ai dreptul. Femeile tac şi ascultă, că dracu' le ia. Şi unde naiba să se şi ducă mama? La vârsta ei... Aici avea femeie-n casă, mâncare, haine... Libertate nu prea avea, că n-avea voie să

scoată capul din guler, dar măcar avea ce-i trebuia...

-Aşa...

-Deci, în dormitor... I-am luat ultimele trei pastile şi le-am dus la mine-n baie. Am dizolvat nişte PCP într-un pic de apă, am scobit Viagrele cu un ac, aşa, până în interior, mai adânc, apoi am injectat încet drog din ăla, bine?, asta am făcut... mulţumit acuma?

-Nu-ţi lua nasul la purtare! Dă-i drumul mai departe, până nu-i târziu!

-Na.... OK, apoi am uscat un pic cu fohnul pastilele, că s-au umezit de la drogul amestecat cu apă şi i le-am băgat la loc în sertar.

-Nu mai avea şi altele?

-Nu, n-am văzut să fie şi altele...

-Aşa... şi apoi?

-Apoi am plecat pe la oameni...

-Să aduni banii din cămătărie...

-Dom' şef, mi-aţi zis că aici vorbim de crimă, nu de afacerile...

-Hai, dă-i drumul! Vorbim despre ce hotărăsc eu să vorbim!

Uitându-se pieziş la poliţist, interlopul îşi continuă tirada:

-... Şi-apoi am plecat de-acasă. Când am ieşit pe uşă, tata tocmai arunca după mama cu un ghiveci de flori. Nu ştiu dacă a nimerit-o. Era la ordinea zilei. Mă rog... Şi după ce mi-am pierdut vremea prin oraş pe la oameni, la amiază am mâncat la o pizzerie, am mai stat pe-o terasă în Piaţa Operei câteva ore, după care m-am dus în Complex. Am parcat mai la margine şi am intrat între cămine pe jos. Şi numai ce văd Merţanul bătrânului... Am stat pe loc şi m-am oprit la o covrigărie de pe-acolo, că aveam vizibilitate bună. El nu se dăduse încă jos din maşină. Era cald ca naiba. Stătea la aer condiţionat poate... Apoi, după câteva minute, a ieşit grăbit din maşină şi s-a îndreptat spre Căminul Doi. Scria pe el „Căminul Doi”, că nu ştiam altfel care e. A intrat şi atunci am hotărât să fug şi eu după el. Un puţoi de la covrigărie a strigat

după mine să-mi iau apa, că am comandat o apă, să comand şi eu ceva, să nu stau acolo ca boul...

-Şi ai intrat în Cămin după taică-tu!

-Hooo! Nu, nu am intrat. Am vrut să intru, că oricum nu mai era absolut nimeni pe-acolo, dar n-am intrat. Nici n-am pus bine piciorul în uşă, că am văzut ceva mişcare pe coridorul ăla lung şi am dat înapoi. M-am ascuns după pâlcul de copaci din stânga uşii şi am tras cu ochiul. Fix atunci a ieşit afară un tip, un student, cred... tânăr, aşa... cum să zic...

Cu două degete, Leon Damian apucă din dosarul de pe masă fotografia lui Adrian Dima şi o împinse sub nasul lui Covaci Junior:

-Ăsta era?

-Ptiu, fir-ar el al dracului! Asta e. Asta era. Cine e? Asta e ucigaşul?

-Haaalooo! Putină atenţie la mine! Până în momentul ăsta, nimic nu mă împiedică să cred că tu eşti ucigaşul. Toate probele duc la tine, aşa că dă-i drumul şi continuă de unde-ai rămas, ca să nu-mi pierd răbdarea!

-Hooo, dom’ comisar, numa’-ncet, că spun tot; n-am ce-ascunde. Nu

sunt eu criminalul. Că l-am vrut pe tata mort de o mie de ori? Da. L-am vrut. Dar nu-s os de criminal. Fă-mă mincinos, gunoi, sifon, orice... Numai criminal nu-mi zice, că nu-s!

-Păi, mincinos chiar eşti. Ştiai bine că Mercedesul din Complex e al tatălui tău, când am fost la voi acasă şi v-am dat vestea. Dar ai tăcut. Aveai ceva de ascuns, desigur... Haide, dă-i bătaie mai departe!

-Păi... gata, dom' comisar. Atâta tot. După ce nu l-am mai văzut pe băiatul ăla, am vrut iar să intru în cămin, dar n-am avut idee pe unde s-o iau, că între timp tata a dispărut pe undeva, probabil într-una din camere. Unde să-l caut? Aşa că am mai pierdut vremea pe-afară, mai mult prin faţă, pe la covrigărie, dar tata numai nu ieşea. Apoi m-am plictisit şi mi-am luat tălpăşiţa

de-acolo, la o terasă de pe malul Begăi, cu nişte pretenari. La ce să mai stau, că n-aveam de gând să-l păzesc când merge la curve. Şi m-am gândit că poate nici n-a luat vreo Viagra, din moment ce n-a ieşit afară din cămin ca turbat, cum ieşea de multe ori de pe la femeile pe la care se ducea, de mă pişam pe mine de râs...

-Vocabularul... cum ne-am înţeles...

-Trăiţi!

-Ai martori care pot confirma că ai fost pe terasa aia?

-Am, cum să n-am?! Vi-i spun pe rând...

Dincolo de oglindă, Dobra notă într-un carneţel numele înşirate de beizadeaua Covaci. Avea de gând să le verifice pe toate, primul lucru, mâine dimineaţă...

-Apropo de minţit, dacă ştiai că maşina din Complex e a tatălui tău, doar ai fost acolo, de ce ai venit totuşi la Poliţie, cu mama ta, să-i reclami dispariţia?

-Ştiţi... mi-am dat seama că-i groasă. Când e cu morţi, taci. Faci. Vii, vezi... Mi-a fost frică să nu fi murit tata din cauza pastilelor injectate... Tot felul de porcării mi-au trecut prin cap. Am zis că mai bine să vin cu mama, să...

Leon Damian era un pachet de nervi. Din nou, nu mai înţelegea nimic. Fusese atât de convins că mezinul clanului Covaci este vinovat, încât acum, după ce-i ascultase versiunea, îi venea să urle. A ţâşnit din camera de audieri ca din puşcă, după ce-i făcu agentului semn cu mâna să-l conducă pe nenorocit în arest. Nu era pregătit să-l creadă şi parcă n-ar fi fost nici dispus s-o facă. Frustrat, n-a schiţat nici măcar un gest în faţa lamentărilor greţoase ale interlopului. Până una, alta, încă îl considera vinovat. Şi mai erau, oricum, câteva verificări importante de făcut.

Alături, Dobra îl aştepta cu o faţă lungă, mai mult decât nedumerită:

-Cum pizda mă-sii, îşi pierdu cumpătul când i se alătură Damian, zi-mi şi mie cum ar fi posibil să aibă nenorocitul ăsta

dreptate?

-Mirceo, dacă beizadeaua spune adevărul, suntem într-o ceaţă mai deasă ca la început. Dacă iniţial am fost convinşi că fata a comis crima, apoi ne-am lămurit că nici vorbă să fi fost ea şi ne-am îndreptat toată artileria înspre recuperatorul ăsta, care avea toate motivele, dar nu avea şi toate mijloacele, vreau să-ţi spun câ în clipa asta habar n-am cine-ar fi putut fi.

-Păi, dacă e să aibă Covaci dreptate, nici iubitul fetei n-ar fi putut să-i dea omor bătrânului. Ai văzut ce-a zis: că fix după ce-a intrat taică-su în cămin, un tânăr ieşea. Dar nu orice tânăr, ci tocmai omul nostru, Adrian Dima. Doar l-a recunoscut. Iar asta nu e o întâmplare. Or, dacă treaba asta se confirmă, sub nicio formă n-ar fi putut fi Dima criminalul, fiindcă n-ar fi avut când să se întâmple toată vălmăşeala povestită de fată. Treaba aia dintre ea şi moşul în călduri n-a durat doar un minut, două... Oricum, până în momentul ăsta, fata e singura pe care-o cred... N-a avut vlagă în ea să mintă...

-Hm... la naiba cu tot rahatul ăsta! N-avem de ales decât să mergem mâine pe fir, să verificăm tot şi să scoatem din ecuaţie ce e de scos. Sună-1 şi pe Pop, să vină mâine devreme, să te-ajute. Eu cobor în arest s-o iau pe Sofia. Azi nu mai avem ce să facem...

-Apropo, m-a sunat mai devreme Buldogul. Ce-i spun?

-Nimic. Las-o aşa. De când a anunţat presa că studenta l-a omorât pe bătrân, ziarele au marfa să se spele cu ea şi pe cap. Lasă-le să se joace cu presupunerile. Nu putem ieşi acum să spunem că ucigaşul este Covaci Junior, că ne discredităm. Şi nici săbâjbâim cum că i-ar fi făcut de petrecanie Dima. îţi spun eu, momentan suntem în budă. Şi eu, care credeam că n-o să avem de

lucru mai deloc. In fine... ne vedem mâine dimineaţă. Şi închide-ţi telefonul, să nu te preseze Buldogul. Pe răspunderea mea. Dacă tu nu-i răspunzi, o să se chitească pe mine, iar dacă eu nu-i ridic, nu va face scandal. Nu şi-ar permite...

-OK. Noapte bună!

-Pfff... Măcar de-arfi... Şi, auzi, mai spuse Damian întorcând capul din uşă, dă-le pontul băieţilor de la Antidrog despre marfa vândută la sala de sport de veterinarul ăla de care vorbea Juniorul! N-ar trebui să le fie greu să-l identifice. Dacă vor amănunte, să-şi ia sifonarul din arest. Pentru o chestie ca asta merită să-i dăm drumul la aer pentru câteva ore...

Celula în care fusese închisă Claudia Baran era mobilată mai mult decât sumar. Spre deosebire de celelalte celule din arestul Inspectoratului, în aceasta erau două paturi din fier, nu unul sigur, dispuse în paralel, unul lipit de peretele din dreapta, altul de cel din stânga. In afară de lenjeria de pat, în încăpere nu mai era niciun obiect. In cămăruţa indigestă, de la demisolul clădirii, în partea superioară a peretelui, aproape de tavan, fuseseră scobite nişte ferestruici mici, dreptunghiulare, mai mult lungi decât late, prin care lumina naturală nu putea ajunge, fiind mătuite cu nişte folii negre, opace. La lumina unui bec livid, arestaţii erau hrăniţi de pe tăvi cu colţurile rotunde, din gamele uşoare, de aluminiu. Se mânca pe genunchi. Un incident recent i-a determinat pe şefii de la Bucureşti să dea un ordin intern, conform căruia toate noptierele fuseseră eliminate, după ce un arestat -depresiv, probabil — a scos un sertar greu din fier şi s-a sinucis într-un mod delirant, dându-şi cu el în cap până la pierderea cunoştinţei. A sângerat ore în şir, fiind găsit fără suflare de agentul care distribuia cina.

Sofia Roth intră în celula Claudiei Baran având asupra sa doar două flacoane cu apă. îşi lăsă restul lucrurilor în biroul comisarului Dobra. Voia să încerce o apropiere cu tânăra medicinistă, implicată în cea mai sinistră omucidere din vestul ţării, fiind sigură că fata mai are foarte multe lucruri de spus.

Claudia Baran era trează. Stătea pe marginea patului, cu mâinile în poală, uitându-se ţintă la peretele din faţa ei. N-a întors capul nici măcar când agentul de serviciu a introdus-o pe

psihologă în celulă, dialogul dintre cei doi părând că nici nu există pentru ea...

-Doriţi să rămân cu dumneavoastră? vru să ştie poliţistul.

-Nu, mulţumesc, este în ordine, îl refuză Sofia Roth.

Extrem de atentă, femeia se aşeză fix în faţa studentei. Pe culoarul dintre cele două paturi, genunchii aproape că li se atingeau. Cu multă grijă, poliţista îi luă fetei bărbia în palma dreaptă, obligând-o s-o privească în ochi:

-Te simţi bine? o întrebă.

După o pauză de câteva secunde, tânăra încuviinţă din cap. Timidă, apucă cu mâna dreaptă încheietura psihologei, aşezându-i-o pe genunchi. Intuind subtilitatea gestului, aceasta vm să limpezească lucrurile:

-Draga mea, nu este nevoie să mă îndepărtezi. Nici pe mine si nici pe alţii. Eşti într-un moment al vieţii în care ştiu exact că asta simţi, însă respingerea tuturor nu este o soluţie... Ai mai multă nevoie ca oricând de sprijin şi ajutor...

-Sprijin? De ce-ar vrea cineva să mă sprijine? Ce-am făcut

este...

— Ce-ai făcut nu este, deocamdată, foarte limpede. în ce mă priveşte, vreau doar să fiu sigură că tot ce ţi-ai amintit este real. Ai trecut prin clipe cumplite, ai hoinărit câteva zile cu o spaimă imensă în suflet...

-Spaima... da, o spaimă cumplită...

-Claudia, tu nu eşti o fată proastă. Nu intră oricine la medicină cu brio. Totuşi, ceva te-a nemulţumit mereu de-ai ajuns să-ţi vinzi trupul.

Ca trezită dintr-un coşmar, fata reacţionă aproape violent:

-Să mi-1 vând? In niciun caz. In niciun caz să mi-1 vând. Vedeţi dumneavoastră, nevoie disperată de bani nu aveam neapărat eu, ci Adrian. Iubitul meu. El avea mereu nevoie de bani. Mie... mie... îmi plăcea...

Consternată, Sofia Roth îşi dădu seama că se afla în faţa

unei femei care ar putea suferi de nimfomanie. O biată dependentă de sex, folosită de un individ fără scrupule, pe care nefericita îl considera iubitul ei. N-avea însă nici cea mai vagă idee cum o fată simplă şi provenind dintr-o familie habotnică, judecând după cele câteva file de jurnal, ar fi putut ajunge într-o asemenea situaţie. Descumpănită, o privi în ochi şi o îndemnă să continue...

-Da, trebuie să ştiţi că îmi plăcea. îmi plă-cea! repetă imediat, pe silabe. O să apară pe undeva ce vă spun eu acum? vru să ştie fata.

-Mmmm... nu, nu o să apară nicăieri, îşi reveni cu greu Sofia Roth. Nu va exista un raport conţinând această conversaţie. Dacă însă vei reuşi să mă faci să înţeleg anumite lucruri, să pricep tabloul general, voi fi capabilă să întocmesc un raport care să nu te învinovăţească cu nici un milimetru mai mult decât trebuie să fii învinovăţită. Gravitezi în jurul unei crime cumplite şi cred că singura capabilă să te scoată din ecuaţie eşti tu însăţi...

Sofia Roth fu tentată, preţ de o secundă, să-i spună cât se poate de clar că dovezile de până atunci o disculpă. Că omuciderea, cel puţin, nu-i putea fi pusă în cârcă. Iar între pedeapsa pentru crimă şi pedeapsa pentru profanare de cadavre era o distanţă substanţială... Hotărî totuşi să tacă. Spera s-o determine să-şi deschidă sufletul. Privind-o în ochi, psihologa o îndemnă să continue:

-Crezi că ai putea să-mi explici cum s-a întâmplat să ajungi în tot acest carusel?

-Cum am ajuns? Cum am ajuns? repetă întrebarea Claudia Baran. Am ajuns... simplu. Cumva, lucrurile au decurs unele din altele, firesc, fără să observ neapărat momentul exact care m-a adus aici...

-Dacă te ajută, poţi să începi din copilărie, supralicita poliţista, fiind sigură că s-au întâmplat lucruri grave cu ani în urmă, care şi-au spus serios cuvântul în devenirea fetei...

-In copilărie... o îngână studenta. Copilăria mea e un lucru de care nu vreau să-mi amintesc. Am reuşit să mi-o şterg din minte.

Nu vreau să-mi amintesc nimic. Absolut nimic.

-Totuşi, oricine are o amintire din copilărie. Probabil ca şi tu, chiar dacă...

-Da. Singura amintire din copilărie este cea a sărăciei. A sărăciei mintale a familiei mele şi a sărăciei lor sufleteşti. Nu am rămas cu nimic din copilărie. Este locul din care am vrut să evadez si am si evadat...

Sofia Roth ar fi vrut să o întrebe despre pastorul Mihai. Aparent, fusese sigurul om în care fata avusese încredere şi despre care, în cele câteva pagini de jurnal parcurse, scrisese ca despre un unic sprijin. N-ar fi vrut însă să o blocheze. Fiind ageră, şi-ar fi dat seama imediat că i se citise jurnalul. Deşi, în condiţiile în care i se răscolise prin toate lucrurile, iar ea ştia asta, se prea poate să fi presupus că i s-au răvăşit inclusiv caietele, cărţile, jurnalul intim... Totuşi, alese calea palpării subiectului de la distanţă, încercând să facă în aşa fel încât lucrurile să curgă din direcţia fetei şi nu invers...

- Claudia, în cele mai întunecate păduri îşi fac loc şi câteva luminişuri...

-Luminiş... îmi amintesc de cuvântul ăsta, dintr-o poezie... Nu mai ştiu care... Luminişul meu a fost Pastorul Mihai. El a fost cel care mi-a schimbat viaţa. Mi-a schimbat-o încât am reuşit să

deschid ochii şi să văd lumea din altă perspectivă. De altfel, dacă nu ar fi fost el, nimeni n-ar fi reuşit asta. Familia mea nu mi-ar fi dat voie să mă îndepărtez deloc de cuib. Cu pastorul însă... a fost altă poveste...

-Una pe care ai putea să mi-o spui?

-De ce nu? In fond, nu cred că după mizeria asta vor rămâne multe lucruri nespuse. Şi apoi...

-... Şi apoi?

-Şi apoi... poate că tot el va fi cel care mă va ajuta să ies din marasmul ăsta. Tot aşa cum m-a ajutat să evadez din propria copilărie...

-Cum a reuşit să te extragă, aşa cum spui, din propria copilărie?

-Am crezut că v-aţi dat seama. Vedeţi dumneavoastră... pastorul Mihai a fost luminişul acela. Atunci când n-aş mai fi crezut că este posibil, a venit înspre mine şi mi-a oferit ceea ce n-aş fi crezut că există... Mi-a oferit libertatea. Da, libertatea...

Ducându-şi ambele mâini la tâmple, fata închise ochii şi păstrându-i aşa, închişi, continuă abia şoptit:

-Pastorul Mihai m-a violat. Aveam 13 ani. N-am ştiut atunci că se numeşte viol. N-am ştiut nici că ar fi trebuit să mă zbat şi să nu-i dau voie s-o facă. Eu însă... n-am ştiut. N-am ştiut deloc ce-ar fi trebuit să fac. Eram în biserică, lumea plecase, dacă aş fi ţipat ar fi fost inutil, dar aşa, stând întinsă pe covorul cărămiziu din biroul pastorului, am simţit doar bucurie că pot să stau departe de ai mei şi că nu sunt obligată să mă supun lor. Forma de supunere la care eram obligată în momentele acelea mi s-a părut infimă faţă de supunerea perpetuă, generală, continuă, care mi-a marcat întreaga existenţă de până atunci...

-Claudia... şi... n-ai spus nimănui, niciodată?

Deschizând ochii mari şi reluându-şi poziţia iniţială, cu palmele adunate în poală, tânăra explică pe un ton neutru:

-Nu. Nu am găsit niciun motiv pentru care ar fi trebuit să mă plâng cuiva. îmi simţeam sufletul împietrit. Bucuria că stau departe de ei toţi era mult mai mare decât durerea aceea acută dintre picioare. Nu am schiţat niciun gest. Ceea ce mi se întâmpla era bine.

-Ce s-a întâmplat după aceea?

-După ce m-a deflorat, pastorul m-a trimis să mă spăl. Vă daţi seama... la vremea aceea nici nu ştiam cum se numeşte ceea ce-mi făcuse. Am găsit termenul mai târziu, studiind biologia şi altele... In fine... executam orbeşte tot ce îmi spunea. Parcă îmi poruncise să spun o rugăciune nouă, nu să mă spăl de propriul meu sânge.

-Ce-ai simţit în momentele acelea? Aveai de gând să le povesteşti alor tăi ce se întâmplase?

-Mmm... Ce să spun... Nu. Categoric, nu. Părinţii mei aveau încredere oarbă în el şi mi-era o teamă cumplită că dacă aş scoate un sunet măcar, pastorul mă va spune tatei că nu m-am supus Domnului sau ceva... Găsea el ce să spună. Dintre noi doi, tata l-ar fi crezut oricând pe pastorul Mihai şi în niciun caz pe mine. Dar după toată întâmplarea, care mi s-a părut un fel de vis, o himeră, cumva, pastorul s-a apropiat de mine şi mi-a spus că pot să stau în biroul acela al lui cât vreau, să citesc. Şi mi-a deschis un sertar din partea de jos a bibliotecii, unde erau câteva zeci de cărţi. Cărţi pe care aş fi jurat că pastorul nu le-ar fi putut avea niciodată. Romane bune, clasice, contemporane, incredibile... Iar eu am avut acces la toate...

-Până la urmă, părinţilor tăi ce le-a spus? Cum ţi-a motivat absenta?

-De fiecare dată le spunea că sunt o oaie rătăcită şi că el va face tot ce-i stă în putinţă să mă îndrepte, îndreptarea aceasta fiind un lucru care părinţilor mei nu le-a reuşit...

-Claudia, cum adică... „de fiecare dată”?

-Da, de fiecare dată... La câteva zile după primul contact sexual, pastorul m-a chemat din nou la el şi apoi din nou, iarăşi şi iarăşi... Ajunseserăm să ne întâlnim regulat, de câteva ori pe

săptămână. Iar mie ajunsese să-mi placă. Nu mai consideram că

mi se face ceva împotriva voinţei mele. In fond, scăpăm de acasă, din casa aceea întunecată de un bigotism extrem, goală de minte, de educaţie, de cultură, de tot. Dacă pentru a citi cărţi şi a mă uita la filme pe o tabletă pe care mi-o aducea pastorul Mihai trebuia să stau câteva minute cu picioarele desfăcute, era un preţ infim pentru ceea ce primeam în schimb. Era evadarea mea, singura viaţă pe care vreau să mi-o aduc aminte din copilărie...

-Nici o clipă nu ai simţit că faci ceva interzis?

-Nu. Nu prea. Fusesem crescută să cred orbeşte în vorba

pastorului. Zilnic, din prima săptămână de viaţă, eram dusă la Templu, să-i ascult vorbele. Aşa că nu, nu simţeam că mi se întâmplă ceva greşit. Iar peste câţiva ani, când mi-am dat seama ce este sexul şi cum ajung oamenii să-l facă şi din ce considerente, deja ajunsese să-mi placă. Să-mi placă mult. Cumva, lucrurile se schimbaseră. Aşteptam cu o nerăbdare abia stăpânită să vină ziua în care pastorul mă reţinea la biserică să-mi „bage minţile în cap". Tatei îi străluceau ochii de bucurie. Ce tâmpit! Era convins că o să ajung şi eu, ca surorile mele şi ca toţi fraţii mei, slugile prea-umile ale Domnului. Că o să se întoarcă oaia rătăcită la turmă. La turma îmbrăcată funest şi cu mintea îmbâcsită de doctrina neoprotestantă. Eu însă... aşteptam ziua întâlnirii cu pastorul în special pentru sex. Până şi libertatea de a citi căzuse pe locul al doilea. Sexul. Sexul ajunsese să îmi placă. Să îmi pla-că. înţelegeţi? Să-mi placă şi să-i simt lipsa. Simţeam nevoia...

Fata se opri brusc. O cuprinse o tristeţe inexplicabilă. La rândul său, Sofia Roth simţea că celula prinde viaţă şi că se învârte în jurul ei cu o viteză uluitoare. Era stupefiată. Dacă până atunci avusese de-a face cu nenumărate cazuri în care un viol transforma victima într-o persoană depresivă, cu o aversiune constantă faţă de sex pentru tot restul vieţii, în cazul Claudiei Baran descoperea o situaţie aparte. Neobişnuită. Un viol nefericit a transformat o

adolescentă într-o dependentă de sex. Intr-o fiinţă ahtiată după actul sexual în sine, în timp dispărând orice urmă colaterală de interes pe care l-ar mai fi urmărit. Ajunsese să facă sex fiindcă

îşi dorea doar acest unic lucru şi nimic altceva în schimb. „O situaţie absolut uluitoare...”

Psihologa încercă să se recompună şi hotărî că discutaseră destul. De altfel, şi studenta dădea semne de oboseală, rărind cuvintele şi căscând la fiecare a doua frază. De aceea, când agentul de serviciu deschise uşa şi-o anunţă că „domnul comisar Damian aşteaptă sus...”, se ridică în picioare şi-o anunţă pe fată că se retrage ....

-Mai veniţi? vru să ştie tânăra.

- Sigur că da. O să revin. Apropo, mâine vor veni la Timişoara părinţii tăi. Vor fi însoţiţi de un pastor. Presupun că...

-Da. Numai pastorul Mihai poate fi. Pe el vreau să-l văd. Pe ei, nu. Promiteţi să-l aduceţi?

-Am să fac tot posibilul.

-Noapte bună!

-Noapte bună!

-Hahahaaa... Nana, niciodată nu încetezi să mă surprinzi, îl terorizezi pe Bubu. Mă mir că n-a dat bir cu fugiţii până acum! Hahaaa...

-Dragul meu, unde să se ducă? Ai impresia că se găsesc septuagenare sexy peste tot? Şi-apoi, îl ştii foarte bine. La ce apucături are, ar speria orice femeie sensibilă. Ieri să-l fi descoperit vreuna, că auzeai de el prin toate ziarele.

-Ieri? Dar ce-a făcut ieri?

-Scumpul meu, dragul de Titus s-a gândit să-şi tragă pe-un picior o şosetă ruptă. îţi poţi imagina una ca asta? Aoleeeu, mi-am ieşit din minţi când l-am văzut: „Tiiitus, i-am zis, cum îndrăzneşti să mergi la piaţă cu ciorapul găurit?” La care bunicu-tău mi-a răspuns sec că merge încălţat şi că nu-i vede nimeni cartofiorul. Iţi dai seama? Intelectual rasat, cu un asemenea comportament!

-Nana, eşti prea riguroasă. Trebuia să-l laşi în pace. Chiar era o

gaură pe care n-o vedea nimeni, până la urmă, râse comisarul.

-Leon, băieţelule, credeam că te-am învăţat mai bine. Te-ai gândit cumva în ce situaţie penibilă m-aş fi aflat dacă l-ar fi lovit un tramvai şi i s-ar fi văzut ditamai degetul mare de la picior rânjind prin gaura din ciorap? Ce-ar fi spus lumea despre mine? Nimic mai cumplit pe planetă!

-Hahahaaa, Nana, eşti ceva... Incredibil! Păi, dacă l-ar fi lovit tramvaiul, de-asta-ţi păsa ţie, de gaura din ciorap?

-Leon, mititelule, ascultă-mă bine: gaura aia nu putea

apărea în timpul accidentului! Şi, apropo, să faci bine să-mi aduci ceva de citit de la voi de la poliţie, să pricep şi eu de ce le zboară accidentaţilor pantofii din picioare...

-Hahahaaa... Nana, e chestiune de fizică, întreabă-1 pe Bubu, îţi explică el!

-Iubitule, să-mi explice el, mai bine, de ce n-a luat cartofi de unde lua de obicei; alte explicaţii nu aştept de la el! A luat unii

cât un cap de bebeluş. îmbătrâneşte şi nu-şi mai dă seama...

Răsucindu-se pe scaunul lui Mircea Dobra, pe care se aşeză în poziţie de cowboy, cu picioarele pe birou, Leon Damian o zări pe Sofia în cadrul uşii. Zâmbea. Instinctiv, ofiţerul întinse mâna spre telefonul de pe masă, setat pe loud-voice, din direcţia căruia se auzeau vociferând Nana şi Bubu:

-Pupica mea, încercă o explicaţie Bubu, îţi zboară papucii din picioare când eşti accidentat pentru că...

- Tiiituuus!, îi luă Nana vorba din gură, am să mă documentez singură. Mai bine pregăteşte-ţi pledoaria şi explică-mi, că tot veni vorba de fizică, cum mama naibii am să curăţ eu un cartof cât capul tău, da?

Cu o secundă înainte ca Leon să-şi închidă telefonul, Sofia se repezi la încheietura acestuia şi-l opri, şoptindu-i:

-Lasă-i! Sunt adorabili. Eşti un norocos.

La fel de şoptit, Leon o preveni, surâzând:

-Crede-mă pe cuvânt, te expui unui mare risc. Nu se vor opri până mâine dimineaţă, mai ales dacă ştiu că au auditoriu.

Apucând încet mâna femeii, spre a-şi elibera încheietura, bărbatul îşi drese vocea şi interveni în conversaţia bunicilor:

-Naaanaaa, Buuubuuu, vă pup pe amândoi, sper să ajung să vă văd zilele astea. Trebuie să închid. Vă sun mâine!

-Aşa să faci, Leon, băiatule, se auzi o voce bărbătească, din fundal. Să vii să mă salvezi, că bunică-ta mi-a scos din dulapuri toate hainele şi le caută de găuri. Vrea să mă pregătească să arăt bine pe când mă loveşte tramvaiul, hahahaaa... Te îmbrăţişăm!

Cei doi poliţişti râdeau cu poftă. Leon închise telefonul şi-şi dădu seama că încă ţine între palme degetele fine ale Sofiei. Bine dispusă, femeia stătea în picioare, în faţa lui. S-ar fi ridicat şi el de pe scaun, dar îi convenea prea mult diferenţa de nivel. Privind-o în ochi, de jos în sus, îi cuprinse palma în întregime. Ii simţea căldura şi delicateţea. Fericit şi aproape destins, după ziua incredibilă prin care trecuse, o întrebă:

-Asculţi de mult?

-Hahahaaa... Da, aproape de la început. Cred.

-Ai mei sunt nişte personaje. Ca să vezi şi tu ce mirare că am crescut frumos, deştept, mucalit şi modest!

-Hahaha... Da, recunosc. Eşti exact aşa. Norocosule!

-Mai uşor cu „norocosule”, că dacă aveam noroc în viaţă, acum eram la Ibiza, pe un iaht super-mega-giga-extra, urmărind un campionat feminin de bătăi în nămol..

-Eh... Ce să-ţi fac? Tot ce pot să-ţi ofer este mocirla unui caz absolut insidios, din care încă nu-mi imaginez cât de tăvăliţi o să ieşim. Doar că nu e nici vreun mediu sexy şi nici lipit de pielea

goală, râse cu poftă poliţista.

Leon o privea cu o plăcere de ghepard flămând în faţa unei gazele. Era pentru prima oară când o vedea râzând aşa. O altă femeie. Un alt aer. O încântare. Se surprinse mângâindu-i pielea fină a mâinii. Iar ea nu se împotrivea deloc. II treceau transpiraţii calde şi reci, în valuri, fiindu-i imposibil să se ridice de pe scaun, chiar dacă şi-ar fi propus. Bărbatul care odinioară înfruntase orori de nedescris în ţările africane unde fusese trimis în misiuni de iad, se transformase într-un metru şi optzeci şi şapte de sensibilitate, fiind incapabil să schimbe ceva. De altfel, nici n-avea de gând să schimbe ceva. Se simţea, în prezenţa Sofiei, într-un fel de „acasă” inexplicabil, de unde n-ar fi vrut să mai plece nici mort.

-Dar ai un aer aparte, îi spuse Sofiei, continuând s-o privească într-un fel anume. Te-a binedispus discuţia cu studenta?

Ca la primirea unei veşti tragice, faţa femeii deveni serioasă.

îşi retrase discret mâna dintre palmele bărbatului şi cu o mină tristă, îi spuse:

-Of, nu, în niciun caz nu m-a binedispus discuţia cu copila asta. Ba, dimpotrivă. Ai tăi au fost cei care m-au umanizat. Tocmai intram şi v-am auzit şi... pur şi simplu nu m-am putut abţine să nu vă ascult. Cât despre povestea fetei... N-am cuvinte... Trebuie să punem cap la cap nişte lucruri cât de repede...

-Mai repede decât în următoarea jumătate de oră, când am ocazia şi eu să mă ţin de cuvânt şi să te invit la cină, cred că nu se poate.

-Da. Bună idee! Mi-e chiar foame.

-Să mergem atunci la Regina Blue!

Uitându-se la ceas, Sofia Roth îşi dădu seama că e trecut de nouă. Flămânzise şi tot ce-şi putea dori era să se relaxeze, să bea un degetar de vin roşu şi să asculte o muzică în surdină. Şi, poate, să mai simtă încă o dată plăcerea aceea demult uitată, a îmbrăţişării. „Pe moment, a îmbrăţişării mâinii”, îşi spuse. Instinctiv, îşi duse degetele în apropierea nărilor, fluturându-le

uşor. O copleşi o undă aproape insesizabilă de parfum bărbătesc. Parfumul omului în prezenţa căruia se simţea mai bine decât şi-ar fi dat voie. Ceva însă, mai presus de ea, o împiedica să se îndepărteze. Obosise...

Leon Damian conducea concentrat. „Continui să fiu un mare dobitoc. Spărgător de momente care-ar fi putut să fie. Totul mergea bine, fata era destinsă, iar eu, hop, ca idiotul, că vezi, Doamne, ce-a zis studenta! Să-l ia dracu de caz şi de tot! Ar trebui să-mi caut un loc de dat cu capul. Poate în propria-mi prostie, că pare impenetrabilă...”

Cu coada ochiului, o studia pe Sofia. Gânditoare, se uita lung pe fereastră, parcă în gol. Ii venea să oprească şi s-o ia în braţe. Atât. Şi s-o strângă până la limita sufocării...

Liniştea fu spartă de sunetul telefonului femeii, care duse aparatul la ureche şi ceru ferm:

-Dă-mi-o pe ea la telefon, te rog!

Leon Damian nu auzea niciun cuvânt de la capătul celălalt. O auzi tot pe Sofia, răspunzând la ceva ce persoana din cealaltă parte tocmai îi spusese:

-Crezi că este cazul să avem un astfel de dialog? Consider că avem nevoie de o perioadă substanţială până să ajungem, eventual, în locul din care-am plecat...

-Bine. Aşa e, e hotărârea mea. Iar tu nu mă vei face să o regret. Dă-mi fetiţa la telefon!

Dialogul dintre Sofia şi fiica ei - cu care Leon îşi dădu imediat seama că vorbeşte -, degaja căldură. Era ca un cuptor lângă care i-ar fi plăcut să zacă o iarnă întreagă. O viaţă. I se dezvăluia o a treia Sofia Roth, caldă, drăgăstoasă, iubitoare, hazlie, incredibilă în relaţia cu propriul copil. Şi era deznădăjduit. Nu găsea deloc cărarea potrivită spre miezul profund al acestei fiinţe. Până acum, cunoscuse trei Sofii: profesionista desăvârşită, apoi colega plăcută, capabilă de umor ad-hoc şi zâmbete cu subînţeles, iar mai apoi, femeia-mamă, contopită cu puiul de om care trebuia să trăiască

adesea departe de ea. Ştia însă sigur că mai exista şi o a patra Sofia. O Sofia pe care avea de gând să o descopere cu orice sacrificiu. „Fiindcă am călcat pe o grenadă, la naiba, am scos copii din incendii şi am cusut cu un ac nenorocit răni sângerânde. Aşa că voi descâlci şi Codul Sofia Roth!” Mulţumit de planul îndrăzneţ, se aşeză mai comod în scaun, zâmbind.

In restaurantul hotelului fuseseră ocupate doar câteva mese. In timp ce Sofia dispăru câteva minute în cameră, Leon luă cu sine din portbagajul maşinii cele două sticle de vin puse deoparte la amiază şi alese o masă de doi pe terasă. Căldura se mai domoli, iar un vânticel prietenos răcorea, din când în când, aerul incandescent. Comandă o frapieră, explicându-i chelnerului că trebuie să răcească sticlele cu orice preţ, după ziua caniculară în care au zăcut în porbagaj. Ospătarul înţelese pe loc că sticlele

cu pricina sunt extrem de importante, astfel că se oferi să aducă licoarea în simţiri în doar câteva minute, într-o frapieră specială, cu apă foarte rece şi bucăţi de gheaţă. Leon Damian acceptă:

- Mulţumesc mult! Sunt două podgorii cu care am de gând să fac impresie bună. Dar cum „la temperatura camerei” ar însemna să bem vinul ăsta de parc-ar fi fiert, trebuie răcit cu orice preţ.

-II răcim aşa cum trebuie. O să vi-1 servesc la o temperatură optimă, de cincisprezece, maxim optsprezece grade.

-Perfect! Nici că se putea mai bine.

Râse, în timp ce ospătarul, binevoitor, se îndreptă spre bucătărie.

O remarcă pe Sofia imediat. Nici n-ar fi avut cum s-o rateze. Purta o rochie parcă soră geamănă cu cea purtată în prima zi în care s-au cunoscut - poate nişte detalii nesemnificative să fi făcut vreo diferenţă -, doar că de culoare roşie. Un roşu-venă profund, odihnitor, deloc ostentativ, care-i transforma pielea într-o marmură şi mai albă, iar părul, lung şi despletit, într-o noapte adâncă, dar senină si strălucitoare.

Ii făcu semn cu mâna. II văzuse. Păşea spre masa de pe terasa - luminată doar de câteva lampadare - cu o eleganţă diafană.

Părea că levitează. De altfel, mersul Sofiei lăsa această impresie tot timpul. Puţine femei păşeau la fel de uşor, de elegant. Iar lui Leon îi venea să-i adune urmele paşilor. Să aibă şi el ceva... Se ridică imediat şi îşi demonstra buna-creştere, trăgând scaunul doamnei şi ajutând-o să se aşeze. II învălui o mireasmă de flori proaspete, de câmp. N-ar fi fost în stare să le denumească. „Miroase a Ea", se mulţumi să-şi spună în gând...

-N-am întârziat mult, nu-i aşa?, zâmbi Sofia.

-Nici poveste. Abia am rezolvat problema primordială a sticlelor de vin. Le-am trimis la frapat. Vor apărea în cinci minute, face căldură au îndurat azi în portbagaj...

-Apropo de asta, îşi aminti Sofia, bunicul meu, bunicul Roth, obişnuia să spună că este o enormitate să bei vinul la temperatura camerei. Că pe vremea când s-o fi născut povestea asta, cu băutul vinului „la temperatura camerei", camera la care se facea referire o fi fost vreo cramă, ceva, un beci răcoros şi nicidecum o cameră oarecare, bătută de soare cât e ziua de lungă. Bunicul... o figură!

-Roth? Este numele tău de fată?

-Da, l-am păstrat. L-am preluat şi pe-al soţului, dar fiind unica moştenitoare a familiei, mi-am zis că merită să le duc numele mai departe. Mai ales că au emigrat toţi în Germania, odată cu mai toţi saşii din Braşov. Tata a plecat când eu aveam doar doi ani. Acolo am crescut, însă m-am întors după ce-am terminat şcoala. Din motive inexplicabile, nu mi-a plăcut Germania deloc. O lume artificială. Totul mi s-a părut artificial. Iar restul... e istorie.

-Şi româna asta fără niciun accent...

-Meritul mamei. Ea mi-a vorbit mereu româneşte şi îmi şi citea româneşte. Pentru ea, germana era limbă de împrumut. Am multe din mama... Păcat doar că ne vedem atât de rar. Mi-am ales o carieră care mă ţine aproape doar de cadavre şi de colegii de serviciu.

Chelnerul îşi făcu apariţia cu Cabemet Sauvignon-ul de Recaş.

Desfăcu sticla, le turnă amândurora în pahare şi le lăsă meniurile la îndemână. Cei doi ciocniră, zâmbindu-şi reciproc:

-Pentru colegii de serviciu! toastă Leon Damian.

-Şi pentru luciditate! completă Sofia Roth. După ziua de azi... simt că-mi plesneşte capul.

-Nici mie nu mi-a mers mai bine. Ţin să te informez că am toate motivele să cred că nu Covaci Junior este vinovat de moartea bătrânului.

Sofia, care tocmai sorbea cu plăcere din vinul fastuos, aproape scăpă paharul din mână:

-Nu-mi spune! Păi...

-Da. Dacă ar fi să-l cred - şi jur că n-am motive să-i pun la

îndoială absolut toate balivernele - în niciun caz nu poate fi el cel vinovat de moartea starostelui.

-Spune-mi tot. Absolut tot, te rog!

-Ei, tipul spune că a fost în Complex în întâi, seara, dar a plecat, fiindcă la un moment dat i-a pierdut bătrânului urma de tot. Ii injectase droguri în pastilele de Yiagra şi se aştepta să facă

A

o scenă. îşi bătea mereu joc de el în felul ăsta. Apoi se distra de neputinţa lui. In subsidiar, se urau de moarte. Ţiganul-tată nu l-a considerat niciodată copilul lui, din cine ştie ce motive. Ca să nu se facă de râs în oraş, unde avea o reputaţie de şef de partidă de întreţinut, n-a făcut niciodată un test de paternitate, mulţumindu-se să-şi terorizeze psihic nevasta şi să-l umilească şi exploateze pe ăsta mic. Vine vorba „mic”, că e ditamai... pe mezin, în fine... In plus, fraţii, risipiţi prin Franţa, unde cine ştie cu ce escrocherii se ocupă, că doar nu-s studenţi la Sorbona, îl urăsc pe Junior din rărunchi şi au pus paie pe focul urii tatălui lor faţă de el ori de câte ori au avut ocazia. în fine... Finalul este apoteotic. „Micuţul” a aflat de pasiunea bătrânului pentru prostituate, îl droga

ori de câte ori avea ocazia, apoi se amuza pe seama neputinţei lui de a-şi finaliza escapadele. Iar dacă ar fi făcut un infarct, cu siguranţă nu i-ar fi păsat. îl ura visceral. Povestea lui însă stă în picioare. Nu i-ar fi putut da lovitura de graţie pişicherului bătrân. O anumită cronologie din relatarea lui mă determină să cred că nu a ajuns niciodată în camera cinci. Spunea că în momentul în care era gata să intre în cămin să-şi urmărească tatăl, a fost nevoit să se ascundă, că venea cineva. Cine crezi că era?

Sofia Roth era mută de uimire. A făcut ochii mari, spre deliciul lui Leon Damian:

-Ta-da-daaaam! Ei bine, era vechiul nostru „prieten", Adrian Dima, iubitul studentei Claudia Baran, care tocmai ieşea din cămin în mare grabă. Iar toate astea s-au petrecut într-un răstimp atât de scurt, încât nu pot decât să cred că trebuie să abordez cazul ăsta cu totul altfel, ca nu cumva să-mi pierd cumpătul. Pur şi simplu,

în momentul ăsta habar n-am cine l-a ajutat pe Covaci să-şi dea duhul.

Sorbind o gură de vin, de o bogăţie cum nu-şi amintea să fi experimentat înainte, Sofia Roth cugetă:

-Nu ştiu ce să zic... II mai avem pe Adrian Dima, totuşi, care ar putea fi foarte bine vinovatul numărul unu. Să presupunem că e aşa cum spune Camlo Covaci! Că Dima a ieşit din cămin şi că el n-a mai intrat, plecând nu ştiu pe unde...

-Pe o terasă...

-Mă rog, pe o terasă... Apoi are loc nebunia dintre Claudia Baran şi bătrânul libidinos... Dar!!! Adrian Dima se întoarce-în fond, misiunea oricărui peşte este de a-şi urmări şi proteja „marfa" - ascultă la uşă, nu aude absolut niciun sunet, fiindcă scandalul se consumase, intră şi vede jalea din cameră, urmează o stare de şoc, crezându-şi iubita moartă, îl vede şi pe bătrân, probabil horcăind, iar într-un acces de nebunie îl ia de ciuf şi-l dă cu capul zdravăn de calorifer. Ii provoacă cea de-a doua lovitură, cea fatală, hemoragie cerebrală, end of story! Iar restul îl ştim...

—Hm... n-ar fi deloc ilogic să fie şi aşa. Dar... încă o dată: ce motiv ar fi avut Adrian Dima să-l termine pe bătrân?

-Disperarea. Iubirea. Nimic altceva. Sunt psiholog. Am văzut criminali care au ucis pentru mult mai puţin. In fond, totul fusese pus la cale de el. Deşi...

-Aha... Există un „deşi”. Aşa mai vii de-acasă. Mi se pare destul de subţire raţionamentul care-1 incriminează pe Adrian Dima... Cu atât mai mult cu cât am avea nevoie şi de niscaiva probe să dovedim una ca asta...

-Deşi... mărturisesc că nu văd nici eu un motiv real al băiatului ăstuia. Instinctul de conservare al oricui, în situaţii de tensiune maximă, detennină o acţiune auto-protectivă. Nu înţeleg de ce l-ar fi omorât. Să se bage singur în puşcărie? Este... greu de crezut. Sper doar că se va trezi din comă şi ne va putea spune şi versiunea lui.

-Totuşi, noi mai comandăm azi ceva? E deja târziu, observă brasc Leon, uitându-se la ceas.

-Mmm... cred că m-aş mulţumi cu o salată uşoară; sau doar nişte brânzeturi. Mi-a pierit pofta de mâncare. Şi vinul ăsta...

-E bun, nu-i aşa?

-Excelent. II simt în tot corpul, spuse Sofia, ducând paharul la buze, pentru o ultimă înghiţitură.

-Atunci am să comand ceva... Poate un platou rece şi o salată...

-Este perfect. Comandă tot ce-ţi doreşti! Eu îmi doresc doar să stau aici şi să-mi dau seama de ce nu mai am absolut nicio picătură de vin în pahar.

Leon râse. Vinul avu un efect cameleonic asupra Sofiei. 0 transformă într-o companioană maleabilă, plăcută, extrem de veselă. Vorbiseră aproape o jumătate de oră despre cazul căruia nu reuşeau să-i dea de capăt şi care, deşi morbid, fii tratat pur şi simplu ca un caz oarecare, ca o problemă banală de serviciu. în fond, fără morbid, profesiile celor doi poliţişti n-ar fi existat.

Afabil, bărbatul apucă sticla şi îi umplu femeii paharul. Ca un copil, Sofia Roth îl cuprinse între palme şi-l răsplăti pe chelnerul de ocazie cu cel mai cuceritor surâs.

Privind-o fascinat, Leon îşi întoarse neuronii pe toate părţile, încercând să-şi dea seama cum s-o abordeze pe femeia care-i dădu ritmul peste cap, încât să n-o închidă în cochilia ei obişnuită, de care se izbi nu o dată în ultimele zile. Ca niciodată însă, niciun plan nu i se păru suficient de bun. Ce voia el să afle era delicat. Era viaţa ei. Erau lucruri pe care ar fi vrut cu orice preţ să le ştie, încât să-şi poată construi o strategie. Cumva, habar n-avea cum, nu-şi închipuia că va mai putea trece o zi din viaţa lui fără să stea în preajma acestei femei.

Părând că nici nu observă tăcerea adâncă a partenerului ei, Sofia îşi apropie pleoapele, melancolică, legănându-se uşor în ritmul unei melodii abia şoptite, care se strecura pe terasă

de undeva din interiorul restaurantului. îi era bine. Surâzând, îl fixă printre gene pe bărbatul chipeş din faţa ei şi după ce gustă un pătrăţel de brânză Roquefort de pe platoul proaspăt adus în mijlocul mesei, îşi întinse braţele, cu palmele desfăcute, înspre un Leon Damian aproape în stare de şoc; îi era imposibil să creadă că femeia la al cărei parfum visa de câteva zile tocmai îi cerea să-şi împreuneze mâinile. Cu inima zvâcnind să-i sară din piept, îşi aşeză braţele pe masă şi cuprinse, protector, palmele Sofiei...

—Vrei să ştii, deci!, şopti femeia, cu o voce parcă venită din altă

lume...

— îhm....

-Iar unui om care vrea să ştie, îi spui, nu-i aşa?

-Eu...

-Sssst!

Sofia îşi mişcă uşor degetele, transmiţând curenţi prin tot corpul bărbatului. Apoi, fără vreun preaviz, privindu-1 parcă în adâncul sufletului, începu să vorbească egal, calm, fără să-şi

schimbe deloc poziţia corpului şi fără să dea vreun semn că ar admite să fie oprită:

-Ai înţeles prea bine. Sunt căsătorită. M-am îndrăgostit iremediabil de soţul meu, Victor Coman, profesor universitar, specializat în psihologie clinică, consiliere psihologică şi psihoterapie, în anul întâi de facultate. Mi-a fost îndrumător. N-am observat niciodată să fi contat diferenţa de zece ani dintre noi. Ne-am iubit profund, chimic, aproape patologic. Au urmat ani fericiţi. Apoi a venit copilul, specializările mele, plecările mele tot mai dese... Şi de la maxim până la minim n-a mai fost decât un pas. A cedat. M-a înşelat cu o studentă. O oarecare. Nu, nu pentru a mă părăsi. N-ar fi putut. Ce aveam noi nu se putea obţine oriunde, oricum. Poate, pentru a mă păstra... Nu ştiu. Nu sunt sigură... Cred că avea impresia că nu-I mai remarcam. Că sunt atât de prinsă, încât am uitat de el. De noi. Şi a facut-o de parcă ar fi vrut să mă facă atentă, să vadă dacă observam că mai există şi el pe planetă...

Am văzut însă doar durere. Am simţit că mă rup în mii de bucăţi, că sunt sfâşiată şi azvârlită în toate colţurile pământului. Şi am avut singura reacţie la care nu s-ar fi aşteptat nimeni. Absolut nimeni. L-am iertat. Am hotărât că trebuie să-l iert şi să încerc să trăiesc mai departe cu asta. Să uit. Să încerc să-l regăsesc. Ana, copilul nostru, merita doi părinţi. Eu însă, când am luat hotărârea, m-am condamnat la nefiinţă. Sau la fiinţă, nefiind... Apoi, m-am cufundat în muncă, singurul lucru credincios din întreaga mea existenţă. Şi am ajuns aici, ascunsă în palmele tale, cu inima cât un purice, îngrozită că n-am murit. Dar şi sigură că nimic nu mă mai poate întoarce la trecut. Că am încercat, dar am eşuat. Existenţa asta mă defiinţează. închid ochii, seara, întinsă lângă soţul meu şi îmi imaginez mii de sticluţe cu otrăvuri colorate, pe care i le strecor în cafeaua de dimineaţă, odinioară momentul nostru fermecat. Apoi îmi revin repede şi mă îngrozesc că m-am putut gândi la moarte. N-am înţeles niciodată cum poţi iubi un om, la ora patru fix, iar la patru şi-un minut, după ce o veste cumplită îţi cutremură universul, sănu-1 mai poţi nici atinge. Oare ce resorturi ne împing să nu ne mai putem atinge? De ce să ajungem să nu ne mai putem atinge? Şi, mai ales, de ce ne minţim că putem ierta? De ce ne pedepsim? Nu, iertare nu există. Există doar planuri. Strategii. Care însă în privinţa mea au eşuat lamentabil...

Sfârşită, ca după o spovedanie istovitoare, Sofia îşi desfăcu mâinile dintre palmele lui Leon, acoperindu-şi faţa. îi ceru, cu un ton lipsit de vlagă:

-Dansează cu mine!

Bărbatul se ridică, o cuprinse tandru şi o strânse la piept. Se mişcau lent, cu ochii închişi, după o melodie imaginară. Din restaurant nu se mai auzea niciun acord. Leon simţea cum fiecare curbură a corpului Sofiei îi desenează pe trup linii profunde, armonii, peceţi. Se opri brusc, îi luă capul în mâini şi o privi în miezul ochilor negri, umeziţi de lacrimi. înnebunit, vrând parcă să alunge de pe cerul femeii toţi norii mult prea încărcaţi, îşi

apropie buzele de ale ei cu sfială, cuprinzându-le cu o grijă infinită şi căutându-le cu disperare, ca pe nişte năluci hăbăuce, gata să piară în penumbre. Sfârşită, desprinzându-se cu greu din armonia sărutului, Sofia îl imploră:

- Ajută-mă să adorm! Nu am dormit de-o veşnicie...

Atent, o luă în braţe. Luminile lampadarelor se împuţinară. Lăsând întunericul în urmă, Leon se opri în faţa camerei Sofiei. îşi sprijini preţiosul odor de umărul stâng, cuprinzându-i mijlocul cu un singur braţ, apoi scoase cârdul din plicul minuscul al femeii, deschizând uşa cu o mişcare uşoară. Păşi apoi în cameră şi o depuse, cu tandreţe, pe cuvertura fină, albastră. Dormea. Respira lin, uniform, îmbătat de sentimente contradictorii, se aşeză în genunchi lângă ea, mângâindu-i părul lung, răvăşit...

Sofia Roth se trezi, scuturată de un fior, puţin înainte de cinci. In cameră era întuneric beznă. Se ridică în capul oaselor,
aprinse veioza şi îşi privi sandalele, frumos aranjate lângă măsuţa de toaletă. Apoi rochia roşie, puţin şifonată, în care adormise, îşi aminti, brusc, că băuse vin. Mult vin. Ameţise şi... „Leon... Dumnezeule, Leon mi-a aşezat frumos sandalele... asta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Cum am ajuns aici? El unde-o fi... Unde să fie... Uf... O fi dormind, Dumnezeule...”

Se trezi de-a binelea. Sări din pat, se dezbrăcă şi intră sub duş. Stropii calzi o ajutau să-şi amintească. îi mângâiau trupul ca

un balsam, îmbrăţişând-o fierbinte. Cu ochii închişi, rememora fiecare secundă petrecută alături de Leon. Şi se cutremură. Cunoştea atât de bine senzaţia... îi era atât de familiară... O mai simţise în urmă cu ani, când a fost sigură că Victor... „Oare cum am putut să adorm în picioare, Dumnezeule! Cum am ajuns în cameră? Ce s-o mai fi întâmplat?” Grăbită, apucă prosopul alb, uriaş, de lângă cabina de duş şi se înveli cu totul. îşi legă părul cu un prosop mai mic şi ieşi din baie, hotărâtă să-şi găsească urgent ceva de făcut, să se desprindă de căldura nopţii... Nu-i mai era

somn deloc. In mare grabă, apucă servieta de serviciu, scotoci după caietul de biologie al Claudiei Baran, se aruncă în mijlocul patului cu picioarele sub ea şi începu să citească.

„ Claudia Baran, clasa a şaptea, mai.

Ieri, după predică, pastorul Mihai i-a spus tatei că trebuie să rămân la Templu. Că m-a văzut tăcând în timpul rugăciunii. Că n-o ştiam pe de rost. Tata mi-a aruncat o privire de om nebun. IIfăceam de râs. Iarăşi. Şi-a luat mâinile de pe mine şi m-a predat pastorului. A zis să mă trimită acasă când crede el că e bine. Că el, tata, şi-a pierdut răbdarea cu mine. Că nu ştie de ce trebuie să plătească în faţa lui Dumnezeu având un copil ca mine. Pastorul a zâmbit şi m-a mângâiat pe cap. Mama nu m-a băgat în seamă.

Ii număra pe ceilalţi fraţi ai mei, să plece cu toţii acasă. Eu am rămas. Cu pastorul Mihai. Biserica era goală, iar el a încuiat uşa mare. M-a dus de mână în camera din spate, biroul lui, unde ştiam de mult că-şi scrie predicile. Că acolo se întâlneşte cu Dumnezeu, îmi era cald. Mi-a dat jos jerseul negru şi l-a agăţat într-un cuier. Am rămas în rochia mea de biserică. Neagră. Mă strângea la gât. Mamei nu i-a păsat, a zis să suport, că şi Isus a suportat pentru mine. Şi pentru noi toţi. Apoi pastorul s-a apropiat de mine şi m-a mângâiat pe umeri. Mă uitam în sus, la el. Nu eram speriată. în capul meu îmi imaginam că ar trebui să fiu, dar nu eram. Mirosea a parfumuri pastorul. Niciodată nu l-am mirosit de aproape. Mi-a spus că nicio oaie n-a mai fost rătăcită după ce s-a ocupat el de noi, de oile rătăcite. M-am gândit că suntem mai multe şi că ne face un bine. M-am bucurat. Am şi zâmbit la gândul ăsta, dar pastorul a crezut că zâmbesc la el, că-mi place cum mă mângâie pe umeri şi pe spate. A zâmbit şi el. Apoi mi-a descheiat rochia neagră la gât. Şi-aşa mă strângea! Apoi mi-a ridicat-o peste cap ?i am rămas în

chiloţi şi pantofii negri, daţi cu cremă. Erau de anul trecut. M-am uitat în jos. Poate am şi roşit. Nu ştiam cum se scot dracii din oameni. Poate, aşa. Pastorul şi-a plimbat mâinile mari

pe sânii mei mici. Prea mici. Nu erau umflaţi, ca ai Esterei. Ea are sâni mari, umflaţi. Mi-a strâns sfârcurile şi am simţit o fulger prin corp, ca nişte ace. Apoi m-a trântit pe jos, mi-a scos chiloţii şi-a descheiat pantalonii şi mi-a dus mâna cu forţa spre penisul lui. Penisul din cartea de biologie. Mi-a trecut prin cap că e şi moale şi tare, cum îl simţeam aşa, la mână. Nu mi-am închipuit doar din carte, cum ar putea fi. Apoi pastorul s-a suit peste mim şi mi-a înlăturat mâna, aruncând-o într-o parte. Şi m-a pătruns pe undeva pe unde nici nu ştiam că s-ar putea pătrunde în mine. Am închis ochii de durere. Parcă mă împungea cu un cuţit. îmi curgeau lacrimi din ochi. Pastorul s-a făcut roşu la faţă, horcăia şi mi-a pus mâna pe gură, să nu zic nimic. Nu puteam deschide ochii mai mult decât îi deschisesem. El şi-a împlântat penisul in mine de zeci de ori. Ii simţeam loviturile. Simţeam doar loviturile, împunsăturile ca de cuţit şi parcă mă despărţea în două. Apoi a stat. S-a încordat şi a ieşit din mine, împroşcându-mă cu cm vâscos. Semăna cu laptele de pasăre. Pastorul avea ochii mici şi era şi mai roşu. Mi-a luat capul în mâini şi m-a obligat să-l curai cu limba de laptele de pasăre. Era acruţ. Şi apoi m-a trimis să mă spăl la chiuvetă. Mi-a spus să tac şi să nu spun la nimeni ce s-a întâmplat, că oricum lumea nu o să mă creadă. Şi că pot să stau acolo oricât, să citesc. Mi-a descuiat un dulap cu cărţi. Nu era nicio carte despre Dumnezeu. Şi nici despre Isus. Pe picioare aveam sânge. Mi-a spus că nu o să mai am. Că are el grijă să mă cureţe, şi sufleteşte, şi trupeşte.

„ Claudia Bar an, clasa a şaptea, sfârşit de mai.

Ester a a văzut că stau goală în faţa unui ciob de oglindă şi mă trag de sâni. Să se umfle. Să fie ca ai ei. Nu se umflau. M-a spus la mama. Iar mama m-a spus la tata. Sâmbătă, la Templu, după slujbă, ai mei l-au chemat pe pastorul Mihai. Au spus că suni afurisită şi că o să fac, prin comportamentul meu, să se pogoare mânia lui Dumnezeu asupra casei noastre. Pastorul Mihai a spus

că se ocupă el. Nevasta lui, gravidă, s-a uitat la mine cu milă. El i-a făct semn din cap, împăciuitor. I-a spus că va sta cu mine să mă pună să mă rog, să-l găsesc pe Dumnezeu. Ea a încuviinţat. îi era tare milă de mine. Tatei îi era silă. Mamei îi eram indiferentă. S-au numărat şi au plecat.

Pastorul m-a dus în camera din spate şi m-a dezbrăcat fără nicio vorbă. M-a întrebat dacă vreau sâni mari. I-am zis că da. Şi-a dat jos pantalonii şi s-a apropiat de mine. M-a îngenuncheat şi a trebuit să-i ţin bărbăţia între sâni şi s-o frec cu putere de mine. Am făcut aşa. Până la laptele de pasăre. Apoi n-a mai vrut să mă pătrundă. A zis că ajunge. Dar eu am simţit în burtă ca o bătaie de inimă. Ca o fluturare, aşa... Aş fi vrut să intre. In ziua aceea am citit 80 de pagini din Gervaise. O carte din dulap. O poveste tristă de iubire. Mi-a plăcut. Eram şi eu un fel de Gervaise. Abia aştept să văd cum scapă Gervaise. Dacă scapă. Din viaţa ei, mă refer. ”

„ Claudia Baran, clasa a şaptea, iunie.

Nu am mai avut timp de jurnal. Iartă-mă, Jurnalule! O să vină vacanţa de vară şi o să scriu mai mult. Acum sunt ocupată. Citesc mult şi descopăr lucruri noi. Am aflat din cărţi că un om adult, ca pastorul Mihai, dacă se culcă cu o fată minoră, ca mine, este interzis. Că ar fi viol. Viol sună mai rău decât este. Mie îmi place. Nu durează mult şi după aia poţi să faci ce vrei. Nimeni nu te mai deranjează. Pe mine violul m-a scăpat de tiranie. Tirania tatei şi indiferenţa mamei. Ce mai mamă! Pe Bianca o duce maică-sa la şcoală şi o pupă pe obraji. Pe mine mama nu mă vede. Nu ştie că exist. Le pune pe surorile mai mari să-mi facă una, alta. Mama doar îl aprobă pe tata. Asta e treaba ei. Apoi rămâne gravidă, face un alt prunc şi pe noi ne tot numără, să nu ne rătăcească. Eu m-am rătăcit. Şi mă găseşte pastorul Mihai. Mă îndreaptă. M-a scăpat de ei toţi. Ca să nu se înfurie tata şi să nu mă mai lase la pastorul Mihai, mă comport acasă tot ca o zăbăucă. Când ei cântă Miluieşte-ne, Doamne, eu încep Doamne, stăpânul nostru.

Ii încurc şi se uită toţi urât la mine. Tata mă scoate afară din casă. Şi sâmbăta mă dă pe mâna pastorului. Am aflat şi despre laptele de pasăre. Ii zice spermă şi în ea sunt seminţe de om. Pastorul a zis că sunt prea multe şi nu-inimic că le risipim. Tata nu cred că ar zice la fel. Aici sunt un pic nedumerită. El îi zice mamei mereu că sămânţa lui trebuie să facă prunci. Că de aia a lăsat-o Domnul pe pământ. Ea dă din cap doar. Şi ne tot înmulţeşte.

Sofia simţea că i se face rău. Nu-şi imaginase niciodată că ar fi putut să existe o copilărie ca a Claudiei Baran. Fata era o victimă.

Tragedia ei a început demult, în pruncie. Psihologa înţelegea totul.

Sau aproape totul.

îşi desprinse prosopul de pe cap şi-şi lăsă părul pe spate. Era încă umed. Luă telefonul mobil de pe noptieră şi se uită la ceas. Şapte fără un sfert. în dreptul iconiţei „Messages” pâlpâia, minusculă, cifra doi. Avea două mesaje. Primul era de acasă, de la Ana. Al doilea, de la Leon Damian. Ana îi scrisese „Te iubesc, somn uşor!” si-i ataşase o fată zâmbitoare. Leon îi scrisese mai mult: „Am ajuns într-un punct al vieţii în care, dacă simt că trebuie să lupt, să nu-mi dau voie să nu lupt. Oricât de complicat va fi, sunt un soldat în armură, gata de luptă. P.S. Te-am sărutat pe frunte şi talpă, Messalina mea adormită! P.S.S. Trebuie să-ţi angajezi nişte pitici pentru cataramele sandalelor. Mi-a luat o veşnicie să le desfac. Aş putea să-i coordonez!”

Sofia zâmbi. Apoi sări ca arsă, scoasă din reverie de bătăi insistente în uşă. Deschise, iar în cadrul uşii surâdea un Leon Damian odihnit, cu o cafea în mâna stângă şi un sandvici cald în cea dreaptă:

-Regina mea, eşti servită!, îi spuse, cu o voce vioaie.

-Mă simt onorată. Bine că nu mă simt şi „blue”, dacă tot suntem aici, râse femeia. Ar trebui să te abţii să-mi faci servicii; s-ar putea să mă obişnuiesc.

-Nimic mai pozitiv. S-ar numi că am noroc.

Râse. Era de-a dreptul fericit.

-Intri? îl întrebă Sofia.

Deşi ar fi dat orice să intre, Leon îşi impuse să nu pluseze. Pentru femeia vulnerabilă din faţa lui, orice gest gândit superficial ar fi putut trece inclusiv drept semn de agresivitate. N-ar fi vrut pentru nimic în lume să-i stârnească vreun sentiment negativ în ce-1 priveşte. De niciun fel. încă îi simţea gustul pe cerul gurii şi s-ar fi urât de moarte dacă ar fi făcut vreo mişcare nepotrivită. Singurul lucru pe care-1 ştia sigur era că putea spera. Simţea că poate spera...

-Deşi mi-ar plăcea, n-am să intru, îi spuse. Mă văd cu Dobra în cinci

minute, în faţa hotelului. îl lasă Pop aici, în drum spre terasele de pe malul Begăi. Trebuie să verifice afirmaţiile lui Covaci Junior. Dobra vine cu noi la Inspectorat. într-o oră, cel mult, ne vedem cu

părinţii Claudiei Baran. Vrei să fii de faţă la audieri?

-Neapărat, răspuse Sofia, muşcând din sandviciul oferit de

Leon.

-OK. îmbracă-te, te aşteptăm jos!

Sofia închise uşa şi se aşeză pe taburetul din faţa măsuţei de toaletă. Avea de gând să-şi termine şi sandviciul şi cafeaua. Se anunţa o zi extrem de lungă. Nu vedea unde-ar fi putut introduce o pauză de ceva...

Dacă ar mai fi avut timp, ar fi continuat să citească din jurnalul Claudiei. N-avea. Grăbită, şi-a luat o cămaşă albă, cambrată şi o fustă bleumarin, strâmtă, până la genunchi. Se privi în oglindă şi o pufni râsul. Avea „uniformă”, ca Leon Damian. In rest, aducea cu o stewardesă. „Lucru bun. Cu ce altă ţinută aş putea apărea în faţa unor habotnici bătuţi în cap, ca părinţii Claudiei Baran?!”

In maşină ceru să stea pe bancheta din spate. Leon şi Mircea Dobra deja se aşezaseră pe locurile din faţă, cu Leon la volan, şi

nu era cazul să le tulbure dialogul. In plus, din poziţia ei vedea perfect în retrovizoare ochii calzi ai bărbatului care-i întorsese principiile pe dos; ba chiar la un moment dat o privi cu atât de mult subînţeles, încât roşi. încurcată şi având impresia că o vede întreg mapamondul, se auzi vorbind:

-Că tot sunteţi amândoi aici, vreau să vă spun că am citit o bună parte din jurnalul Claudiei Baran şi pe măsură ce o descopăr, îmi dau seama că nu există absolut niciun dubiu asupra motivului pentru care a ajuns ce-a ajuns. Fata vine dintr-o familie de neoprotestanţi habotnici, cu mulţi copii. Dar ea era diferită. Ii plăcea să citească şi nu avea ce. In casa lor se găsea exclusiv Biblia. Părinţii nu-i dădeau voie să pună mâna şi pe altceva, cu excepţia

cărţilor de şcoală. Cel care şi-a dat seama că ar putea profita de pe urma dorinţei fetei de a ieşi de sub dominaţia unui tată mult prea bigot, el nefiind altceva decât un păzitor înfocat al prescripţiilor religiei, a fost pastorul Mihai...

—Adică pastorul care-i însoţeşte azi la Timişoara pe părinţii studentei? vru să ştie Dobra.

-Da, mai mult ca sigur, îi răspunse Sofia. Este omul care a profitat de inocenţa Claudiei Baran încă din pruncie. Fata avea doar treişpe ani când a violat-o.

-Poftim? Se miră Leon Damian. A violat-o? Eşti absolut sigură?

-Sunt foarte sigură. Fata explică în jurnal tot ce i s-a întâmplat, cu lux de amănunte. Sunt nişte povestiri sfâşietoare. Pe de altă parte, mi-a spus-o şi faţă în faţă, ieri după-amiază, când am vizitat-o în celulă. Nu părea să considere că i s-a întâmplat ceva deosebit. Vorbea cu o lejeritate dezarmantă despre toate ororile prin câte a trecut. Şi, cuhnea, pregătiţi-vă să fiţi şocaţi, pe pastor îl consideră chiar şi astăzi un soi de salvator al ei. Este un mic Dumnezeu în faţa căruia a ajuns să se închine şi pe care îl venerează pentru că a reuşit să o scoată din casa părintească, în copilărie. Consideră că fără el s-ar fi plafonat cumva, ar fi ajuns doar o altă

femeie în negru, probabil, ca mama şi surorile ei, neveste docile şi născătoare de mulţi copii...

Dobra nu-şi putu reprima dezgustul:

-Dumnezeule! Violată la treisprezece ani? înfiorător... Sunt tată şi nu-mi închipui... Trebuie să găsim o cale să-l legăm pe ăsta...
Să vedem cum...

-Da, Mircea, continuă Sofia, oricât de greu ne-ar veni să credem, aşa s-a întâmplat. Pe de altă parte, violul în sine nici n-a fost considerat viol de copila neştiutoare. Ea a considerat mereu că este doar biletul pe care trebuie să-l plătească trupeşte pentru câteva ore de libertate. Iar acum vine partea cea mai interesantă. In paranteză fie spus, îmi propun să scriu o lucrare impresionantă pornind de la acest caz, oricât de nepotrivit ar suna asta acum. Practic, voi putea demonstra, în multe moduri, că un viol căruia i-ai fost victimă în copilărie te poate transforma nu doar într-o fiinţă asocială, stăpânită şi condusă pentru tot restul vieţii de misandrie, ci şi, dimpotrivă, într-o sclavă iubitoare de sex. Cumva, Claudiei Baran ajunsese să-i placă partidele de sex cu pastorul şi să şi le dorească. Este fascinant ce transformări psihice incredibile s-au produs...

Aducându-şi aminte, dintr-odată, de ceva anume, Leon Damian o întrerupse, întorcând capul spre Sofia, apoi spre comisarul Dobra:

-Scuză-mă, Sofia! Mircea, mi-am adus aminte, sună-1 pe Pop şi până vorbim noi cu părinţii fetei, luaţi voi legătura cu gazda băiatului, cea în casa căreia a vrut să se sinucidă. Vedeţi şi la spital cum se mai simte...

- Sigur, îi răspunse Dobra. Şi mai trebuie să intru şi în cuşca nenorocitului ăluia de Buldog, să-i raportez la zi. Mi se arată numai cărări bătute în pietre preţioase azi...

Dobra coborî din maşină îngândurat. II preocupa raportul pe care i-1 ceruse insistent şeful Inspectoratului. Nu reuşea să-şi

facă ordine în minte şi spera să se întâmple ceva, orice, chiar şi 0 calamitate, care să-l împiedice cumva să ajungă la etajul întâi al clădirii, în biroul Buldogului. încruntat, păşea grăbit pe culoarul lung, încercând să-şi ordoneze gândurile şi să puncteze doar ce era important.

-Ooo, dar ce faţă tristă, de la prima oră!, auzi Dobra un chiţăit în spatele său.

Mia Stan alerga pe culoar ca o suricată, dând din mâini şi mişcându-şi capul proaspăt coafat mai ceva ca jucăriile de pluş de pe bancheta din spate a maşinilor. Comisarul luă apariţia femeii ca pe un semn şi-i veni ideea să profite, dacă ar fi fost posibil, de influenţa pe care agenta a dovedit că o are, nu o dată, în privinţa unui număr nesperat de mare de ofiţeri din Inspectorat.

-Mia, stai o secundă, o rugă Dobra, zi-mi repede dacă a venit şeful şi dacă e bine dispus; mă aşteaptă să-i raportez o treabă...

-Vai, drăguţule, se undui mangusta, să fii tu sănătos! A venit şi a şi plecat. A fost invitat la o inaugurare a nu'ş cărui sediu, de cineva de la Prefectură. Dar a zis să-i pui raportul în mapă...

-Mia, Mia, Miuţa, insistă Dobra, fii fată salon şi ajută-mă şi pe mine cu ceva; dacă vine şeful şi întreabă de raport, spune-i tu ceva ce ştii tu că-i place să audă şi fa pe dracu-n patru să-mi obţii o amânare. Mâine i-1 aduc, promit, dar avem nişte încurcături în anchetă şi orice i-aş spune acum ar fi...

Miei Stan îi străluciră ochii. Luă o poziţie de drepţi şi cu o privire sugestivă pentru ce avea să-i propună, se uită fix în ochii lui Dobra şi îşi ciripi condiţiile:

-Perfect, Mirciulică, te ajută fata, doar că am şi eu o rugăminte la tine. Nu vrei tu să faci în aşa fel încât să ne adunăm într-o seară la o cină cu frumosul ăla al vostru de la Bucureşti? In rest, las' pe mine. Ai observat, sper, că ne-am potrivi mănuşă. El singur, eu singură, el

bibelou, eu bibelou... Hm? Faci tu să fie bine?

Cu ochii cât cepele, lui Dobra îi trecu prin cap că ar accepta

marea cu sarea, mai puţin... chestia asta. Cum să-i spună el lui Leon Damian că Miei Stan i s-a pus pata pe el şi că visează la o cină comună, drept pârtie spre inima lui? Doar îl cunoaşte pe

om de numai câteva zile... încurcat, încercă să îngaime ceva, dar văzând-o pe agentă că se răsuceşte pe călcâie înainte de a fi acceptat să-l ajute, hotărî să promită orice. „în fond, din înţelegere nu face parte şi că ar trebui să-i spun lui Leon Damian de ce propun o cină colegială la un moment dat. O să terminăm noi rahatul ăsta de caz, până la urmă, aşa că, unde merge mia, merge şi suta... Pfff... merge mia... Mia... hahaha... La naiba!" Hotărât să câştige implicarea Miei, îşi luă cea mai serioasă mină posibilă şi se aruncă cu capul înainte:

-Draga mea, gata. Aranjez. Promit. O să-ţi spun din timp când vom organiza treaba...

Mia Stan se opri brusc, făcu stânga-mprejur şi îl gratulă cu cel mai călduros zâmbet posibil. îşi luă, totuşi, nişte măsuri de precauţie:

-Mirciule, dacă văd că nu se-nfaptuieşte, o să am mare grijă să-ţi fac viaţa un iad. Şi ştii că mă pricep...

Satisfăcută, Mia Stan dispăru în secretariat, fluturându-şi şoldurile apetisante.

Dobra rămase în mijlocul coridorului, uşor năuc. Nu ştia neapărat cât de bine se pricepea agenta să amenajeze iaduri pentru cei care nu-i făceau pe plac, dar nici n-avea de gând să afle. Momentan, îşi

savura vremelnica victorie. Până mâine va avea grijă să-i servească Buldogului un raport care să conţină şi un criminal dovedit, nu doar nişte presupuneri. „Bineînţeles, numai cu ajutorul lui Dumnezeu, că la ce marfa avem până acum...”

Pentru prima oară de când a început toată tărăşenia, avu o stare de bine. îşi căută febril mobilul şi apăsă pe speed-dial:

-Eugene, cum stai?

Subcomisarul îi răspunse prompt:

-Nu prea bine. Aş avea nevoie de ajutor. Covaci Junior s-a

întâlnit cu toată Timişoara pe terasele astea. Ar trebui să vii să mă ajuţi. Nu apuc să-i găsesc şi să stau de vorbă cu toţi...

-Vin. în zece minute sunt acolo. Apropo, am reuşit să scap azi de Buldog.

-Serios? Cum aşa?

-Cu ajutorul preţios al Miei Stan...

- Hahahaaa... Te-ai fript. O să-i plăteşti serviciile cu vârf şi îndesat. Ce te-a făcut să-i promiţi?

-Nu vrei să ştii.

Dobra grăbi pasul şi părăsi Inspectoratul în pas vioi. încă nu se făcuse suficient de cald, să merite să ia maşina. „Şi apoi, de întors, mă întorc cu maşina lui Eugen.”

Pe carosabil, dintr-o decapotabilă condusă de un tânăr tuns zero, răzbăteau versurile Stigmei: „Ştiu că sunt fraier, nu vreau să-ţi cer nimic/ Sunt doar un fraier şi ştiu că mă complic/ Dar
nu contează...”

îl umflă râsul.

După ce ieşi Dobra din maşină, Leon Damian se întoarse înspre bancheta din spate, oferindu-i Sofiei Roth cel mai cuceritor

zâmbet matinal din Univers. Era fericit. Iar când femeia îi răspunse tot cu un zâmbet de zile mari, îl străbătu un fior de satisfacţie de parcă ar fi descoperit secretul vieţii fără de moarte şi al tinereţii fără bătrâneţe. Entuziasmat, îi cuprinse mâinile între palme şi privind-o în ochi, îi spuse exact ce simţea în clipa aceea:

-Dacă ar fi să retrăiesc fiecare moment al serii trecute, aş face-o fără nicio ezitare. Ar fi singurul lucru pe care mi-aş dori să-l fac în cele câteva sute de ani pe care le mai am de trăit. Şi am să fiu atât de înverşunat în proiectul ăsta, încât te vei debarasa de mine doar dacă mă vei otrăvi sau îmi vei scurta inegal picioarele trepiedului de care mă voi sprijini ca să mă pot deplasa.

Sofia râse în hohote. Binedispusă, dar mai ales provocată de imaginea lor de peste zeci de ani, încovoiaţi şi sprijiniţi în bastoane,

dar totuşi puşi pe şicane, abia reuşi să-şi adune cuvintele:

-Eşti irecuperabil. Mă gândesc însă că aş putea să te otrăvesc şi să-ţi curm suferinţa de Highlander încă de pe acum. Nu cred că-mi doresc să lupt cu tine atâta amar de vreme.

-Heeei, domniţă, îi luă Leon vorba din gură, nu avem de-a face cu chestiuni negociabile. Veşnicie. Punct. Ai idee cât de rar i se întâmplă unui om să-şi dorească veşnicia alături de cineva? Extrem de rar, spre deloc. Că tu eşti acum într-o situaţie, e una; să nu scoatem însă din ecuaţie că eu, pe de altă parte, sunt nebun. Restul sunt doar amănunte.

-Dumnezeule!, îşi ridică ochii spre cer Sofia, oare chiar erai în vacanţă când mi-ai trasat destinul? Câţi nebuni ai impresia că pot suporta?

Leon îi sărută mâinile şi luând o mină preocupată, sări din maşină şi îi deschise şi Sofiei portiera:

-Superbă făptură, îţi mulţumesc că mi-ai dat ocazia să te cunosc. Te invit să rezolvăm un caz care îmi blochează, momentan, proiectele personale.

Sofia coborî din maşină zâmbind. Nu-i venea să creadă ce trăieşte.

Se vedea parcă desprinsă de trup, făcând lucruri pe care ea, cea originală, nu le-ar fi făcut absolut niciodată. Şi nu-şi revenea din uluire. Bărbatul acesta incredibil, jumătate matur, jumătate copil, îi intrase sub piele, îi invadase porii, o năucea şi copleşea, deopotrivă, încât toată viaţa ei de până atunci părea doar un film banal, scris prost de un scenarist plictisit. In chiar momentul acela, singurul lucru din lume pe care şi l-ar fi putut dori era să păşească spre intrarea în clădirea Inspectoratului, alături de el. Doar de El. Şi să-i vadă toată lumea... Dorinţă îndeplinită instantaneu, de acelaşi Dumnezeu care până mai ieri îi colorase viaţa în nuanţe teme. Cu o singură excepţie. Nimeni nu era prin preajmă, să se bucure de tabloul optimist oferit de cei doi. Nimeni nu se mai afla în faţa Poliţiei, în afara unui grup de trei oameni, proaspăt coborâţi dintr-o dubiţă albastră şi îmbrăcaţi în negru din

cap până-n picioare. Sofia îşi dădu seama, cu amărăciune, că se află pe pământ. Un pământ al ororilor, adesea, pe care ea, prin natura profesiei, nu avea cum să le evite vreodată.

-Bună dimineaţa, bună dimineaţa!, se auzi vocea inconfundabilă a Miei Stan, prin uşa larg deschisă a secretariatului, cât ce-i observă pe Sofia şi pe Leon trecând pe coridor. Domnilor ofiţeri, li se adresă cu o voce aproape profesională, am fost sunată de la Poartă că sunteţi aşteptaţi în camera de audieri. Au sosit nişte martori.

-Mulţumesc mult, îi fu recunoscător Leon. Mergem imediat. Totul este în ordine?, o întrebă mai apoi, strict din complezenţă, mai ales că agenta îl privea cu o faţă pe care, dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi putut-o considera chiar complice. Or, nu vedea de ce-ar fi schimbat priviri complice cu secretara Buldogului. Se lămuri însă imediat, cât ce păsărică îşi deschise din nou pliscul...

- Vaaai, domnule ofiţer, mă priviţi aşa, cumva... Nu v-a spus domnul comisar Dobra nimic?

Uşor încurcat, îşi sfărâmă creierii să-şi amintească dacă nu cumva i-o fi spus Dobra ceva, iar el, cu atâtea pe cap, să fi uitat. „Ce naiba... Nimic... Absolut nimic. Dacă era ceva, îmi aminteam. Doar nu m-am senilizat!” Totuşi, ca să nu dea prost, alese să-i servească Miei Stan o variantă care de obicei dădea rezultate

bune. In fond, o minciunică mică, dar mică de tot, n-a omorât pe nimeni, niciodată...

-Hm... Dobra. Da. Din păcate, nu ne-am întâlnit în dimineaţa asta. Ne vom vedea însă mai târziu. Era ceva urgent?, o întrebă.

-Aaa, nu ştiu, nu ştiu, îi răspunse Mia Stan. Nu mă bag. O să vă spună domnul comisar. Nu mă bag!

Atentă la conversaţia celor doi, Sofia era cât pe ce să intervină când îl auzi pe Leon spunându-i secretarei că nu s-a văzut cu Dobra. „Doar am venit împreună azi...”, gândi ea la repezeală.

N-a mai apucat însă să îngaime ceva. Leon îi luă vorba din gură, adresându-i-se agentei cu un ton uşor mai pronunţat:

-în ordine, atunci! Mergem în sala de audieri. Dacă apare Dobra, ne găseşte acolo.

Preocupat să dispară urgent din dreptul uşii secretarei, o luă pe Sofia de încheietura mâinii şi o trase câţiva paşi după el, eliberând-o apoi imediat.

-Ce-a fost asta?, vru să ştie psihologa, uşor amuzată.

-Habar n-am. De unde să ştiu unde-o fi bătut femeia asta?! în fond, dacă Dobra ar fi avut ceva de zis, mi-ar fi zis fie în maşină, fie m-ar fi sunat, doar nu ni s-au sechestrat telefoanele! Cine ştie ce...

-Vrei părerea mea?, râse Sofia Roth.

-Doar dacă nu doare!, îi răspunse bărbatul, nonşalant. -Hahaha... Nu doare. încă. Dar cred că va durea. Mia Stan, aşa, la o primă vedere, pare o intrigantă de profesie. Poate chiar după ea s-a scris definiţia intrigii în dicţionar. Limbajul trupului, privirea complice, mesajul voit subtil, care să te determine neapărat să-l întrebi pe Dobra despre ce e vorba, dar care să nu-i dea nici lui voie să nu-ţi spună ce şi cum, fiindcă eşti deja pus în gardă şi deci vei deschide subiectul când îl vei întâlni... Hm... Mare pişicheră, Mia Stan!

-Mă uimeşti, se încruntă cu o mină şugubeaţă Leon Damian. Ai ţesut tu toată pânza asta de păianjen în doar câteva secunde? Pfff, simt că

am nevoie de aghiazmă. Sunt o biată victimă, o biată unealtă. Sărută-mă, să-mi revin!

-Nici vorbă. Sunt femeie măritată, ai uitat?, rosti Sofia pe un ton glumeţ, grăbind apoi paşii pe coridor, dreaptă şi elegantă, ca întotdeauna, lăsându-1 pe Leon Damian în urmă.

Deşi nu uitase nimic - cum ar fi putut? -, lui Leon îi pieri starea de bine ca prin farmec. îşi dădu seama că tot ce trăieşte este vremelnic, că Sofia este doar o himeră, care se va topi la un moment dat în nisipul deşertului - sau în asfaltul incandescent al Timişoarei, totuna! că este neputincios, că încă nu ştie nimic, că

n-are niciun plan, că... Dintr-odată, îi veni o poftă uriaşă de lucru. „Orice mizerie din cazul ăsta, capabilă să-mi alunge gândurile negre din cap, va fi binevenită! înnebunesc, iar dacă această crimă, care la tot pasul pare comisă de cu totul altcineva, este singura care mă va ţine aproape de făptura asta incredibilă, atunci aşa să fie! Să stăm înţepeniţi în prezumţii ca-ntr-o Zi a Cârtiţei, că poate aşa se vor repeta, la infinit, clipele alături de Sofia...” Preocupat, grăbi pasul şi o ajunse pe psihologă din urmă fix în faţa camerei de audieri.

Mircea Dobra şi Eugen Pop şi-au dat seama, după cele câteva discuţii cu proprietarii teraselor pomenite de Camlo Covaci, dar şi cu angajaţii acestora, că Juniorul nu minţise deloc. Intr-adevăr, când a spus că şi-a omorât timpul pe malul Begăi, exact asta făcuse. Ofiţerii îi reconstituiră aproape fidel programul din după-amiaza zilei de întâi august, concluzia finală fiind că sub nicio formă nu s-ar fi putut ca mezinul să se afle în două locuri deodată, în acelaşi interval de timp.

-Ne încurcă rău potrivirea asta, cugetă Dobra, cu voce tare.

—La naiba, dacă ăsta chiar a fost pe-aici, înseamnă că în niciun caz n-a fost în Complex decât preţ de câteva minute, aşa cum a susţinut el şi cum au declarat şi cei de la covrigărie; deci nu putea fi în camera unde a dat colţul taică-su. Jur că am crezut că el e vinovatul!, se necăji subcomisarul Pop.

-Ei, asta e. La norocul meu proverbial, nu m-ar mira să fiu ucigaşul

eu însumi, în pizda mă-sii! Hai să dăm o fugă şi la gazda studentului, să vedem ce mai putem scoate. Mă ia cu rece pe şira spinării când mă gândesc că ni se dizolvă cazul pe măsură ce vorbim cu oamenii, în loc să se limpezească. Aşa ceva n-am văzut de când sunt.

—Ai văzut?, observă Eugen Pop. Când ţi-am zis că ne-a intrat un caz baban, ai râs de mine.

— Lasă-1 dracului! Baban, baban, dar nici chiar atât de baban.

Să nu reuşim, patru oameni şi o gaşcă de criminalişti, să-i dăm de capăt... Ceva ne scapă şi nu-mi dau seama ce. Mă dor creierii Jur!

Cei doi urcară în maşină, virând spre strada Reşiţa, unde sperau să stea de vorbă cu Victoria Cota, gazda studentului Adrian Dima. Ea a fost cea care a sunat la 112, după ce l-a strigat pe tânăr prin uşa încuiată a băii, iar acesta nu i-a răspuns.

-Până la urmă, Eugene, îngăimă Mircea Dobra, punându-şi ochelarii de soare pe nas, numai băiatul ăsta ne-a mai rămas. La cum stau lucrurile la ora actuală, el este singurul care-ar fi putut să-l dea pe ţigan cu capul de caloriferul ăla nenorocit... După care...

-Ştiu şi eu... reacţionă subcomisarul, atent la drum. O să vedem...

Madam Cota le-a deschis poliţiştilor uşa după primul sunet al soneriei, de parcă ar fi stat pitită şi i-ar fi aşteptat. Cei doi se legitimară, iar bătrâna i-a poftit în casă, îndrumându-i spre bucătăria locuinţei. Era o femeie mică de statură, cu părul scurt şi ondulat, complet alb şi purta o rochie cu frunze ruginii. Pe nas îşi rezemase o pereche de ochelari cu rame negre, subţiri, coborâţi suficient încât să poată privi pe deasupra lor. Cei doi gândiră, la unison, că bătrânica aducea izbitor cu imaginea bunicii din reclamele la diverse bunătăţi.

Ofiţerii fură invitaţi să ia loc în jurul unei mese rotunde, în

mijlocul căreia trona un paner cu fructe. In timp ce femeia, fără să-i întrebe, le aşeză în faţă câte un pahar cu apă rece, proaspăt scoasă din frigider, Mircea Dobra deschise discuţia:

-Presupun că ştiţi pentru ce ne aflăm aici!

- Vaaai, cum să nu ştiiiu... Pentru bietul Adrian. Dacă aţi şti ce rău îmi pare de el! Un băiat atât de buuun...

—îi cunoaşteţi familia?

-Da, sigur că da. L-am luat în gazdă la rugămintea mamei lui. Suntem rude ceva mai îndepărtate. M-am lăsat convinsă doar

pentru că acest copil era unul foarte cuminte. învăţa bine, era medicinist, a muncit mult să ajungă unde a ajuns...

-Ce ştiţi de relaţia lui cu studenta Claudia Baran? Aţi auzit de ea?

-Ooo, da, sigur că da. Era prietena lui. O fată tare cuminte. Venea destul de des pe-aici, dar niciodată nu stătea prea mult sau peste noapte. Aşa am convenit cu Adrian; să nu aducă pe nimeni peste noapte. Sunt femeie bătrână şi...

-Ştiţi cumva de ce ar fi vrut să se sinucidă? împreunându-şi mâinile, bătrâna şi Ie aşeză pe masă şi cu o mină aproape îngrozită, exclamă:

-N-am nici cea mai vagă idee. Pur şi simplu a venit acasă şi s-a dus ţintă la baie. Nici n-a salutat. L-am strigat şi mi-a răspuns imediat, aşa că mi-am dat seama că e el. Cine altcineva să fie! Eu eram în bucătărie... Când am văzut însă că nu mai iese din baie, m-am dus să bat la uşă. Nu mi-a răspuns. Am mai bătut de câteva ori, iar când am văzut că nu spune nimic, am pus mâna pe clanţă şi am constatat că uşa e blocată prin interior. M-am speriat atât de tare... Am presupus că i s-a făcut rău. Şi atunci am sunat la 112. Ce să zic... îmi amintesc doar că l-am văzut întins pe jos, după ce a venit toată lumea la mine în casă şi au spart uşa şi... Am ţipat... Vai, mi-a fost foarte rău... Nici acum nu mi-am revenit.

-Ce ştiţi de părinţii lui?

-Maică-sa e cu el, la spital. Am sunat-o chiar în ziua aceea. A venit în oraş şi i-am trimis prin cineva, că eu mă deplasez mai greu, am o problemă la şold... Mă rog, i-am trimis prin cineva la spital
nişte haine curate de-ale lui Adrian şi câteva lucruri, portofel, telefon, una, alta, ce i-am mai găsit prin buzunare. M-am gândit că

ea trebuie să aibă toate aceste obiecte. Of... Pur şi simplu nu ştiu ce-o fi păţit băiatul ăsta, în ce s-o fi băgat. Cât despre taică-su, nu mai ştim nimic.

Erau divorţaţi. Nu se vizitau. Ea l-a crescut pe băiat singură.

-Claudia v-a sunat, cumva, din momentul în care s-a

întâmplat tragedia?

-Vai, nu, nici vorbă, măcar că are telefonul meu. Ştiu eu... Nici nu ştiu ce să zic...

-Am să vă pun o întrebare mai delicată acum... Şi tare v-aş ruga să-mi răspundeţi, dacă sunteţi în cunoştinţă de cauză...

-Sigur că da. Nu am nimic de ascuns, Doamne apără!

-Doamnă, aveţi cumva cunoştinţă de faptul că Adrian Dima ar fi fost implicat într-o activitate de proxenetism? Ştiţi dumneavoastră, să se ocupe de...

Schimbându-şi brusc mina într-una gravă, Madam Cota îi luă lui Dobra vorba din gură:

-Domnule, nu e nevoie să-mi explicaţi. Am fost bibliotecară o viaţă întreagă. Credeţi-mă, ştiu ce este proxenetismul. Vă spun însă că dacă ar fi să bag mâna în foc pentru cineva, acela ar fi Adrian Dima. Nu numai că nu am nici cea mai mică bănuială în această privinţă, dar un lucru e cert: singura fiinţă de sex feminin cu care l-am văzut vreodată a fost Claudia Baran. De altfel, s-au cunoscut la puţin timp de la începerea facultăţii...

-Nu lipsea niciodată de-acasă în timpul nopţii?

-Nici vorbă. Venea uneori mai târziu, dar nu lipsea deloc. Câteodată, extrem de rar, mă anunţa că rămâne în Complex, la Claudia, dar numai după câte-un spectacol sau concert din ăsta tineresc, ştiţi dumneavoastră... Şi cum să nu rămână! Doar erau tineri, aveau şi ei nevoi...

Eugen Pop, care pe lângă faptul că pusese telefonul să înregistreze

convorbirea dintre cei doi, îşi mai şi notase unele lucruri, profită de faptul că Mircea Dobra duse paharul de apă la gură şi interveni:

-Din tot ce spuneţi, reiese că Adrian Dima a fost mereu un băiat exemplar. Cum se face, totuşi, că a avut restanţe? La medicină, studenţii cumsecade nu prea au restanţe...

Bătrânica păru pregătită pentru o astfel de întrebare, aşa că răspunse fără să ezite:

-Ştiţi, Adrian mi-a explicat câte ceva. Mi-a spus că unele materii studiate în anul întâi nu sunt atât de atractive şi că a încercat să facă o selecţie şi să se concentreze pe cele importante. Aşa mi-a spus...

-Ştiaţi că şi Claudia Baran avea restanţe?

-Nu, de ea nu ştiam. Nu mi-au zis niciunul nimic...

Consultându-se din priviri, cei doi poliţişti îşi dădură seama că nu mai au nicio şansă să scoată informaţii relevante de la Victoria Cota. De altfel, păreau destul de dezamăgiţi de ce aflaseră. Practic, femeia nu adusese nimic nou în caz. Nu le mai rămase decât să o roage să le arate camera tânărului...

-Am două dormitoare şi bucătărioara asta, le-a explicat prompt bătrâna. Ştiţi, eu n-am fost căsătorită niciodată şi nu am avut nevoie de prea mult spaţiu...

In timp ce vorbea, parcă fără să respire, femeia îi conduse în dormitorul închiriat studentului Adrian Dima. Cei doi constatară că era o cameră obişnuită de bloc, nici prea mare, nici prea mică, mobilată simplu, cu un pat de o singură persoană, un dulap pentru haine şi un birou dispus lângă geam, în aşa fel încât lumina să bată din partea stângă. Pe jos mai era un fotoliu moale, tip pară, de culoare albastră, pe care tânărul se trântea, probabil, când învăţa.

-Putem să ne uităm puţin şi prin sertare?, se interesă Eugen Pop.

-Sigur că da, veni repede răspunsul bătrânei. Eu nu-mi băgăm nasul prin sertarele lui niciodată, dar dacă ziceţi că e important...

Mircea Dobra constată că nu se afla nimic interesant în dulapul şi sertarele tânărului. Doar într-unul singur, cel mai mare, dispus în partea de jos a biroului, a găsit un laptop, pe care se înţelese din priviri cu subcomisarul Pop că ar fi bine să-l ridice. Şi-au mai rotit încă o dată privirile prin cameră, iar după ce au anunţat-o pe Victoria Cota că sunt nevoiţi să ia laptopul, îşi luară rămas bun, nu înainte de a-i oferi femeii cărţile lor de vizită:

-Yă rog mult, ţinu Dobra să se asigure, dacă vă amintiţi ceva, orice, în legătură cu comportamentul băiatului din ultimele zile, respectiv de când a revenit la Timişoara pentru restanţe, nu ezitaţi să ne sunaţi! Avem motive să credem că ceea ce i s-a întâmplat nu este doar o sinucidere oarecare şi suntem nevoiţi să investigăm cauzele care ar fi putut să-l determine să-şi pună capăt zilelor.

Victoria Cota îi salută cu o aplecare scurtă a capului, gestul său părând a fi şi o asigurare suplimentară referitoare la faptul că îi va căuta negreşit, dacă va considera că a omis să le spună ceva important.

La ieşirea din bloc, deşi era încă devreme, poliţiştii fură izbiţi de o căldură sufocantă, care-i umplu instantaneu de broboane. Canicula nu se dădea dusă, iar prognozele nu anunţau deloc ploi sau temperaturi mai suportabile. Ba, dimpotrivă.

Ajunşi în maşină, cei doi plănuiră să bifeze şi Spitalul Judeţean...

-S-au ţinut ghinioanele de noi ca scaiul de lâna oii, concluziona Eugen Pop, sperând, din tot sufletul, ca studentul să fie scos din coma indusă în care medicii considerau că mai trebuie încă menţinut, pentru binele său.

-Măcar de-am avea ocazia să vorbim şi cu Dima, speră şi Dobra, la unison.

în câteva minute, clima reuşi să facă aerul din maşină respirabil. îngândurat, comisarului Dobra îi dădu prin cap să-l sune pe Leon Damian, să-i spună cam pe unde se aflau cu noutăţile. îi formă numărul, dar se răzgândi. îşi aminti că-şi petrece dimineaţa audiindu-i pe părinţii studentei şi pe pastoral acela... „Ce animal! Un animal în călduri, un gunoi care umblă liber printre

noi... Un...” Se încruntă. Curios, Eugen Pop vru să ştie ce-1 apasă. Dobra nu-i răspunse. Se afundă mai comod în scaunul maşinii şi privi strada incredibil de lungă, pe care nu se zărea niciun trecător. Dintr-un magazin mic, de cartier, o tânără bine făcută ieşi cu un mop în

mână, lovind unitatea exterioară a instalaţiei de aer condiţionat. De la distanţa aceea, semăna cu Mia Stan. Mircea Dobra nu-şi putu ascunde un zâmbet.

Sofia Roth îşi dădu seama într-o fracţiune de secundă că persoanele îmbrăcate în negru din cap până-n picioare, în ciuda caniculei de afară, erau părinţii Claudiei Baran. Iar alături de ei, ca o completare a sinistrului, nimeni altul decât pastorul Mihai; persoana pe care ajunsese s-o deteste fără măcar s-o cunoască... „Trioul funest din parcare...”, gândi ea, la repezeală. Amintirile studentei, consemnate minuţios în „caietul de biologie”, au avut darul s-o întărâte împotriva lor în asemenea măsură, încât a fost îndeajuns să dea cu ochii de funestul grupuscul, pentru a-şi aduna, instinctiv, pumnii, săpându-şi în palme, cu unghiile, mici paranteze dureroase. îi privea prin fereastra-oglindă a camerei de audieri şi-i venea să intre peste ei şi să-i strângă, literalmente, de gât. Din cauza tuturor, într-o măsură mai mare sau mai mică, unei tinere isteţe, unui copil inteligent şi dezgheţat i se frânseră aripile înainte de a apuca să înveţe să zboare. Avea profundul sentiment că i s-au reunit în faţa ochilor trei criminali feroce. Nu găsea nicio scuză pentru modul odios în care cei doi părinţi, pe de o parte, şi-au tratat propriul copil ca pe un bun, ca pe o proprietate în plus; ca pe o formă lipsită de fond, care nu are nevoi şi trăiri; copil adus pe lume doar pentru a-i fi paralizat la comandă creierul, golindu-i-se de orice formă de raţiune şi fiind antrenat strict pentru a asimila precepte şi doctrine; sau, pe de altă parte, pentru felul abominabil în care pastorul, un monstru cu chip de om, ba, mai presus de toate şi propovăduitor al celor sfinte, a găsit cu cale să stingă flacăra din inima unei copile, pângărindu-i nu doar trupul, ci şi sufletul.

Leon Damian o rugă pe Sofia să se aşeze. Ii simţea preaplinul aproape fizic. îi privea şi el pe cei trei prin fereastra-oglindă, cuta adâncă dintre sprâncene fiind dovada palpabilă a dezgustului care-i împietrise simţurile şi se întreba, invariabil, dacă va reuşi să

treacă

peste aceste audieri fără să-şi iasă din fire. Timpul a demonstrat că stăpânirea de sine i-a fost cel mai fidel aliat; a fost o constantă a muncii lui, drept care a reuşit, în repetate rânduri, să facă faţă unor grozăvii de nedescris. De data aceasta însă, urmărindu-i pe oamenii în negru din faţa lui şoptindu-şi cuvinte neinteligibile, cu capetele adunate ca într-o grămadă miniaturală în timpul unui joc de rugby, nu mai era sigur de nimic.

Trăgând cu putere aer în piept, expiră ca după un efort supraomenesc, amintindu-şi, totuşi, că are o treabă de făcut.

-Intri cu mine?, o întrebă pe psihologă, luând de pe masa tehnicianului dosarul de caz, mai voluminos decât ar fi crezut vreodată că avea să ajungă.

-Da, insist să fiu de faţă, îi răspunse repede poliţista, ridicându-se în picioare şi netezindu-şi fusta cu gesturi mecanice. Dar am o rugăminte. Cei trei nu pot fi audiaţi împreună. Ar trebui să-i cerem agentului să-i scoată din cameră pe părinţi!

-în ordine, admise Leon Damian. Oricum, prezenţa lor nu o să ne lumineze în privinţa ucigaşului. In schimb, poate obţinem o cât de mică mărturisire din partea gunoiului de pastor; o vorbă să scot de la el despre viol, că-1 leg de masă!

In timp ce agentul le explica celor trei că vor fi audiaţi pe rând, urmând să rămână în sală, pentru început, doar preotul protestant, interfonul setat pe „on” de pe masă le permitea celor doi ofiţeri specialişti să audă perfect dialogul dintre pastor şi soţii Baran:

-Nu vă faceţi griji!, îi sfătuia îndrumătorul spiritual. Am să mă ocup eu de tot. Nici o grijă să nu vă faceţi! Mă ocup eu de absolut tot!

Sofia era înmărmurită de siguranţa degajată de personajul eterogen de dincolo de sticlă. Mărunt de statură, i se înfăţişa lumii cu o faţă rotundă, pe care un pictor începător părea că a schiţat fără talent o pereche de ochi despre care aproape că nu puteai să spui dacă sunt deschişi sau închişi, fiind tăiaţi în rotunjimea obrazului

în două fante curioase; cu un nas rotund, ce aducea a scoruşă, mai ales că se aduna în vârf într-un smoc rar de păr; cu o gură care, de la câţiva metri distanţă putea fi confundată cu o linie temă, lipsită de orice segmentare, trădând răutate şi înverşunare; cu nişte obraji rotofei şi brăzdaţi de cuperoză, în deplină discordanţă cu restul trăsăturilor... Un expert în fizionomii ar fi putut lua faţa pastorului drept un experiment genetic nereuşit; un neiniţiat însă ar fi catalogat-o fără prea mult efort într-o reprezentare neîndoielnică a răutăţii fruste. Cumva însă, în întregul său, corpul dolofan al bărbatului înmuia impresia generală de tăios şi aspru. Burta rotundă şi destul de proeminentă, la unison cu degetele ce aduceau cu mici deluşoare păroase, îndulceau oarecum impresia lăsată de

faţa lată, cu mesaj astringent. In întregul său, mai ales când printre fantele abia despărţite se mişcau frenetic cele două pupile, într-o veşnică nelinişte, omul părea că emite siguranţă. Concentrare. La toate mai contribuia şi părul grizonant, pieptănat cu mult sârg spre ceafa şi lipit de cap parcă fir cu fir. Per total, şmecherul construit pe bucăţi dispărea subit sub mormanul scund de osânză, conglomerat pe care pastorul îl manipula, cu măiestrie, în interesul său.

—Iţi vine să crezi că individul ăsta îndoielnic s-a putut apleca asupra unei fetiţe de 13 ani? Leon, este inimaginabil. L-aş lega de patru cai sălbatici, să-I sfâşie. Uită-te şi tu ce personaj! Mă întreb cu ce argumente o fi fost în stare să-şi adune oameni în biserica aia a lui... Trebuie să aflu cu orice preţ. Acest om trebuie să plătească pentru fiecare firicel mişcat în capul copilului Claudia Baran.

In deplin consens cu Sofia, Leon îi încuviinţă spusele şi deschizând uşa, o invită să intre în sală. Spre a-i da răgaz femeii să-şi reprime dezgustul, Leon îi făcu semn pastorului să se aşeze, luând şi ei loc, în acelaşi timp, pe scaunele dispuse pe partea opusă a mesei.

-Comisar şef Leon Damian, comisar şef Sofia Roth, începu ofiţerul. Anchetăm omuciderea cetăţeanului de etnie romă Ilarie Covaci, de 62 de ani. nrincinalii susnecti fiind studenţii Claudia

Baran şi Adrian Dima. îi cunoaşteţi?

Fără nicio secundă de gândire, pastorul răspunse cu o voce care avu darul să-i facă pe cei doi să rămână muţi de uimire.
Pronunţa cuvintele cald, melodios, abordând o atitudine smerită, cei doi explicându-şi instantaneu magnetismul pe care-1 exercita asupra oamenilor:

-îmi pare bine, domnilor ofiţeri. îmi pare bine să aud că biata Claudia este doar suspectă în acest caz. „Doar suspectă” nu înseamnă că este şi vinovată, nu-i aşa?

Pastorul îşi muta ochii de la Sofia la Leon şi înapoi cu o căutătură curioasă, aşteptând parcă de la cei doi exclusiv o confirmare. în niciun caz însă n-avea s-o obţină de la comisarul Damian. Acesta îsi construi o mină calmă, continuându-şi interogatoriul:

-Aici eu pun întrebări. Iar în acest moment sunteţi dator cu un răspuns. îi cunoaşteţi pe cei doi?

-Cum să nu? Mai exact, o cunosc pe Claudia. Părinţii ei sunt membri ai bisericii noastre. O cunosc de mică. O fetiţă drăguţă, talentată, deşteaptă...

Sofia simţea că i se urcă sângele în cap. Nu era însă momentul să intervină. Pastorul urma să fie al ei doar după ce Leon îşi va fi terminat treaba. Şi avea de gând să respecte întocmai protocoalele.

In plus, avea ce face. In faţa ochilor i se desfăşura un personaj abominabil, gol pe dinăuntru, un pedofil, în fond, un mizerabil care a contribuit cu fiecare gest la ruinarea vieţii unui copil. „O scursură. Un gunoi. Un nemernic care ar merita ars pe rug...”

-Prin urmare, pe Adrian Dima nu-1 cunoaşteţi deloc?

-Bine, îl ştiu puţin, dar foarte puţin, de la Claudia...

-L-aţi văzut, l-aţi întâlnit, sau doar din poveşti, vru să stabilească, o dată pentru totdeauna, Leon Damian.

Avea impresia, iar pe măsură ce trecea timpul nu mai părea deloc doar o impresie, că alunecosul în cămaşă şi pantaloni negri din faţa lui îşi agoniseşte în mod constant spaţii de gândire înainte

de a da un răspuns. Că trage de fiecare cuvânt pentru a câştiga secunde preţioase, spre a şi-l pregăti pe următorul pe care avea să-l scoată pe gură...

Involuntar, tărăgănarea pastorului îi aminti comisarului de cursul intitulat sugestiv „Cine, eu?”, studiat la Academie. Profesorul de Drept Penal le povestise că infractorii au un obicei ciudat. Fiind vinovaţi, de cele mai multe ori, înainte de a oferi răspunsuri clare obişnuiesc să-şi fabrice timpi de gândire, pentru a-şi imagina un scenariu care să le fie favorabil, numai bun să-l servească investigatorilor drept infailibil. Astfel, la întrebarea „măi, tu l-ai ucis pe Cutare?”, răspunsul invariabil al tuturor era „cine, eu?”; iar mai apoi, după câteva secunde bune, în timpul cărora se derula şi răspunsul mereu acelaşi al anchetatorilor-„da, măi, tu!” -, venea, în fine, o declaraţie falsă până în plăsele. Leon Damian nu avea de gând să tolereze un comportament gen „cine, eu?” din partea pastorului, aşa că hotărî brusc să schimbe macazul:

—Domnule pastor, vă avertizez că nu v-am chemat aici pentru că nu ştiu lucruri, iar dumneavoastră trebuie să mi le dezvăluiţi. Mai degrabă, v-am chemat pentru că ştiu lucruri. Iar dumneavoastră veţi face bine să răspundeţi prompt.

Uşor descumpănit, pastorul încuviinţă din cap. Ochii nu conteneau să i se rotească prin încăpere, pereţii părând că-1 strâng, iar prezenţa ofiţerilor provocându-i anxietate.

-Nu vă înţeleg atitudinea, încercă pastorul o reaşezare a conversaţiei...

-Ajunge, domnule!, se răsti Leon Damian. Am dat dovadă şi aşa de mult prea multă bunăvoinţă. Ştiu şi eu şi ştiţi şi dumneavoastră că îl cunoşteaţi foarte bine pe Adrian Dima. Ce relaţie consideraţi că avea cu Claudia Baran?

Fără să-şi închipuie deloc cât ştie comisarul, dar bănuind că dacă-1 întreabă aşa ceva se putea presupune că ştie destule, pastorul a decis să coopereze mai mult. In fond, manipulând atâţia oameni, de-a lungul timpului, ajunsese un bun cunoscător al tipologiei

umane, încât să-şi dea seama exact când va fi cazul să se oprească.

-In ordine. Nu este nevoie de tensiuni. II ştiu pe acest mic nemernic. A cunoscut-o pe Claudia Baran încă din momentul venirii ei la studii, la Timişoara. L-am considerat însă de la bun început o piază rea, un exemplu prost pentru fată. Eu o cunosc de mică. Ştiu exact că era un copil de calitate. Un copil care s-a stricat doar după ce a ajuns sub influenţa acestui individ lipsit de scrupule.

-De ce consideraţi că era lipsit de scrupule?

-Domnule comisar-şef, acest băiat venea dintr-o familie dezorganizată. Fusese crescut doar de mamă. Tatăl a dispărut din peisaj, la un moment dat, iar copilul acesta, deşi inteligent, n-a avut niciodată o reprezentare paternă, aşa că a clacat. Ca să nu mai vorbesc despre credinţă...

-Lăsaţi credinţa. Am motive temeinice să cred că nu v-a fost nici măcar dumneavoastră de vreun folos.

-Yă rog, domnule comisar, cum să spuneţi că...

-Destul, am spus! Reveniţi la Adrian Dima!

Trăgând puternic aer în piept, de parcă ar fi urmat să spună ceva de o greutate fenomenală, pastorul Mihai îşi reluă mina profund afectată şi manipulatoare, probabil aceeaşi cu care le sucea minţile enoriaşilor lui despre cât de bine le e fără televizor, fără radio, îmbrăcaţi în haine negre, fără cărţi şi cu mintea focalizată pe procreere:

—Adrian Dima era un gunoi. O spun cu toată responsabilitatea. O transformase pe Claudia Baran într-o femeie de moravuri uşoare. Numai eu ştiu cum am reuşit să ascund asta de părinţii ei. Am încercat din răsputeri să o fac.

Sofia Roth simţea că-şi pierde minţile. Ar fi vrut să izbucnească în chiar clipa aceea. Dar o uşoară atingere cu genunchiul, pe sub masa metalică, a oprit-o. Leon Damian îi dădu de înţeles că nu era deloc momentul să sară asupra prăzii înainte de vreme.

-Ştiaţi, deci, cu ce se ocupau cei doi...

-Da, ştiam. Mi-a spus Claudia. Părinţii ei m-au rugat să încerc, pe

cât posibil, să ţin legătura cu ea, să o urmăresc, să văd ce activităţi are, cu ce se ocupă...

-Aşadar, aţi vizitat-o?

-Da, sigur că da. In câteva rânduri. Şi mi s-a plâns că Adrian o forţează să facă lucruri. Să se culce cu tot felul de jegoşi, pentru bani. Ea, o fată ca o floare. Ca o floare ce...

-Fără epitete ornante, vă rog! De ce v-au rugat părinţii fetei tocmai pe dumneavoastră să vedeţi de fată? Ei de ce n-ar fi putut s-o facă?

-Vedeţi dumneavoastră, Claudia era destul de rebelă. De mică a fost aşa. Avea o aversiune faţă de părinţii ei. Ea n-a înţeles, ca toţi fraţii ei şi ca toţi membrii comunităţii noastre religioase, de altfel, că Dumnezeu şi Sfânta Scriptură sunt singurele de care ar fi trebuit să ţină seama...

-Rebelă? Dezvoltaţi, vă rog!

-Ce să vă spun... Când părinţii ei au observat că fata nu ascultă, că e o oaie rătăcită de turmă, m-au rugat să-i ajut, să o fac să mă asculte pe mine, ca îndrumător spiritual, dacă pe ei nu-i asculta cu niciun chip.

-Iar dumneavoastră aţi reuşit s-o faceţi să vă asculte...

-Da, pentru foarte mult timp, adică până să vină la facultate....

-... unde l-a cunoscut pe Adrian Dima.

-Da. Categoric. L-a cunoscut pe acest diavol, că om îmi este greu să-l numesc, un diavol cu chip de om, care a profitat de inocenţa ei.

Sofia Roth auzise destul. Zvâcnind de furie, îşi rezemă palmele de masă, ridicându-se în picioare şi aplecându-se, furioasă, spre faţa buhăită a pastorului:

-Cum poţi, nemernic în straie de preacuvios, să apari în faţa noastră cu faţa asta fals-cucemică, încercând să ne vinzi gogoşi? Ai

impresia că s’tem idioţi? Ce Dumnezei afurisiţi te-au transformat în

monstrul odios, care...

Leon Damian îi puse mâna pe braţul drept, oprind avalanşa îndreptată împotriva nenorocitului. Ţinea morţiş să mai afle câteva lucruri, înainte de a-1 informa pe nemernic că sunt la curent cu cele întâmplate odinioară între el şi fetiţa de numai treisprezece ani, acum acuzată de o crimă înfiorătoare. Iar Sofia era cât pe ce să-i strice planurile.

Simţind că a sărit calul, pentru prima oară într-o carieră fără cusur, Sofia se aşeză pe scaun, începând să răsfoiască, încorsetată de mânie, tot ce-i cădea în mâini din dosarul de pe masă. Leon Damian îi aruncă o privire înţelegătoare, care semăna mai mult cu o rugăminte tacită să-i mai dea un răgaz. Obţinu o simplă aplecare a capului. Femeia părea împietrită. în niciun caz nu ar fi putut miza pe neimplicarea ei. Mai rău era că nu avea deloc idee când avea să intervină din nou. Pe de o parte, îi înţelegea reacţia şi starea. Pe de altă parte, hotărî să se grăbească. „Pentru un plus de siguranţă, nu de alta!”

Profitând de breşa creată de poliţistă, greu de înţeles pentru un om care nu ştia deloc cât şi ce anume se ştie despre el, pastorul îşi încercă norocul:

-Domnule ofiţer, cer să fiu tratat cum se cuvine. Nu am venit aici să fiu batjo...

Oprindu-i tirada cu o bătaie de palmă pe tăblia mesei, Leon Damian i se adresă brutal:

-Aceasta nu este o şuetă. Colega mea s-a săturat, pe bună dreptate, să vă asculte divagaţiile. Aţi început prost, intenţionând să ne minţiţi. Apoi aţi vorbit mult şi nu ne-aţi transmis nimic. Faceţi-o urgent sau încercăm o altă abordare!

-Uitaţi cum stau lucrurile, reîncepu preotul, îndreptându-şi umerii şi dregându-şi vocea. Ştiu sigur că Adrian Dima făcea bani pe seama Claudiei. Mulţi bani. Pe care îi folosea el şi nu ea. Nu că ar fi fost normal să-i folosească ea. Sau să-i obţină aşa... în fine...

Normal n-a fost nimic, din cap până-n coadă. Ea a fost o biată

victimă. O victimă pe care aş fi apărat-o în orice circumstanţe. Sunt absolut sigur că nu Claudia l-a omorât pe acest om. Nu cunosc amănunte, nu ştiu ce s-a întâmplat, dar nu putea fi Claudia. Vă rog să-mi daţi voie să vorbesc cu ea, să vă demonstrez că nu a avut nicio implicare. Orice ar fi spus, a spus învăţată de el. Doar de acest neghiob. Un antihrist. Un prunc al Satanei!

-I-aţi spus vreodată Claudiei să înceteze relaţia cu Adrian Dima?

-O da, de mai multe ori. I-am spus că totul se află pe lumea aceasta şi că nu e bine să-şi umple familia de ruşine. Că nu e iubire ceea ce primeşte de la Adrian Dima. Nu e deloc iubire, ci batjocură. încercam s-o readuc în braţele Domnului...

-Cum se face că n-aţi reuşit? Pare-se că sunteţi singurul girat de familie pentru acest demers.

-N-am reuşit. N-am reuşit deloc. Din păcate, Claudia era răzvrătită. Era întoarsă total de acest tânăr...

-Cu el aţi vorbit vreodată?

-Da, l-am luat şi cu duhul blândeţii şi altfel, cum m-am priceput eu mai bine... Degeaba. Nicio reacţie. O manipula. O stăpânea în totalitate.

-Cum aţi reuşit să ţineţi departe de părinţii fetei toate aceste lucruri despre ea?

- Cu greu. Mai ales că, adesea, ei ştiind că vin pe la Timişoara, să mai văd de ea, mă mai întrebau una, alta...

-Ce le spuneaţi?

-Ii linişteam. Le spuneam că Dumnezeu va face să fie bine cu fata, că e mare lucru că a apucat la o facultate atât de valoroasă, ca...

-La ce intervale veneaţi la Timişoara?

- Ştiu şi eu... O dată pe săptămână, o dată la două săptămâni...

-Nu mai ştiţi exact sau...

-Ştiu. în fine, o dată la săptămână... Cam aşa. O dată la...

-Vă întâlneaţi întotdeauna cu ea?

-Da, sigur că da. Dar de multe ori nu aveam acces. Nu stătea **cu** mine de vorbă. Deloc.

Cuprinsă de furie, Sofia Roth sări dintr-odată de pe scaun şi ieşi din încăpere fără niciun preaviz. Trânti uşa după ea, lăsându-1 pe Leon Damian cu vorba în colţul gurii. Neliniştit, se opri în mijlocul discuţiei şi făcând un rotocol cu două degete în aer, în direcţia pastorului Mihai, semn că întrerupe, dar va reveni în câteva minute, alergă în încăperea alăturată.

Sofia se aşeză pe unul dintre scaunele din camera de supraveghere. Era singură. Tehnicianul fixase totul pe „on" şi ieşise, probabil, la o ţigară. Leon se aşeză pe scaunul alăturat şi îi luă mâna într-a lui.

-Nu mai suport, pur şi simplu, îi spuse femeia, privindu-1 în ochi cu tristeţe. Acest individ este un monstru. Nu am niciun dubiu. Am notat mai bine de douăzeci de repere ale unui comportament specific deviant. Ştiind atâtea despre trecutul lui, din jurnalul Claudiei şi din mărturisirile ei, pur şi simplu nu mai pot să-l ascult fără să te încurc. Mi-am dat însă seama că nu e momentul să-i spun ce ştiu despre el, nu e momentul să-l confrunt, fiindcă trebuie mai întâi să-i ofer prilejul să stea de vorbă cu Claudia. Crede-mă, este singura noastră şansă să aflăm lucruri în plus. Cred că totul este mai complicat decât pare. Claudia nu a pomenit deloc despre faptul că pastorul o mai vizita. Va trebui să le dăm posibilitatea acestor doi oameni să se vadă şi abia apoi să-l confrunt pe nemernic cu toţi demonii din Univers.

-Cred că ai dreptate. O să facem în aşa fel încât să le asigurăm un simulacru de confort, încât să poată sta de vorbă; ne vom asigura că sunt convinşi că au intimitate şi îi vom lăsa să-şi vorbească. Simt foarte acut că sunt multe lucruri nespuse, dar, în acelaşi timp, am impresia, mai mult ca oricând, că toate drumurile duc spre Adrian Dima. încep să cred că nu mai pot exista dubii cu privire la ucigaş. Adrian Dima, în felul lui interesat şi inconştient,

a facut-o pe fata asta să se îndrăgostească de el, dar într-un mod

ciudat şi de neînţeles a sfârşit prin a o iubi şi el. Nu ştiu ce rol a avut pastorul în toată treaba asta, dar prin simpla lui apariţie, prin faptul că fata i-o fi povestit lui Dima despre el, din trecut, în fine... Cred că Dima, în virtutea vârstei şi a orgoliului orb, inerent acestei perioade din viaţa lui, cu cât auzea mai mult din gura pastorului că trebuie s-o lase pe fată în pace, cu atât mai mult se înverşuna. Şi a sfârşit prin a o iubi. Era fructul interzis. Totodată, era fructul lui. De care putea să dispună după pofta inimii.

-Leon, părerea mea este că vom reuşi să deznodăm şireturile acestui caz doar dacă îi vom pune pe cei doi, pastor şi studentă, faţă în faţă. Din păcate însă, prin ieşirea de adineauri m-am transformat tară să vreau în „poliţistul cel rău”. Nu aş mai avea credibilitate dacă m-aş implica să-l conving pe pastor că sunt în stare să-i ofer câteva minute de intimitate cu Claudia Baran. Aşa că tu va trebui să faci chestia asta. De unul singur. Şi nu am deloc emoţii că n-o să te descurci.

-Bineînţeles că mă descurc. Până una, alta, tu te vei duce să rezolvi împreună cu tehnicienii o cameră la arest, pe care s-o tapeteze cu microfoane bine camuflate, apoi îi dăm bice. Haide, du-te!

Se ridicară de pe scaun în acelaşi timp. O boare de parfum fin tricotă în mintea lui Leon o scenă dementă, în care el şi Sofia, îmbrăţişaţi, se iubeau pe un pat de fier, într-o cameră anostă din subsolul clădirii. Arestul căpătă brusc valenţe interesante.

Privindu-1 cu subînţeles, de parcă i-ar fi citit gândurile insidioase, Sofia îşi retrase mâna dintr-a lui şi se îndreptă - plutind cum numai ea era în stare - spre uşă. întoarse uşor capul, înainte de a ieşi, cadorisindu-1 cu un zâmbet neaşteptat.

Fruntea bărbatului se însenină brusc. Prinse aripi pentru orice. Era gata să bată, să facă pe prostul, să mintă, să... absolut orice. Realitatea, pentru el, era una singură. Sofia. Restul era ..deşertăciune si goană după vânt”.

Trăgând aer în piept, îşi privi prin geam „clientul”, apoi apăsă hotărât clanţa şi intră. „Eclesiastul. Sigur e din Eclesiast chestia asta cu deşertăciunea. Dar să nu cumva să aprofundez, că poate mă ia nătărăul ăsta la un concurs ad-hoc de boscorodeli din Biblie.

Şi nu am voie să cad pe locul al doilea. Nununu... în niciun caz.”

Cele câteva minute în care rămăsese singur îi priiseră pastorului Mihai. Părea mult mai liniştit la reîntoarcerea comisamlui. îşi îndreptă spatele şi calm, cu un aer de siguranţă, începu o tiradă năvalnică:

-Domnule ofiţer, trebuie să mă lăsaţi să stau de vorbă cu Claudia. Trebuie. Mie îmi va spune exact cum s-au întâmplat lucrurile. îmi va spune tot ce a fost acolo. Vrem să-i angajăm un avocat. Are dreptul să se apere. Dar pentru asta e neapărat nevoie să stau de vorbă cu ea.

Leon Damian constată că nici n-a fost nevoie de cine ştie ce maşinaţiuni pentm a fi sigur că pastorul îşi doreşte cu orice preţ să stea de vorbă cu fata. Hotărî însă să aranjeze lucrurile în termenii lui şi nicidecum în ai pastorului:

-Sigur că o să încuviinţez să staţi de vorbă cu fata, mai ales că, din câte înţeleg, sunteţi inclusiv un fel de solie a părinţilor ei...

-Sunt. Sigur că sunt. Ei sunt oameni simpli. Foarte simpli...

-Ar cam fi, totuşi, nişte probleme.

-Probleme? Ce probleme?

-De ordin confidenţial. Părerea mea este că ar fi nevoie să staţi de vorbă undeva unde să nu existe martori, nici camere, nimic. Or, în celulele obişnuite din arest sunt camere de supraveghere... Mă întreb însă...

-Da...

-Mă întreb dacă aţi fi de acord să aveţi un dialog care să nu fie înregistrat, dar pe care să ni-1 relataţi, ulterior, ajutându-ne să stabilim adevărul... Mă gândesc că dacă tânăra va afla că nu este

înregistrată şi că este alături de cineva despre care ştie sigur că vrea să o ajute, s-ar putea deschide total şi nădăjduiesc că va spune lucruri care ne vor conduce spre adevăr. Ca să nu mai spun că lipsa oricăror înregistrări e importantă şi pentru propria dumneavoastră

protecţie. Cine ştie ce lucruri dăunătoare ar putea spune Claudia, care s-ar putea îndrepta inclusiv împotriva dumneavoastră, ea fiind şi sub influenţa emoţiilor provocate de toate nenorocirile prin care a trecut...

Pastorul muşcă momeala pe nemestecate. Apoi izbucni, de parcă n-ar fi vrut cu niciun preţ ca poliţistul să se răzgândească:

-Domnule ofiţer, este exact lucrul la care mă gândeam şi eu. Exact, ce mai! Sunt sigur că în faţa mea îşi va aminti absolut tot ce s-a întâmplat în ziua aceea. Eu nu am idee cum a ajuns ea în situaţia aceasta, dar sunt mai mult ca sigur că a fost şi de data asta doar o victimă a lui Adriam Dima. V-am spus doar, ea, de când a ajuns în Timişoara, a fost în mod constant victima acestui nenorocit...

-Atunci, ne-am înţeles. Ceea ce aş putea obţine la repezeală ar fi o cameră oarecare la subsol, undeva în apropierea celulei unde se află Claudia... în celulă nu aveţi acces...

Intrând total în jocul detectivului, pastorul dădu din cap în semn de înţelegere deplină a marelui favor care urma să i se facă.
Era convins că reuşise să realizeze ceea ce-şi propusese de la bun început, adică o convorbire între patru ochi, neînregistrată, cu Claudia Baran. Avea de gând să-şi folosească toate talentele de orator influent pentru a o determina să nu le declare poliţiştilor niciodată despre cele întâmplate între ei, în copilăria fetei. Şi nici alte lucruri care să-l implice. Dacă pastorul ştia sigur că în cazul unor persoane majore ar fi fost nevoie, pentru anchetarea unui viol, de plângerea prealabilă a victimei, ştia şi că - fiind vorba de un minor, în cazul său - o investigaţie care să-i dea viaţa peste cap s-ar fi putut pune în mişcare chiar din oficiu. Şi nu-şi putea permite una ca asta. Prin urmare, Claudia trebuia avertizată. Convinsă.

Ştia că o poate manipula şi mai ştia şi că are nevoie ca de aer să se asigure că lui, personal, nu i se va întâmpla nimic, niciodată.
Ca întotdeauna, egocentricul ieşea la lumină. Era acelaşi mizerabil dintotdeauna, care se considera centrul universului şi care privea totul şi pe toţi exclusiv prin prisma intereselor sale personale şi a pornirilor bolnave care l-au dirijat mereu.

Leon Damian ieşi pentru o clipă din camera de audieri şi o sună pe

Sofia Roth:

-Eşti gata?

-Da. Am umplut de tehnologie „apartamentul” matrimonial, aşa că putem începe.

-Să nu-mi spui că au avut la dispoziţie la demisol doar camera intimă... La naiba, poate-i vin nenorocitului idei...

-Ei, asta ar fi culmea! Doar n-o să sară pe biata fată ştiind în ce clădire se află! Mai bine spune-mi ce-ai rezolvat cu el; e de acord cu întâlnirea?

-O, da. L-am convins. Mai exact, n-am făcut aproape nimic. Pur şi simplu a ţinut morţiş să aibă o discuţie intimă cu fata. La cât e de egoist şi de plin de el, îmi imaginez că nu are stare până nu se asigură că numele lui nu va apărea în ancheta asta nici măcar când vom ajunge, aşa cum e convins că se întâmplă de obicei, la detaliile referitoare la trecutul acestei copile. Să vedem ce-o să iasă...

-O să iasă exact ce ne aşteptăm să iasă. Claudia Baran, spre deosebire de el, nu are capacitatea de a filtra foarte mult. O să-l surprindă la maximum faptul că ea va spune anumite adevăruri cu seninătate. Cele câteva zile de teroare fizică şi psihică prin care a trecut au transformat-o cât pentru o viaţă întreagă. Leon, fata asta nu poate minţi, în momentul ăsta.

-Foarte bine. Avantaj, noi. îl aduc pe cucernicul ăsta imediat. Ne vedem în camera tehnică din arest. Roagă specialistul să pornească toată aparatura, că vin imediat.

-în ordine. Apropo, sunt absolut hotărâtă să-i aud azi şi pe

părinţii fetei. Sper că încă aşteaptă...

-Unde să se ducă? Fără pastor sunt ca paralizaţi. **Sunt** bine şi la loc bun. Mă rog, le-a oferit agentul o apă şi-un birou în care să stea.

-Perfect.

Mircea Dobra şi Eugen Pop au găsit cu uşurinţă secţia de terapie intensivă, unde studentul Adrian Dima zăcea în comă indusă. Medicul de gardă, tânăr şi jovial, i-a primit ca pe nişte musafiri de soi, oferindu-le inclusiv cafele şi pahare cu apă.

- Nu vă miraţi prea tare! le-a explicat doctorul. Toţi cei de-aici suntem pur şi simplu la serviciu. Fiecare pat pe care-1 vedeţi constituie o dramă în sine. Pentru noi însă, toţi sunt doar pacienţi; vieţi pe care trebuie să le salvăm. Nu putem sta ore întregi încărcaţi cu fiecare poveste în parte. Deşi, inclusiv presa, de multe ori, a încercat să ne denigreze, spunând, vizavi de un caz sau altul, ceva de genul: „medicii păreau indiferenţi, în timp ce pacientul, mai mult mort decât viu, din faţa lor, aştepta o mână imediată de ajutor...”. Yă asigur că nu ne permitem să fim indiferenţi. Şi că acea mână de ajutor o primeşte toată lumea, chiar dacă, ce să vezi, suntem oameni şi noi şi nu putem să stăm îndureraţi şi încruntaţi tot timpul...

Dobra îşi bău paharul cu apă până la tund, în timp ce Eugen Pop se uita fascinat la medicul cel tânăr, gândindu-se că nu s-a mgat prea temeinic, în ultimul timp, încât să nu ajungă pe mâna lui sau a altora. „E prea tânăr, futu-i! Ce naiba să ştie ăsta să-mi facă mie, dacă mă loveşte...”

-Sunt de acord că nu sunteţi la puşcărie aici, îşi auzi brusc partenerul vorbind, ci doar Ia serviciu. De altfel, continuă Dobra, nici nu m-am gândit vreodată Ia faptul că medicii sunt şi ei oameni şi că nu e nevoie să stea întunecaţi la serviciu. Mă bucur că sunteţi un om deschis. Astfel, poate reuşim să ne înţelegem şi să ne explicaţi cât mai pe româneşte ce şanse am avea să stăm de vorbă

cu studentul Adrian Dima.

-Ei bine, spuse doctorul, cred că va fi destul de complicat. A pierdut extrem de mult sânge. în plus, după ce a intervenit starea de leşin, pacientul a căzut şi s-a lovit grav la cap, suferind un traumatism cranian sever. I s-a administrat foarte multă plasmă, îi unnărim evoluţia cu foarte mare atenţie, dar... Sincer, nu ştiu cât va dura până când organismul va fi capabil să lupte fără niciun ajutor. Nu e primul caz asemănător, însă trebuie să fiţi pregătiţi, după părerea mea, pentru încă o săptămână de absenţă. Această

„absenţă motivată”, cum îi mai spunem noi comei induse, este primordială în astfel de situaţii. Ea scade nevoile organismului şi permite creierului rănit „să se odihnească”. în caz contrar, presiunea intracraniană ar putea creşte atât de mult, încât să conducă la deces.

-Hm... Vestea nu e bună deloc pentru noi. Trebuie să facem pe dracu-n patru să stăm de vorbă cu băiatul ăsta. Este un martor important, iar declaraţia lui ar putea să facă lumină într-un caz de omucidere. Dar asta rămâne între noi, doctore...

Atent, specialistul se interesă:

-Este vorba despre crima din Complexul studenţesc?

-Sper să vă pot confirma sau infirma acest lucru după ce voi reuşi să stau de vorbă cu pacientul dumneavoastră. Vă rog să aveţi mare grijă de el, îl rugă Comisarul Dobra, făcând un semn cu capul în direcţia lui Eugen Pop; era momentul să se retragă.

-Doctore, îşi aminti brusc Eugen Pop, cu mama băiatului am putea vorbi? Am înţeles că este alături de el...

-Da, cred că da. O să rog asistenta de pe Secţie să vă conducă în curtea spitalului, la bisericuţa din mijlocul parcului. Când nu e aici, îşi petrece cea mai mare parte a timpului acolo.

In timp ce asistenta doctorului - o cucoană zdravănă, mai mult lată decât lungă - i-a condus până la paraclisul din curtea spitalului, subcomisarul Pop nu se putu abţine de la comentarii:

-Mirceo, când mă gândesc ce meserii de tot rahatul avem şi noi, dar şi doctoraşul ăsta... îţi dai seama... Să fii aţipist într-o secţie ca asta, să vezi numai adormiţi cu creierii pane toată ziua...

-Cum, măi? Aţipist?

Cuvântul inventat de Eugen Pop îl făcu să râdă. Ca, de altfel, toate bancurile lui, căzute ca din cer mai ales când nu era momentul.

-Da’ ce, nu-i adoarme? Nu-i aţipeşte? E aţipist, ce dracu...

-Hahaha... Eşti de groază, concluzionă Dobra. Mă faci să mă umflu de râs tocmai acuma, dă-o-ncolo... Termină cu prostiile! îţi dai seama câtă carte trebuie să ştii ca să-i adormi pe ăştia fix cât trebuie? Nu-i glumă...

-Da, măi, din câte-am înţeles eu, când pui creierul „să se odihnească”, aşa cum a zis Hipocrăţel ăsta de la ATI, e ca şi cum ai răci motorul unei maşini. După „răcire”, hop şi procesul vindecării. Porneşte utilajul la sfert de cheie. Foarte tare!

-Hai, gata, că am ajuns...

Asistenta deschise uşa paraclisului şi întinse degetul arătător al mâinii drepte, grăsuţ ca un cârnăcior în miniatură, spre o femeie aşezată pe unul dintre scaunele din primul rând al bisericuţei. De altfel, dacă n-ar fi indicat-o cu degetul era totuna, fiindcă în interior nu se mai afla nimeni. Cei doi poliţişti dădură din cap în semn de mulţumire, asistenta înţelegând din prima că nu mai au nevoie de ea. Păşind ca o raţă, din cauza greutăţii, sora dispăru undeva în curtea spitalului.

Mama studentului îşi ţinea capul aplecat şi mâinile împreunate, iar faţa aproape că-i era acoperită în întregime de un batic dintr-un văl maroniu, subţire, alunecat pieziş de pe creştet.

Cei doi se apropiară încet, să nu-i tulbure rugăciunea. Dobra se aşeză pe scaunul de alături, în timp ce Pop rămase în picioare. Era fericit că în bisericuţă era răcoare. Căldura devenise de-a dreptul sufocantă.

Femeia, care nu putea avea mai mult de 50 de ani, ridică

încet capul, nefiind deloc surprinsă că au împresurat-o, pe nepus masă, doi necunoscuţi. Slabă, cu mâini osoase, un obraz tăbăcit de soare -semn că, probabil, muncea undeva în aer liber - cu ochi adânciţi în fundul capului, străjuiţi de cearcăne de două degete, buze subţiri şi uscate, părea nedormită de câteva săptămâni.

-Sărut mâna, o salută Mircea Dobra. Suntem de la poliţie. Am fi vrut să luăm legătura cu fiul dumneavoastră, dar încă nu este posibil...

Mama studentului nu fu capabilă să vorbească imediat, deşi a încercat. A reuşit doar să înghită un nod. Dădu însă din cap, semn că înţelegea prezenţa celor doi acolo. Apoi, făcând o sforţare parcă supraomenească, reuşi să îngaime:

-Băiatul meu este un copil bun...

Cum femeia tăcu, lăsându-şi privirea în jos, Dobra se simţi nevoit să încerce din nou:

-Sunt convins, doamnă. Suntem însă obligaţi să lămurim unele lucruri. Se pare că băiatul dumneavoastră a încercat să se sinucidă dintr-un motiv mai complex. Ce ştiţi, de fapt, despre motivul pentru care ar fi făcut aşa ceva?

Trăgând puternic aer în piept, amărâta îşi adună ultimele forţe, se îndreptă de spate şi spuse:

—Copilul meu era un copil echilibrat. Bun ca pâinea. Şi cuminte. A reuşit singur să ajungă unde a ajuns. De câteva zile mă rog la Dumnezeu să mă ajute să-mi dau seama de ce ar fi făcut o asemenea grozăvie. Vedeţi, eu sunt plecată în Spania, la căpşune. Muncesc mult. Mă bat vânturi şi ploi, mă tăbăceşte căldura, alteori frigul, dar pentru el am rezistat mereu. A vrut să se facă doctor şi a ajuns unde şi-a propus. Nimic nu mi s-a părut prea greu, dacă a fost pentru el. Altul nu mai am... Nu pot să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu el.

-Pe Claudia Baran o cunoaşteţi?

-Da, era prietena lui, răspunse repede femeia.

- V-a prezentat-o?

-Da. O singură dată, când am venit să-l văd, înainte de Crăciun. Venisem acasă pentru câteva zile şi cum de sărbători trebuia să mă întorc la lucru, am venit la Timişoara să-l văd. Şi atunci mi-a prezentat-o. O fată cuminte, aşa mi s-a părut. Şi liniştită. Nu părea zvăpăiată, ca toate...

Eugen Pop, dând o ocheadă prin bisericuţă, observă, pe o măsuţă, o carafa cu apă şi nişte pahare din plastic. Umplu unul şi i-1 întinse femeii. Aceasta îl bău dintr-o singură sorbire. Dar abia când

îl dădu gata şi pe cel de-al doilea fu în stare să vorbească din nou:

-Credeţi că s-o fi certat cu fata asta, iar el, sensibil cum îl ştiu, să nu fi făcut faţă? Asta credeţi? De aceea să-şi fi pus capăt zilelor?

Descumpăniţi, cei doi ofiţeri îşi dădură seama că mama studentului Adrian Dima nu ştie absolut nimic despre băiatul ei. Se înţeleseră, aşadar, din priviri, să nici n-o încarce cu prea multe. N-avea niciun sens, mai ales că încă nu vorbiseră cu tânărul, să aibă la îndemână nişte certitudini. încercară totuşi marea cu degetul:

-Am vorbit şi cu gazda lui, cu Madam Cota. Şi ea spunea acelaşi lucru, că băiatul dumneavoastră este un copil bun. Cum însă s-au întâmplat şi alte lucruri în Complexul studenţesc, lucruri cu care noi credem că el ar fi avut de-a face, am ridicat de la locuinţa Victoriei Cota un laptop, aparţinând fiului dumneavoastră. Sperăm sa...

-Ah, staţi puţin!, îl întrerupse femeia pe Mircea Dobra. Poate o să vă ajute şi stickul acesta, spuse ea, fără să respire măcar, timp în care scotoci într-un buzunar larg al fustei de vară. Stickul acesta de memorie era în blugii lui Adrian. Madam Cota mi l-a trimis, după ce a aflat că sunt la Timişoara, lângă copil. Mi-a dat şi telefonul lui. Puteţi să le luaţi pe amândouă. Oricum nu mă pricep la telefonul ăsta... Victoria mi-a spus că fiul meu şi-a aprins toate hainele în cada din baie. Dar nu au ars complet, mai mult au fumegat. Madam Cota le-a băgat într-o pungă de plastic, să le

arunce, dar a găsit stickul ăsta şi telefonul şi mi le-a trimis. Eu nu am ce să fac cu ele. Poate vă ajută să aflaţi ce aveţi de aflat. Poate îmi spuneţi şi mie ce s-a întâmplat cu copilul meu. Sunt...

Brusc, femeia tăcu. îşi luă obrajii în palme şi începu să plângă încet, chinuit. Celor doi ofiţeri le-a mai rămas doar să plece. Au salutat şi au părăsit, în tăcere, micul paraclis, fără să pretindă să li se şi răspundă. In sinea lor, înţelegeau cumva durerea femeii. Dar nu puteau s-o curme şi nici să-i slăbească intensitatea.

Ajunşi în maşină, Pop nu pomi de pe loc imediat. Lăsă geamurile laterale deschise, să circule puţin aerul, apoi le închise şi apăsă butonul aerului condiţionat. Aflat încă sub influenţa deznădejdii sub

imperiul căreia trăia mama studentului, încercă un rezumat al ultimelor ceasuri:

-Mirceo, nu ştiu dacă îţi dai seama, dar n-am avansat deloc. Muncim ca nerozii, pe toate planurile şi nimic. Sincer, nu ştiu ce raportare o să-i faci tu Buldogului mâine dimineaţă. Are de gând sa iasă în presă, iar noi nu suntem capabili să-i dăm nimic. Apropo, ce impresie ţi-a lăsat femeia asta, mama studentului?

-Hm... E în afară de orice. Nu ştie decât exact ce spune. Adică, nimic. Totuşi, ne-am ales cu un laptop, un stick şi un telefon. Ceva trebuie să scoatem din ele, că altfel le arunc în Bega. Abia aştept să le „spargem”. Haide, bagă viteză! Să mergem la Inspectorat! Poate Damian a avut mai mult noroc.

-Apropo, tu ai observat ceva fosfor între ăştia doi?, fu curios Pop. între Damian şi psihologă, zic.

-Nu şi nici nu mă interesează, îi răspunse prompt Dobra. Până una, alta, eu sunt în faza în care trebuie să-i fac lipeala nebunaticei de Mia Stan cu Leon Damian. Că m-a pus dracul să...

-Hahahaaa... Ţi-am spus eu c-o să te încurci rău. Dacă ochiul meu vigilent nu mă înşală, ăştia doi, bucureştenii, sunt cam încurcaţi. Nu o dată l-am văzut pe Alain Delon cum se uita la ea.

-Măi, e treaba lor. Alain Delon? Hahaha... Când era tânăr,

desigur.

-Normal, măi, acum franţuzul e mai ridat ca o morsă, ce mama naibii...

- Ştii ce? Parcă nici nu mi se pare o grozăvie prea mare să ne rămână Mia Stan doar nouă...

-Hai, măi, se minună Pop, doar n-ai de gând să intri în marea familie a masculilor din instituţie care şi-au pus-o cu Mia Stan!

-Hahaha... Sunt om însurat, ai uitat?, îi reaminti Mircea Dobra colegului său mult prea înfierbântat.

-Da, de parcă verigheta de pe deget are rol de centură de castitate...

Uitându-se prin parbrizul maşinii la oraşul încins, Mircea Dobra îşi dădu seama că duce o viaţă plicticoasă, lipsită, de ani buni, de orice fel de zvâcnire. Preţ de o secundă, îl enervă gândul că l-ar putea interesa şi o altă femeie, cu excepţia nevesti-sii. Apoi, se calmă, începu să-şi închipuie cum ar arăta Mia Stan goală. Ştia exact ce forme apetisante are, doar nu o dată a întâlnit-o la sală, aşa că nu i-a fost greu să aţipească, zâmbind, pe scaunul din dreapta şoferului, cu gândul la pielea transpirată a agentei.

Sofia Roth o anunţă personal pe Claudia Baran că avea să vină împreună cu pastorul Mihai în arest, după care îi va conduce într-o cameră izolată, unde vor putea sta liniştiţi de vorbă.

Preţ de o secundă, pe chipul studentei fâlfâi o urmă de zâmbet. In momentul acela, poliţista lu sigură că planul de a-i aduce pe cei doi faţă în faţă era nesperat de bun.

— Sunt aici şi părinţii mei? întrebă fata.

— Da, dar nu au fost audiaţi încă, aşa că, până ce tu vei sta de vorbă cu pastorul Mihai, îi vom audia şi pe ei.

-Să aflaţi... ce?

— Poate, nimic. E doar o formalitate, până la urmă.

Psihologa voia ca tânăra să-şi fixeze bine informaţia conform căreia nimeni şi nimic nu le va tulbura celor doi intimitatea. Dorea să obţină o întâlnire netrucată de prezenţa unor microfoane sau camere de luat vederi.

-Nu vreau să-i văd pe-ai mei deloc, adăugă studenta.

-Am înţeles asta, de la prima noastră întâlnire. Cred însă că au suficientă încredere în pastorul Mihai, încât să se mulţumească cu tot ce le va spune el despre întâlnirea voastră. Dacă mă întrebi pe mine, intenţia lor este să afle că eşti bine; asta vor toţi părinţii, în fond, nu-i aşa? Şi, eventual, dacă ai nevoie de ceva...

-Nu, n-am nevoie de nimic. Am nevoie doar să vorbesc cu pastorul

Mihai.

-In ordine. Se va întâmpla în câteva minute.

Camera intimă din interiorul arestului Inspectoratului de Poliţie nu era cu mult mai mare decât orice altă celulă de la demisolul clădirii. Avea însă un pat dublu, dispus în mijlocul încăperii, iar în dreapta lui se afla o noptieră, poate ultima care supravieţuise surghiunului noptierelor din arest, după sinuciderea îngrozitoare care avusese loc nu de mult. Şefii însă s-or fi gândit că în camera intimă, destinată de obicei întâlnirilor dintre persoanele căsătorite, noptiera şi sertarele ei n-aveau şanse prea mari să devină arme; în fond, cine ajungea aici trebuia să se bucure de câteva ore de apropiere, războiul fiind exclus.

Claudia Baran se aşeză pe marginea patului, adunându-şi mâinile în poală. Sofia Roth o lăsă singură, nu înainte de a o pune în temă cu câteva amănunte pe care le considera necesare:

-întâlnirea poate dura maximum o oră şi jumătate. Vestea bună e însă că nu sunteţi supravegheaţi. Ar fi bine să profiţi de situaţie şi să stabileşti cu pastorul Mihai toate amănuntele pe care le consideri capabile să te scoată din acest impas. Ţi se va angaja un avocat, iar acel avocat va trebui să afle, de la pastorul Mihai, la ce trebuie să se aştepte. El va ajunge la tine abia după aceea.

Claudia Baran dădu din cap încet, închizând uşor ochii la fiecare aplecare a capului, semn că a înţeles tot ce i se transmisese.

Sofia Roth, plină de speranţă, închise uşa celulei şi dispăru în capătul coridorului, intrând în camera tehnică, de unde avea să supravegheze întâlnirea dintre cei doi. Era o situaţie ingrată, la limita legalului, dar se aflau într-un punct din care nu se întrevedea nicio altă posibilitate de a descâlci iţele cazului în care se împotmoliseră de câteva zile.

Leon Damian îl predă pe pastorul Mihai unui agent, a cărui misie exactă era de a-1 conduce cât mai repede în camera intimă. Comisarul-şef se asigură doar că bărbatul şi-a lăsat toate lucrurile într-un birou încuiat şi că nu are absolut niciun alt obiect asupra lui. In ce-1 priveşte, intră rapid în camera tehnică; o

încăpere de doi pe doi, cu un pupitru de comandă prevăzut cu două monitoare, în faţa căruia fuseseră înghesuite două scaune. Pe unul dintre ele se aşezase Sofia Roth, iar pe celălalt tehnicianul, care se străduia să fixeze rezoluţia celor două camere ascunse în aşa fel încât investigatorii să cuprindă perfect ce se întâmplă, pe de o parte, iar pe de alta, să şi audă cât mai clar ce vorbesc cei doi.

-Am să vă las imediat singuri, spuse tehnicianul. Trebuie să fug sus,

în camera de audieri, să-i ajut pe cei de la Narcotice. Tocmai au nişte clienţi...

—Este în ordine, nu te grăbi; dacă nu merge ceva, sun sus, îl asigură comisarul-şef.

Tehnicianul ieşi. Răsucindu-se în aşa fel încât să nu dărâme ceva, Leon Damian izbuti să se aşeze. Spaţiul restrâns nu-i oferea o masă prea mare de manevră. Cu toate acestea, îi mulţumi în gând Cerului că încăperea minusculă îl obliga să stea cu umărul drept lipit de umărul stâng al Sofiei, care, preocupată, cerceta cu ochi ageri cele două monitoare, în care o vedea cât se poate de limpede pe Claudia Baran; într-un ecran din faţă, în celălalt, din spate.

-Nu-mi vine să cred că facem ce facem, îi spuse psihologa poliţistului, cu o urmă de regret în glas. Dacă află Buldogul, o să

se cutremure Poliţia de sus în jos şi de jos în sus. Tu o să ajungi să dirijezi traficul, iar eu pe undeva pe la poartă...

-Nu te impacienta, draga mea. Situaţiile disperate cer acţiuni disperate. Sunt convins că anumite lucruri le putem afla de la studentă doar aşa, prin intermediul pastorului Mihai. Cumva, a subjugat-o. Este singurul pilon existenţial la care se raportează. Cât despre Buldog, las’ pe mine! Până la urmă, când vom avea rezultate, nu-şi va mai bate capul cum le-am obţinut.

Nările lui Leon Damian se umpluseră, inevitabil, de parfumul

năucitor al Sofiei. îşi aminti exact şi gustul buzelor ei, moliciunea, căldura... Ii venea s-o ia în braţe, acolo, în cămăruţa aceea infimă, s-o mângâie la nesfârşit, până-i treceau toate neliniştile...

-Uite, gata, a venit!, îi întrerupse visarea poliţista. A intrat în cameră. Uite...

Leon Damian se concentră la imaginile din cele două ecrane, într-adevăr, pastorul fu introdus în încăpere, agentul închizând imediat uşa în urma lui. Ofiţerul, luându-şi o poziţie care să nu-i permită Sofiei sub nicio formă să întrerupă contactul involuntar cu braţul său drept, se pregăti pentru o oră şi jumătate de dezvăluiri şi parfum. în sinea lui, parfumul îl interesa de mii de ori mai mult, dar trebuia să recunoască şi că rezolvarea cazului era o prioritate. Mai ales că, de data aceasta, voia cu orice preţ să dea bine. Testosteronul, orgoliul...

La vederea Claudiei Baran, Pastorul Mihai îşi duse instinctiv palmele la gură. Făcând un pas înspre fată, care nu se mişcase deloc din poziţia în care o lăsase Sofia Roth, întinse braţele spre ea, întrebând-o cu glas aproape şoptit:

-Ce ţi-au făcut, Dumnezeule?!

Fără să-i dea răgaz studentei să scoată măcar o silabă, pastorul se prăvăli în genunchi, la picioarele ei, cuprinzându-i-le cu mâinile. O privea cu ochi rugători, aproape smeriţi, de parcă aştepta de la ea să-şi reverse asupra lui graţia divină. Cum însă

dinspre fată nu pogora nicio binecuvântare, bărbatul înlemni în faţa ei, incapabil să mai spună ceva.

Respirând adânc, Claudia Baran îl fixă cu insistenţă, începând un monolog pe parcursul căruia pastorul nu fu capabil să intervină deloc:

-Ai spus că vei fi mereu aici. Aproape. Lângă mine. Ai spus că mă vei apăra. Că nimic nu mă va putea atinge sau răni. Că eşti Dumnezeul meu şi toţi îngerii la un loc. M-ai învăţat că orice-aş face, mi se va ierta. Că toată viaţa ta te vei ruga doar pentru mine, iar eu voi putea să trăiesc liniştită. Şi uite că am ajuns aşa cum nimeni nu ajunge, niciodată. Am ajuns să fiu acuzată de o crimă înfiorătoare, am ajuns să am o existenţă sordidă, am ajuns să constat că în fiecare moment în care îmi spuneai că eşti cu gândul şi fiinţa la mine, tu te gândeai, de fapt, doar la tine. Doar la plăcerile

tale, la împlinirile tale. Un egoist, un mincinos, un... Eşti omul care m-a distrus. Tu şi numai tu. M-ai distrus...

Nefericita începu să plângă cu sughiţuri. Lacrimile i se rostogoleau de pe faţă pe bărbia pastorului, care o privea de jos în sus şi părea incapabil să aibă vreo reacţie. Cumva, în faţa studentei părea neputincios. îşi rotea pupilele, ca de obicei, într-un ritm continuu şi rapid, părând că vrea să prindă cu ele fiecare cuvânt al fetei şi să-l fărâme, să-l facă să nu fi existat. începu să-i mângâie picioarele, încet, deschizând gura pe jumătate şi închizând-o repede la loc, de parcă nimic din ce-ar fi vrut să spună n-ar fi fost potrivit. Fata nu-1 opri. Părea că-i primeşte atingerile cu indiferenţă, fiind doar nişte atingeri oarecare şi atât. Fără nicio semnificaţie pentru ea.

-Eşti nedreaptă, Claudia, o acuză bărbatul. Eşti nedreaptă. Ştii că am fost lângă tine. Ştii că am venit. Mereu am venit. Dar m-ai alungat, ca întotdeauna. Ai spus că el te iubeşte. Că doar el te iubeşte. Orice ţi-aş fi spus eu - şi ţi-am spus atâtea, Dumnezeu mi-e martor -, nu ţi se părea nici adevărat şi nici important. Acest nemernic ţi-a sucit minţile. A făcut din tine o târfa...

-Taci, nenorocitule!, izbucni fata. Nu el! Tu şi numai tu ai

făcut din mine ceea ce sunt. Tu şi nimeni altul...

Ca un animal întărâtat, pastorul îşi schimbă brusc dispoziţia, sărind în picioare şi aplecându-se ameninţător asupra tinerei. Fu momentul în care Leon Damian sări în picioare, vrând să fugă în celula unde se aflau cei doi. Cu un gest ferm însă, Sofia Roth îl opri.

-Ai puţină răbdare, îl rugă, nu fără teamă în voce. Cred că seva potoli...

Având impresia că va fi lovită, Claudia Baran îşi adună capul între umeri şi aşteptă pocnitura. Aceasta nu veni însă. Pastorul îşi veni brusc în fire şi i se adresă cu o voce străină, pe care nici investigatorii şi, probabil, nici măcar Claudia Baran nu avusese ocazia până atunci s-o audă:

-Uite ce e! Lucrurile nu stau bine deloc pentru tine. La cum te

comporţi, ar trebui să te las în plata Domnului, să înfunzi puşcăria. Nu ţi-e ruşine?

-Ruşine? De ce să-mi fie ruşine? Pentru tot ce mi-ai făcut? Pentru că mi-ai furat copilăria şi m-ai îndobitocit? Pentru ce să-mi fie ruşine?

-Uite ce e, trebuie să stabilim nişte lucruri. In primul rând, încearcă să te concentrezi pe ce-ai făcut. Fără să le povesteşti ăstora prea multe din trecutul tău, da? Pe nimeni nu interesează, oricum. Ai probleme mult mai mari...

-Ei, nu mai spune... De ce să nu le povestesc? Ţi-e cumva frică? Dacă ai judeca puţin, ţi-ai da seama că, pentru poliţişti, faptul că m-ai violat cândva e cu mult mai puţin important decât faptul că acum sunt acuzată de comiterea unei crime. Şi, de altfel, e cam târziu...

-Târziu? Cum adică, târziu?, se impacientă pastorul.

-Nu mai e un secret pentru nimeni că m-ai dezvirginat la 13 ani... Chiar nu mai e...

Disperat, pastorul îşi puse mâinile în cap şi începu să se învârtă în cerc în spaţiul strâmt dintre pat şi uşa celulei.

-Eşti nebună. Ai înnebunit. Este clar. Asta le vom spune tuturor. Că eşti nebună. O să fie chiar credibil. Le-ai spus poliţiştilor? Cui i-ai spus? Doar...

-Doar ce? Doar ce?, începu să ţipe studenta. Vezi? E exact aşa cum ţi-am spus. în afară de tine, nimeni nu mai contează. Tu şi plăcerile tale. Tu şi mizeria din sufletul tău. Măcar Adrian m-a iubit. M-a iubit cu adevărat...

-Ce ştii tu despre iubire, demento? Te-a făcut târfa lui. Te-a transformat într-o curvă nenorocită. Şi apoi l-a omorât pe ţiganul ăla bătrân şi te-a lăsat să răspunzi singură. Toate ziarele vuiesc despre studenta criminală. Şi în niciun caz nu se referă la cât de criminal de frumoasă eşti tu, ci... Absolut toate vuiesc... Şi niciunul nu zice nimic despre el...

-Curvă nenorocită, zici? Dacă-mi amintesc bine, ţi-a căzut bine să te culci cu mine, mizerabilule! Dar vremurile în care mă jucai

pe degete au trecut. Au trecut, mă auzi? Au trecut de parcă s-au şters cu buretele...

-In locul tău, aş avea mai mare grijă cum vorbesc. în clipa asta sunt cam unica ta speranţă.

-Speranţă? Speranţă? La drept vorbind, speranţă am considerat că eşti şi cu ani în urmă, când...

Claudia Baran începu să plângă cu suspine. îşi rememora adolescenţa furată, vedea, parcă aievea, după-amiezele în care, în urma sexului cu pastorul, se simţea liberă, îşi amintea fiecare fir nelalocul lui din covorul cărămiziu... îşi amintea totul, iar greutatea amintirilor îi apăsa pieptul ca o nicovală, pe care însă n-o va putea înlătura niciodată. Era povara cu care avea să trăiască până în ultima clipă a jalnicei sale vieţi.

Dându-şi seama că nu ajunge nicăieri şi că el însuşi se află într-un oarecare pericol, neştiind exact nici ce anume şi nici cât anume ştiu anchetatorii despre el, pastorul Mihai îşi schimbă brusc tonul, vorbindu-i fetei cu voce scăzută, calmă, aşa cum până si ea si-o amintea:

-Claudia, nu e bine să ne pornim unul împotriva celuilalt. Tot ce te rog este să nu le spui poliţiştilor nimic despre noi. Să nu audă nimeni despre relaţia noastră. Părinţii tăi ar fi devastaţi, iar dacă ar ajunge la urechile oamenilor, mi-aş pierde definitiv poziţia. Şi ştim amândoi că acest lucru ar fi o tragedie...

-O tragedie? Poate, pentru tine... Pentru mine... chiar nu mai contează. Tragedie este exact ce mi se întâmplă acum. Şi totuşi, până la unnă, ce propui? Le-am spus deja anchetatorilor că ai fost primul bărbat din viaţa mea. Cu subiect şi predicat.

-Asta nu e o problemă, Claudia. în fond, acum eşti majoră şi absolut nimic din ce le-ai spune că s-a întâmplat cu ani în urmă nu ar mai avea importanţă. Noi trebuie să vorbim aceeaşi limbă însă în privinţa evenimentelor de acum. Trebuie să faci în aşa fel încât să-i conduci pe anchetatori la Adrian Dima. Sper că eşti convinsă că el l-a omorât pe nenorocitul acela...

-Dar... nu sunt convinsă deloc. Chiar deloc. Adrian a venit la mine după ce totul a fost gata şi a rămas lângă mine. Nu m-a părăsit, aşa cum spui. Nu m-a părăsit deloc. A rămas lângă mine şi ne-am străduit amândoi să scăpăm de cadavru. A fost acolo pentru mine. Pentru că mă iubea. Pentru că a vrut să nu fiu singură în toată mizeria asta. Or, tu unde erai? Tu nu erai nicăieri... Ce dovadă mai mare de iubire vrei? Trebuie să pricepi că el a stat lângă mine...

—Of, Claudia, dacă ai şti...

-Ce să ştiu? Ce să mai ştiu acum?

-Uite cum o să facem! O să-ţi angajez un avocat, împreună cu ai tăi şi vom încerca să găsim o soluţie să te scoatem de aici. Trebuie să fie o cale prin care să demonstrăm că Adrian Dima este vinovatul adevărat şi nu tu.

-Nu înţeleg de ce insişti întruna că el e vinovat şi nu eu. în acea cameră am fost doar eu şi Ilarie Covaci... A căzut, a murit, gata... Cum să...

Pastorul se apropie de fată şi o prinse de umeri cu ambele

mâini:

-Claudia, ştii bine că pentru tine aş face orice. Eşti universul meu. Nu te-am lăsat niciodată singură. Nu te-am părăsit. Nu aş putea să te mai văd atinsă, bătută, agresată... Eu te-am format, eu te-am crescut, eu am fost cel care te-a făcut femeie... O femeie pe care mi-a furat-o acest nemernic, despre care tu spui că te iubeşte. Tu ştii ce este iubirea, Claudia?

-Cred că nu eşti în măsură să-mi vorbeşti despre iubire... Ce s-a întâmplat între noi a fost o boală. A fost patologic, bolnăvicios, morbid... Iar eu pentru tine am fost un obiect. între noi a fost doar o agonie lungă, de care mi-am dat seama mult prea târziu. De aceea am devenit ce-am devenit. Un bărbat, fie că erai tu sau altcineva, pentru mine a ajuns să reprezinte... doar un bărbat. Un banal exemplar de sex opus. Cel mai adesea, un individ în călduri, gata să plătească bani buni pentru faptul că eu eram femeie. Atât.

Pastorul Mihai păru că înnebuneşte din nou. Descoperea

0 femeie care mai degrabă ar înfrunta chinurile închisorii decât să încerce să-şi obţină libertatea. înţelegea, pentru prima oară, că tot ce făcuse până atunci copila, adolescenta, iar mai apoi tânăra Claudia Baran erau gesturi din inerţie; inerţia unui început de viaţă bolnav, pentru care de una singură n-a reuşit să găsească vreun tratament. Iar când a crezut că a scăpat, că l-a întâlnit pe omul care-i va schimba viaţa în bine, n-a făcut decât să cadă într-o capcană identică cu aceea din copilărie. Şi doar în numele iubirii. Al unei iubiri despre care nu avea de unde să ştie mare lucru. Când

1 s-a cerut să se prostitueze, în numele atât de necunoscutei iubiri, sentimentul nu însemna pentru ea nimic altceva decât o formă supremă de ascultare. Niciodată, nimeni n-a reuşit să-i explice iubirea. Iar s-o trăiască, n-a avut nici cea mai mică şansă.

Pastorul se aşeză pe pat, lângă fată. îşi înfundă faţa buhăită în părul ei mătăsos, lung şi ondulat, pe care-1 mângâiase de atâtea ori. îi cuprinse umerii cu braţele şi o răsturnă pe spate, chircindu-se lângă ea cu tot corpul. Ea nu i s-a împotrivit. Nu mai avea putere să lupte şi nici dorinţă. Fixa pierdută becul din tavan, golită de

gânduri. Răvăşită, cu respiraţia pastorului şuierându-i în urechea dreaptă, împresurată de mirosul vechi de colonie care altădată îi oferea o lume la care tânjea cu toată fiinţa, o zvârcolea un singur lucru: de ce nu a căutat-o Adrian? Unde este Adrian? Cum de nu şi-a dat seama, până acum, că nimeni nu i-a pomenit nimic, niciun cuvânt, despre Adrian? Sleită, o cuprinse o deznădejde cruntă, inumană. Lacrimile îi şiroiau pe obraji în valuri bogate, umezindu-i părul, îmbrăcămintea temă, cearşaful spălăcit... Un dejâ-vu etern, sinonim cu primele zile din adolescenţă, în care visa la libertate, dăruindu-se, în numele ei, unui desfrânat stăpânit de pofte. O libertate condiţionată mereu de dorinţele sexuale nestăvilite ale

»

pastorului. Ca într-un vis perpetuu, simţi între picioare palma grea a clericului frământându-i detaliile femeieşti cu o frenezie impetuoasă, deschizând-o ca pe o scoică primordială, în care nu mai vibra însă, demult, nicio fărâmă de trăire. De data aceasta ştia că

împlinirea poftelor trupeşti ale nevolnicului nu mai înseamnă libertate. Dar îi era totuna.

Sofia Roth şi Leon Damian şi-au dat seama că se ţin strâns de mână abia când comisarul-şef, îngrozit de spectacolul jalnic oferit de pastorul Mihai, a ţâşnit de pe scaun ca un apucat, urlând cuprins de

groază:

-Intru peste ei. Este incredibil... De netolerat... înmărmurită, psihologa îşi descleştă mâinile dintr-ale bărbatului, neputându-şi lua ochii de la cele două monitoare, în care se desfăşura cel mai înspăimântător scenariu posibil. Un animal dezlănţuit, niciodată sătul, continua să profite, pentru a câta oară?, de ultimele fărâme de decenţă rămase intacte în sufletul Claudiei Baran. Asista la o pângărire. La o nouă pângărire... Profund mişcată de spectacolul grotesc, privea încremenită în monitoare cum Leon Damian trânteşte de perete uşa celulei intime, se repede asupra simulacrului de bărbat dilatat pe conturul nefericitei, îl apucă de guler şi-l târăşte furibund pe cimentul respingător al coridorului

întunecat. Stăpânindu-şi cu greu furia, poliţistul scrâşni cu ură:

-Eşti un gunoi, o stârpitură, un mizerabil greţos, de care am să mă ocup, începând din secunda asta, personal. Ai auzit, diavol împuţit? Per-so-nal.

Cu nervii întinşi la maximum, Leon Damian îl trase pe nemernic, ca pe o cârpă, până în prima celulă liberă, unde-1 azvârli dezgustat, fără să-i pese de consecinţe. Nimeni şi nimic nu l-ar fi putut convinge, în momentul acela, că greşeşte. Şi nici face să se răzgândească.

Sofia, ţintuită în cadrul uşii camerei tehnice, privea când spre spectacolul înfiorător de pe coridor, când spre cele două monitoare. Claudia Baran, împietrită, nu-şi părăsi nicio clipă poziţia în care alesese să nu mai simtă nimic. Combinezonul anost, primit în lipsă de altceva, îi rămăsese ridicat deasupra coapsei, dezvelind-o ca pe o marfa oarecare, de care nimănui nu mai avea să-i pese.

Intr-un acces de milă, poliţista se grăbi spre camera intimă, o acoperi în grabă, apoi o ajută să se ridice. O conduse, în tăcere, în vechea ei celulă.

Cu o mână sprijinit de perete, Leon Damian privea tristul deznodământ, respirând anevoie. Furia îi blocase cuvintele în nodul gâtului, iar ochii, impenetrabili, trădau stări sufleteşti imposibil de definit. Dacă tot ce s-a întâmplat ar fi fost o poveste imaginată de cineva, n-ar fi crezut-o cu niciun chip. Fusese însă martorul mut al unei scene de coşmar, care i-a relevat o existenţă şocantă, greu de înţeles, dar şi mai greu de descris în cuvinte.

Rămaşi singuri în mijlocul culoarului, Sofia Roth întinse mâna spre antebraţul comisarului, ridicându-şi uşor privirea, să-i

întâlnească ochii.

-Haide! Să mergem...

- Sofia, îi răspunse cu o voce nepământeană comisarul, sunt stupefiat. Iţi mărturisesc că eşti singura mea speranţă în momentul

asta. îmi trec prin minte zeci de flash-uri... Totul a fost atât de intens... Trebuie să vorbim neapărat. Trebuie să disecăm fiecare cuvinţel rostit de cei doi. Undeva, printre cuvintele lor, se află adevărul. Nu mă întreba unde şi nici de ce sunt convins de asta. Am ajuns la vorbele tale. Uneori, intuiţia este mai presus de dovezile palpabile...

-Ai tinut minte...

-Poftim? Nu doar că am ţinut minte. Am şi procesat tot ce mi-ai spus vreodată. Simt însă că suntem mai mult pe teritoriul tău decât pe-al meu... Vom urca la Dobra în birou şi vom încheia ziua încercând să alegem grâul de neghină. Să găsim nişte sensuri...

Poliţistul îşi desprinse braţul de perete, apucând cu mâna cealaltă încheietura Sofiei; şi-o duse uşor la buze, sărutându-i-o îndelung. Femeia fu străbătută de un fior din creştet şi până în vârful picioarelor.

-Leon, eu...

-Tu?

-Eu...

Luându-i capul în palme, Leon Damian o privi în negrul ochilor, şoptindu-i rar:

-Sofia, tu eşti femeia mea. Viaţa e atât de nemernică şi de scurtă, încât nu îmi permit să pierd niciun minut. Nu mai suntem copii. De mult nu mai suntem copii. Ţi-am simţit strângerile de mână, acolo, în debaraua aia tehnică, ţi-am simţit fiecare reacţie, fibră, respiraţie... Aproape şi gândurile ţi le-am simţit. Erau identice cu ale mele. De fapt, eşti actul meu de identitate. Nu ştiu cum voi face şi nici cât de greu va fi acest război, dar nu voi trăi fără identitate...

încet, cu buzele întredeschise, îi suflă femeii şuviţele rebele de pe frunte, alunecând apoi, pe linia fină a nasului, până spre gura încremenită în aşteptare, în care se insinuă ca un hoţ de senzaţii, căutându-i îndărătnic moliciunile subtile, eterice, modelatoare de profunde dependenţe...

-Ţi-am zis? Are ochiul format băiatu'? Nu merită mandea o bere rece pe socoteala matale?

Eugen Pop şi Mircea Dobra, răsăriţi în capătul culoarului pe nepusă masă, căzură în miezul intimităţii dintre cei doi ofiţeri cura nu se putea mai prost. Subcomisarul însă, cu fleru-i caracteristic, scrijeli tabloul stânjenitor într-o clipită, remarcându-şi de unul singur perspicacitatea şi întinzând mâna, victorios, spre vechiul său partener; năucit, Dobra îşi scoase portofelul şi scotocindu-i mecanic măruntaiele, depuse în palma lui Pop o bancnotă de 50 de lei, măcar că nu-şi amintea când sau dacă puseseră vreun pariu. -Eeei, aşa mai vii de-acasă. Pentru că merit, ca să zic aşa. Leon Damian şi Sofia Roth îşi dădură seama imediat că nu mai sunt singuri şi că, probabil, reacţiile chimice dintre ei se resimt până la Cercul Polar. „Dacă până şi subcomisarul Pop şi-a dat seama... Care veşnic pare cu capul în altă parte... înfiorător. Simt că mă dezintegrez. Sunt nebună, nu am limite, nu...”

Comisarul-şef, fără să elibereze deloc mâna stângă a Sofiei, se întoarse spre cei doi intruşi şi-i luă în voleu cu mina omului convins

că nu a comis nicio fărădelege:

-Băieţi, dacă vi s-a părut că aţi văzut ceva nepotrivit, cuvântul de ordine este „vi s-a părut”. Aşa cum v-aţi putut da seama, după ziua infernală prin care am trecut, colega mea şi cu mine stabileam aprins nişte detalii legate de caz.

Leon Damian nu-şi putu ascunde un zâmbet, mai ales când Eugen Pop luă o poziţie hazlie de drepţi şi se lansă într-o tiradă comică:

-Desigur, domnule ofiţer. Şi eu cu Dobra tot asta făceam, numai că ne-am cam stricat comunicarea, pe motiv că nu s-a bărbierit cum trebuie şi mi-a zgâriat buza de sus. Cu greu însă, folosindu-mi doar o jumătate de gură, i-am cerut o sumă binemeritată, drept recompensă pentru flerul meu nemaiîntâlnit şi spiritul de sacrificiu de care numai eu ştiu să dau dovadă.

Izbucniră toţi în râs.

In şir indian, începură să urce scările strâmte ce uneau demisolul de parterul clădirii. Preocupat, Mircea Dobra vru să ştie ce noutăţi au cei doi. Cum însă Leon Damian îl asigură scurt că va avea ocazia să vadă înregistrările, nu insistă prea mult. In schimb, îi informă că au

anumite gadgeturi care s-ar putea să facă diferenţa.

-Şi anume? vru să afle Leon Damian...

-Un laptop, un stick de memorie şi un telefon mobil. Toate, ale tânărului Adrian Dima. Dacă ne grăbim puţin şi-l convingem pe prietenul Pop, aici de faţă, să ne aducă nişe sandviciuri de la popotă, am putea încheia seara mai norocoşi decât ieri. Până acum, în opinia mea, toate drumurile duc la studentul cel îndrăgostit. Practic, a fost singurul care ştia de întâlnirea pusă la cale între Claudia Baran şi Ilarie Covaci, singurul care a ştiut exact când a început ceea ce trebuia să fie o partidă extrem de scumpă de sex; a fost singurul, până la urmă, care ar fi putut reveni în cameră şi...

-De acord, Mircea. Doar că avem nevoie de dovezi. De o dovadă cât de mică... Şi nu prea avem de niciunde, trase linie comisarul

Damian.

Pe neobservate, cum îi obişnuise deja pe toţi, subcomisarul Pop se făcu nevăzut. Ceilalţi trei urcară în biroul comisarului Dobra, porniră aerul condiţionat, se aşezară în jurul aceluiaşi birou şi sunară la Tehnic, să vină cineva să-i scape de parole. La scurt timp, în încăpere sosi şi subcomisarul, cu o tavă plină de sandviciuri şi alături, cu patru sticle de apă minerală.

-Apropo, îi anunţă Pop, muşcând lacom dintr-un sandvici, pe părinţii fetei i-am trimis la un motel, în apropiere. Le-am spus că pastorul Mihai a fost reţinut şi au cam rămas tablou. N-au vrut însă la motel. Au sunat pe cineva, cred că pe vreun frate întru Domnul, de-al lor, că la scurt timp a venit un ins cu faţă de cioclu să-i ia cu maşina. I-am chemat înapoi mâine dimineaţă. Sper că...

-Ai făcut bine. Oricum, mai avem atâtea de rezolvat, spuse preocupat Leon Damian, în timp ce scotocea febril printre

fişierele

din laptopul studentului Dima.

-Mmm... Poate-ar fi bine să aflăm şi noi pe ce bază l-ai reţinut pe pastor, fu curios Dobra.

Pufnind, Damian găsi o explicaţie la repezeală:

-Pentru mai nimic. Şi pentru tot. Am un feeling. în fond, am dreptul să reţin pe cineva chiar şi pentru mai puţin. Or, pe ăsta nici dacă-1 ţin în arest două săptămâni, aparent fără niciun motiv, tot îşi merită soarta... In fine, nu ştiu, notează şi tu în hârţoage că l-am reţinut pentru că am avut indicii rezonabile s-o facem. Tot e un termen la modă...

-Hei, ia uitaţi-vă aici, le indică Sofia Roth un anumit folder, intitulat sugestiv „My heart”; am impresia că ar putea însemna ceva...

Cu un dublu-click, Leon Damian deschise un folder plin cu filmuleţe, mai lungi sau mai scurte, toate datate în ultimele zece luni. în fiecare, Claudia Baran juca rolul prostituatei, alături de bărbaţi de toate culorile şi toanele. Toanele, pentru că tânăra nu le-

a refuzat clienţilor niciun capriciu - de la legături cu noduri de mărimi diferite, plesnituri de cravaşe, penetrări cu diverse obiecte, ba chiar orgii în trei sau mai mulţi - şi culorile, pentru că din gama largă de clienţi ai fetei nu lipseau nici arabii, nici asiaticii, nici negrii şi nici mulatrii, dar nici ţiganii autohtoni sau bătrânii libidinoşi, pentru care, în mod constant, studenta trebuia cel mult să se fâţâie, îmbrăcată în costum de elevă sau de asistentă medicală, pentru a-şi încasa, la final, cash-ul.

-Dumnezeule!, exclamă Sofia Roth. Şi pare atât de fragilă, de inocentă...

-Uite că nu e, frate, se minună Eugen Pop. E fabrică de bani. Cine-ar fi crezut...

-De altfel, nu ţi se pare, draga mea, i se adresă Leon Sofiei, că anumite gesturi şi stări din filmuleţele astea le-ai văzut şi în câteva ipostaze din timpul conversaţiei cu pastorul Mihai? Hm... Fata asta începe să mă intrige. Cred că e mai abilă decât am crezut

noi şi s-ar putea să ne joace pe degete...

-Adică? vru să-şi clarifice mai bine informaţia Mircea Dobra.

-Adică s-ar putea să fie atât de abilă, încât să ne fi condus pe o pistă greşită de la bun început. Poate, totuşi, ea este cea care l-a trântit cu capul de calorifer pe Ilarie Covaci şi a reuşit să joace cartea inocenţei cu o atât de mare abilitate, încât ne-a făcut pe toţi să credem că nu are forţă nici să-şi ducă paharul cu apă la gură, darmite să-l manevreze pe mătăhălosul ăla...

-Leon, dacă ar fi să luăm de bun raţionamentul tău, atunci nu-mi rămâne decât să mă duc să-mi rup diplomele în bucăţi şi să le dau foc. Nu se poate să mă fi înşelat atât. Am mai spus-o şi o repet. Am toate motivele să cred că fata nu ne-a minţit cu privire la cele întâmplate în camera de cămin. Şi o voi dovedi.

-Ei, haide, gata, nu te supăra, o rugă Leon; nu fac decât să-mi exprim îndoiala şi să bat la porţi pe care trebuie oricum să le întredeschidem, să nu lăsăm niciun colţişor necercetat. Deşi am spus ce-am spus, nu înseamnă că pun la îndoială ce-ai constatat tu.

Şi apoi, m-ara înşelat de atâtea ori, încât o dată în plus nu vine decât să-mi confirme, pentru a mia oară, că sunt doar un biet om, nu vreun robot de cine ştie ce...

Sofia îl privi cu afecţiune. îi fu recunoscătoare pentru doza de încredere. Deşi, în sinea ei, îşi dădu seama că tocmai se revoltă în mod gratuit, având în vedere că mini-disputa s-a purtat pe marginea a două variante care în niciun caz n-ar fi îngreunat balanţa în favoarea ei. în fond, filmuleţele - dovezi palpabile -, confirmau fără echivoc judecata lui Leon; în schimb, părerile ei - chiar avizate -, de psiholog criminalist, nu constituiau decât o sumă de concluzii trase în urma analizării - atente, nimic de zis -, a tinerei acuzate de omucidere.

-Suntem într-un mic impas, sunt de acord, fu de părere psihologa. Lucrurile sunt atât de complicate, că nu mai am curajul să susţin nimic. Imaginile astea mă dau peste cap. Claudia Baran...

-Claudia Baran a fost o mică diavoliţă, cu chip de îngeraş, atâta tot, îşi dădu cu părere Eugen Pop. I-a înnebunit pe ăştia, cu chipul ei de fecioară imaculată.

-Hei, dar ce e folderul ăla, „Us”, de-acolo... Exact, ăla...

Comisarul Damian deschise şi folderul intitulat „Us”, unde descoperiră, nici mai mult, nici mai puţin, decât o serie de replici exacte ale filmuleţelor Claudiei cu panoplia largă de clienţi. în locul lor însă presta nimeni altul decât Adrian Dima, iubitul declarat al fetei. Poliţiştii constatară, cu surprindere, că fiecărui film cu un client oarecare îi corespundea un film aproape identic, avându-1 drept protagonist, în locul masculului plătitor, pe junele Adrian Dima. Desigur, neplătitor. Mai degrabă, încasator.

-Yă vine să credeţi? îşi întrebă Leon Damian colegii. Aşa ceva... Asta trebuie să fie vreo boală, ceva... Puţoiul ăsta e...

-Cel puţin, Sofia, când ai spus nimfomanie, a fost nimfomanie. Fata asta e total dependentă de sex. Dar... total dependentă de sex, concluziona Mircea Dobra.

Urmărind zecile de scene explicite de sex dintre Claudia Baran şi

Adrian Dima, cei patru ofiţeri îşi dădură seama că ideea de a o exclude total pe Claudia Baran din cercul suspecţilor n-a fost deloc una bună. Dincolo de ecran se afla în plină desfăşurare o actriţă veritabilă, histrionică, perfect capabilă să-şi comute stările şi gesturile de la intens la şters, de la ţipător la lipsit de intensitate sau de la satisfacţie extremă, la profundă neîmplinire. Drept care, pe bună dreptate, anchetatorii nu mai aveau motive să o considere nevinovată.

-Măi, nu ştiu voi, cugetă Dobra cu voce tare, dar eu unul, mâine dimineaţă, am s-o încasez dumnezeieşte de la Buldog. M-a sunat azi de două ori şi de fiecare dată am reuşit să-l pasez. Mâine însă... nici dracu' nu mă mai scoate din labele lui...

-Apropo, îşi aduse aminte brusc Leon Damian, azi-dimineaţă mi-a zis ceva Mia Stan, cum că trebuia să-mi spui nu ştiu ce...

Lui Mircea Dobra îi căzu faţa. N-avea însă de ales, având

în vedere situaţia. Uitându-se într-un fel anume spre Eugen Pop, îi dădu de înţeles, printr-o ridicare scurtă de umeri, că este obligat să-i spună ceva, orice...

Eugen îi răspunse cu mâna printr-un gest de lehamite, ce s-ar fi putut foarte uşor traduce prin „ţi-am spus eu!"

-Păi, prinse curaj Dobra, Mia Stan mi-a amintit să nu cumva să uit de party.

-Party? repetă papagaliceşte Leon Damian. Ce party?

-Pă noi, prin părţile astea, după ce ducem la capăt câte-un dosar mai mare, inventă pe loc Dobra, obişnuim să ne întâlnim la o mică petrecere. Doar între noi, cei care ne-am lovit unii de alţii zi de zi...

-Mmm, sună interesant, spuse Sofia Roth. Doar că simt că suntem destul de departe de momentul acela. Momentan, nu avem dovezi să înfundăm pe nimeni, aşa că rămâne să ne reamintească de party perseverenta Mia Stan, ceva mai târziu.

Eugen Pop făcu ochii cât cepele. „Trebuie să recunosc, s-a descurcat

dom' Mircea!" Căutându-i privirea, Pop îşi felicită partenerul pentru găselniţă cu o strângere a pleoapelor încărcată de semnificaţii.

- OK, fu de acord Leon Damian. O petrecere sună întotdeauna bine. Până acolo însă, trebuie să-mi limpezesc cumva ziua de azi, iar pentru asta am nevoie să stau de vorbă cu Sofia pe îndelete, încă nu sunt sigur ce mesaje subliminale trebuie să extrag din întâlnirea dintre pastor şi Claudia Baran. De la bun început am simţit că între cei doi a existat şi un altfel de dialog, pe care trebuie să-l deduc din cel care s-a putut, efectiv, observa.

-Păi, dragilor, eu cu Mircea ne retragem în depou, interveni abrupt Eugen Pop. Oricum, azi orice concluzii am trage, ar fi greşite. Sunt convins mai mult ca oricând că adevărata cheie a tuturor misterelor este Adrian Dima.

-Iar eu, îşi completă prietenul Mircea Dobra, sunt mai convins ca oricând că fata asta este cel puţin la fel de suspectă ca

frumosul ăla adormit. Ăştia doi au creat un soi de industrie. Iar noi va trebui să descoperim nişte breşe, să ne dăm seama ce s-a întâmplat de fapt.

Sofia îşi strânse lucrurile, încuie toate gadgeturile în acelaşi dulap metalic în care zăceau şi lucrurile pastorului - o servietă din piele şi o haină neagră dintr-un in subţire - şi se îndreptă spre uşă. Avea de gând să se culce devreme. S-au întâmplat prea multe pentru o singură zi, iar creierul ei nu părea suficient de odihnit încât să le cuprindă pe toate.

-Bun, atunci, spuse şi Leon Damian. Ne vedem mâine şi rămâne cum am stabilit. Dobra îl linişteşte pe Buldog cum că e în ordine s-o ţină pe-a lui în faţa presei în legătură cu vinovăţia studentei, dacă oricum aşa a spus de la bun început, iar noi săpăm mai adânc, că suntem pe la suprafaţă într-un mare fel! In fond, habar n-avem cine este cu adevărat vinovatul, iar după ziua de azi chiar simt că avem o problemă. Trebuie să încep să gândesc. Iar pentru asta am nevoie, înainte de toate, de somn. De mult somn.

Afară se lăsase întunericul. Noroc cu iluminatul stradal, parcă de două ori mai intens în faţa Inspectoratului de Poliţie.

Căldura îşi facea de cap nebuneşte. îşi făcuse un ţel din a-i sufoca, sub vipie, pe bieţii pământeni.

Strângându-şi mâinile în grabă, cei trei bărbaţi îşi spuseră noapte bună, Dobra şi Pop îndreptându-se spre maşina de serviciu, parcată pe o străduţă laterală. Leon Damian se întoarse spre Sofia, hotărât s-o ia de braţ şi s-o conducă spre bătrânul Logan. Femeia însă, încremenită în mijlocul trotuarului, privea cu o faţă împietrită conturul unui bărbat bine făcut, rezemat de portiera unui Volvo S60 negru, proeminent, strălucind straniu sub lumina neonului din vârful stâlpului.

Descumpănit, Leon Damian îşi mută privirea de la unul la altul, fiindu-i imposibil să proceseze cele câteva cuvinte - mai reci ca gheaţa -, căzute ca un trăznet din gura Sofiei:

-Leon, ţi-1 prezint pe soţul meu, Victor Coman. Victor, fa

cunoştinţă cu comisarul-şef Leon Damian, colegul meu...

Sofia dispăru în Volvo-ul negru ca teleghidată. Bărbatul înalt, îmbrăcat într-o cămaşă lejeră de in, deschisă la culoare şi o pereche de pantaloni asortaţi, îl salută pe Leon Damian cu o înclinare scurtă a capului, urcând la volan şi demarând în trombă. Buimac, comisarul îşi trecu mâna prin păr, respiră adânc de câteva ori şi cu mişcări repezi începu să-şi pipăie buzunarele, sperând să dea urgent de telefonul mobil. îl găsi în buzunarul de la spate al pantalonilor. Căută în grabă numele lui Mircea Dobra, îl sună şi cu o voce nepământeană, aparţinând unui om distrus, ruinat sufleteşte, îngână cu greu:

-Vino să mă iei din faţa Inspectoratului! Cât de repede

poţi...

-Păi... n-am ajuns departe. Abia l-am lăsat acasă pe Eug...

-Lasă-1! Vino urgent, te rog! E foarte important.

Dobra nu aşteptă să i se spună de două ori. întoarse maşina pe linie continuă şi pomi cu viteză înspre Inspectorat. Prin cap îi treceau scenarii sumbre, legate invariabil de cazul şerpuitor căruia

nu-i dădeau de capăt. Nici nu-şi dădu seama când trecură cele cinci minute până se văzu în faţa clădirii Poliţiei.

Leon Damian îl aştepta rezemat de stâlpul de iluminat. îşi îndesase mâinile în buzunare şi privea în gol. Când Dobra opri în dreptul lui şi se întinse să-i deschidă portiera, poliţistul se desprinse cu greu, alunecând, inert, pe scaunul din dreapta şoferului. Trase aer în piept, dându-şi seama că dacă ar mai fi stat mult în căldura clocită de afară şi-ar fi pierdut suflul. Vizibil afectat, întoarse capul spre Dobra şi îl rugă cu cea mai potolită voce posibilă, a omului profund copleşit de griji şi frământări:

-Mircea, ascultă-mă! O iubesc. Şi nu am nici cea mai mică şansă. O iubesc ca un dement. Iar tu o să mă asculţi şi o să vorbeşti cu mine, pentru că nu am cu cine să schimb un cuvânt. Iar dacă nu vorbesc, am să mă desfac în bucăţi.

-Pfff... Linişteşte-te! Ştiu exact de ce avem nevoie.

-Avem? Adică... noi doi?

-O, daaa, avem. Noi doi. Nici nu ştii cât.

Mircea Dobra întoarse maşina şi rulă, cale de zece minute, până în parcarea unui motel destul de modest, pe faţada căruia scria cu litere de-o şchioapă: „Terasă cu sistem exterior de climatizare”. Ofiţerii coborâră în acelaşi timp şi nu se opriră decât în spatele clădirii, unde o terasă răcoroasă, umidificată la intervale egale, îi poftea la o debarasare reală de canicula ucigătoare. Cei doi se aşezară la masa cea mai îndepărtată de barul localului, unde nişte muşterii gălăgioşi urmăreau o partidă de fotbal, pe un ecran amplasat în spatele barmanului.

Dobra chemă ospătarul cu un semn discret. Din câţiva paşi, un băiat tânăr se apropie de ei şi-i întrebă ce poftesc:

-Două Timişorene la halbă, ceru repede comisarul şi nişte

pâinici de-alea mici, am mai mâncat aici, cum le zice...

-Bruscheţe?

-Aşa. Bruscheţe. Cu alea-alea pe deasupra, ştii ce spun...

Căutând privirea lui Damian, se văzu nevoit să explice:

-Indiferent ce se întâmplă, n-o să crăpăm de foame. Azi n-am băgat nimic în gură toată ziua...

Ospătarul dispăru, dar se întoarse neaşteptat de repede cu cele două beri. Leon Damian apucă una de toartă şi aproape că o dădu peste cap dintr-o suflare. Simţea lichidul rece cum îi astâmpără fiecare celulă, fiecare organ; îşi duse apoi mâna la frunte, ştergându-şi câteva broboane răzleţe. Păru că-şi revenise în simţiri cu totul.

-Mircea, încercă el imediat să-şi verse amărăciunea, mi se întâmplă lucruri pe care nu le pot stăpâni. Iartă-mă că te ţin! Pur şi simplu nu am...

-Hei, hai noroc!, întinse Dobra halba de bere înspre aceea a colegului în suferinţă. Nu mă ţii defel. Şi-aşa nu mai am tragere de inimă să merg acasă...

-Nu pricep...

-Păi, nu e totul cum pare. Saga e de doi bani: m-am măritat devreme, nu însurat, că am fost băiat sărac; anii au trecut, nevastă-mea n-a avut curajul niciodată să se desprindă de-ai ei, că bătrânii sunt cu casa, cu averea, cu banii, în fine... Iar noi ne-am răcit. Apoi au venit obligaţiile, un divorţ n-ar mai rezolva mare lucru, eu aş fi cam pe nicăieri dacă aş pleca din casa socrilor şi... cam asta ar fi. Fac sex de două ori pe lună şi numai fiindcă nevesti-mii i se pare că dacă nu am face, m-aş căra. Iar eu... nu am energie pentru lucruri mari. Şi mai sunt şi copiii... Ciudat e însă că femeii pare să-i fie bine. Nu ar concepe nici moartă să ne despărţim. Iar eu... sunt prea comod. Şi poate şi prea prost, în afară de leafa de poliţist n-aş şti să produc şi altceva. Asta am învăţat, asta fac.. La dracu... Aşa că stăm într-o uniune din asta ciudată, care de afară se vede numai iezi şi panseluţe, dar pe dinăuntru e putredă, cu franjuri.

Mircea Dobra îşi duse halba la gură şi o goli din prima. Apucă cu degetele două bruscheţe, răsărite între timp pe masă, vârându-şi-le în gură ca pe seminţe. Mestecând - şi oarecum mai vioi ca în

urmă cu câteva minute ridică arătătorul mâinii drepte în aer şi desenă un cerc înspre ospătarul cel rapid, transmiţându-i mesajul „încă un rând”!

Leon Damian îl privea pierdut...

-îmi pare rău... Foarte rău îmi pare, îi spuse, abia inteligibil.

—Nu-ţi pară! Hei, nu e vina nimănui. Consider că sunt singurul vinovat. Sunt un ratat cu statut. Şi cu talent la prins criminali. Doar că de data asta nici pe ăia nu-i prind. Dar măcar suntem doi la faza asta...

Râseră. Apoi, băură din nou. Halbele şi căldura insuportabilă, într-o armonie perfectă, topiră orice urmă de jenă dintre cei doi; la masa lor îşi făcu loc o înţelegere reciprocă deplină, de parcă ar fi fost camarazi de-o viaţă şi nu de numai câteva zile.

-Mirceo, eu n-am avut norocul unui Pop, ca tine. Norocul

unui prieten bun, adică. In viaţa mea, mereu plecat pe-afară, mereu dislocat, m-am lipit cu greu de oameni. O singură lumină am avut în viaţă. Anastasia. Dar şi aia s-a stins. N-a rezistat programului meu, plecărilor mele şi, într-un final, nici venirilor mele. A fost un înger. Şapte ani am ştiut că am pe cineva. Apoi, la revedere. Nimic. Pace şi prietenie. M-a părăsit, de parcă n-aş fi fost. Şi era bună şi deşteaptă. Dar merita mai mult. Iar eu nu puteam da decât atât cât am dat. Iar acum, acum...

-Omule, poţi să fii coerent? Ce naiba s-a întâmplat? Doar m-am făcut nevăzut cu Pop din faţa Inspectoratului tocmai ca să vă lăsăm pe voi doi să...

-E înfiorător de complicat. Şi fiindcă eşti un necunoscut, dar un necunoscut în care, Dumnezeu mi-e martor, cred din instinct, îţi spun. Sofia Roth este măritată. Este femeia cuiva. Şi are şi un copil. O fetiţă. Iar eu, un nebun sadea, care până la 37 de ani am distrus în plan personal tot ce-am atins, m-am îndrăgostit de fiecare milimetru din femeia asta. N-aş fi crezut că este posibil. E atât de... si atât de., si...

-Băi, te înţeleg. Sincer. E... piesă. Cum dracu' să fie măritată? Arată de douăj' de ani...

-Ooo, da, este cât se poate de... Hai noroc!

-Pfff...

-în faţa Inspectoratului o aştepta un tip. Am rămas mut. Fără replică. Era soţul ei. Pricepi? Soţul ei. Măi...

Leon Damian îşi acoperi faţa cu palmele. Descumpănit, Mircea Dobra încercă o ipoteză:

-Auzi, mie, cu nasul meu de copoi bătrân, nu mi s-a părut deloc că tipa aia încolăcită toată pe tine, din arest, era inabordabilă. Să-i fi văzut bucuria din ochi, când v-am surprins noi... Nooo, nici vorbă să nu fi fost fix acolo unde trebuia să fie, adică croită pe tine... Trup şi suflet era acolo...

-Zici?

-Măi, dacă-ţi spun că e verde, e verde. Nu mă pun să

mint, că uit uşor şi chiar n-am nevoie. I-am şi zis lui Pop că dacă-mi găsesc o amantă, într-o zi, musai s-o cheme Silvia, ca pe nevastă-mea, că altfel, de băiat salon ce sunt, îi pronunţ femeii numele pe-acasă... hahaha...

Leon Damian râse cu poftă. Şi-l imagina pe Dobra înconjurat de Silviile lui, altfel, un tot unitar menit să-l salveze de propria nereuşită în viaţă şi de propriii demoni.

-Mircea, şi în familia Sofiei sunt probleme. Nu aş fi făcut niciun pas dacă nu m-aş fi simţit chiar chemat de câteva ori. Ştii tu, când se uită femeile într-un fel... Ştii exact. Te resping sau te cheamă. Ei, Sofia m-a chemat. Şi cred că în seara asta se întâmplă ceva grav; aş da orice să ştiu ce anume şi să fiu acolo...

-Ţi-a spus ce probleme sunt?

-Mi-a spus unele lucruri... Foarte vag mi-a spus...

-Buuun. Atunci, facem aşa: te duc la hotel, mâine dimineaţă vin şi te iau, o sunăm şi pe ea şi mai vedem. în fond, avem de lucru. Până atunci însă, trebuie să dormim câteva ore. Cazul ne stă în ceafa, iar mâine, la prima oră, Buldogul mă cheamă la extemporal. Mi-e că o să mai am în ceafa şi o secure; atât de prost stăm cu ancheta...

—Ştii ce? Ai dreptate, fu de acord Leon. Sper că-ţi dai seama în ce tensiune sunt nevoit să-mi fac treaba. Dacă aş fi ştiut că mi se va întâmpla aşa ceva, aş fi refuzat să vin de la bun început. Mi-a fost frică mereu să mă apropii de cineva. Iar când mă apropii, este sens interzis...

- Ştii ce? Nu e. Nu ştim ce s-a întâmplat în seara asta. Indiciile mele şi instinctul îmi spun că o femeie care a ars în braţele tale aşa cum a ars ea, are nevoie de protecţie; de iubire, măi! Măritată sau nu. Să fie clar. Ascultă-1 tu pe Mirciulică! Iar femeia aia nu-1 iubeşte pe bărbatul ei, să ştii de la mine...

-Te-ai îmbătat. E clar...

-Posibil. Doar că avem exact aceeaşi cantitate de alcool în sânge. Aşa că ne vom ridica frumuşel de-aici şi ne vom duce...

-Nu-mi spune că urci la volan!

-Hm... Nu urc. Fie! Dar numai pentru că spui tu. Sunt treaz-trezut!

Dobra îi ceru ospătarului, după ce-i înfipse câteva bancnote în buzunarul de la piept, să cheme urgent un taxi. Tânărul se execută. îi conduse apoi în stradă, închizând uşa motelului în urma lor şi răsucind spre stradă tăbliţa din fereastra alăturată, cu mesajul „Am închis!”

Uşor ameţiţi, Dobra şi Damian urcară pe bancheta din spate, comandară destinaţia „Regina Blue”, apoi îşi lăsară capetele pe tetiere, copleşiţi de căldură şi alcool.

-Hei, Leon...

-Hmmm...

-Am s-o fut pe Mia Stan.

-Hmmm... Ai s-o fu... Poftim?

-Pe Mia Stan, băi! Am s-o fut.

Leon Damian începu să sforăie încet. Prin creier i se rotea o singură frază, ca un carusel ameţitor: „... o femeie care a ars în braţele tale aşa cum a ars ea, are nevoie de protecţie; de iubire, măi! Măritată sau nu. Să fie clar. Ascultă-1 tu pe Mirciulică! Iar femeia aia nu-1 iubeşte pe bărbatul ei, să ştii de la mine...”

Pe fază, taximeristul opri contorul şi schimbă brusc direcţia de mers. Avea de gând să dea un ocol numai bun pentru a negocia o sumă mai consistentă la final de cursă. în fond, băieţii păreau prietenoşi. Şi beţi, mai ales.

Sofia Roth tremura din toate încheieturile. îşi strângea servieta cu putere, încât sângele aproape că încetă să-i mai circule prin vene.

Pe mâini îi apărură pete mici, albe. O cuprinse o furie soră cu disperarea, fiind incapabilă să mai raţioneze sau, cel mai grav, să scoată vreun cuvânt. Simţea că orice ar spune ar fi doar o porcărie, o mizerie în plus, în care s-ar fi afundat şi mai mult simulacrul de căsnicie din care tocmai realiza că încă n-a ieşit

deloc. Disperarea şi sentimentul acut de neputinţă o copleşiră.

-Constat, Fia, că am căzut prost...

-Fia? Zi-mi că nu mi-ai spus Fia! Pe Fia ai călcat-o în picioare, ai uitat?

Victor Coman tăcu, preţ de câteva secunde, oftând din adâncul inimii. încetini, apoi trase pe dreapta şi opri motorul. Aprinse plafoniera şi se întoarse înspre femeia pentru care bătuse, pe nepusă masă, peste patru sute de kilometri.

-Insist că am căzut prost. Şi nici nu ştiu ce mă deranjează mai tare. Că am căzut prost, în mod evident, sau că nu eşti capabilă să-mi confirmi chestia asta. Aveam impresia că te-am învăţat mai bine de-atât.

Sofia Roth era un vulcan în fierbere. Sângele îi înroşi brusc

obrajii, năvălind fără oprelişti până în moalele capului. îşi auzea tâmplele zvâcnind. Singurul lucru pe care şi-l dorea în momentul acela era să dea timpul înapoi, să fie obosită şi frustrată că nu-şi dă seama cine a comis monstruoasa crimă din Complex, să râdă la poantele lui Eugen Pop, să se întrebe de ce Mircea Dobra râde atât de rar, să-l audă pe Leon Damian zicând...

Ca fulgerată de un gând important, întoarse rapid capul înspre fosta mare iubire a vieţii ei. Se încruntă, fixându-şi soţul cu insistenţă. Ii treceau prin cap, involuntar, frânturi ciudate de atingeri petrecute cândva între ei... Cumva, în totală discordanţă cu aversiunea pe care o simţea de fapt... „Sergiu Nicolaescu. La naiba. Seamănă şi mai mult cu Sergiu Nicolaescu... Acelaşi păr, aceiaşi ochi, aceleaşi... Doar că perioada în care îmi plăcea «Pistruiatul» a apus.”

Inspirând adânc, îşi aborda bărbatul frontal:

-Da. Ai căzut cum nu se poate mai prost. O dată, că sunt la serviciu, iar a doua oară, căsnicia noastră este internată în spital. In mare suferinţă. Agonie, chiar. Bine, admit că am făcut o alegere, n-are rost să mă priveşti pieziş. Rămăsese însă să văd dacă pot trăi cu această alegere a mea. Şi chestiunea este că nu pot. Nu pot să

trăiesc aşa cum am încercat până să plec de-acasă în misiunea asta. Mi-am dat seama că sunt nopţi întregi în care mă gândesc la un singur lucru: cum să te omor, să nu mi te mai închipui, în mintea mea, atingând altă femeie, transpirând piele pe piele, intrând în ea aşa cum... Nu. Noi doi nu mai avem o căsnicie. Iar ca să nu ajung să te ucid, trebuie să divorţăm. Nu trebuia să vii. Distanţa m-a ajutat să pricep.

-Sau poate te-au ajutat anumiţi stimuli externi, materializaţi printr-un june prim absolut stupefiat de prezenţa mea...

-înfiorător! Ataci? Aici am ajuns? Din poziţia ta, total inferioară, te revolţi şi ataci? Victor, atenţie mărită: TU m-ai înşelat. TU eşti cel care nu s-a pliat, care n-a mai găsit resurse, care...

-Reluăm acum tot ce-am...

-Pfff... Ai dreptate. Până la urmă, într-o singură privinţă ai dreptate. M-ai învăţat mai bine de-atât. Ai fost şi eşti un psiholog foarte bun. Iar asta mă va scuti de multe cuvinte de prisos. Până la urmă, eşti expert în toate tehnicile de programare neurolingvistică. între noi nu ar trebui să existe deloc certuri şi reproşuri. Doar tăceri şi interpretări fine ale acestor tăceri.

-Fia...

—Fia a murit, ţi-am spus. în momentul ăsta sunt doar studenta ta cea mai strălucită pe care ai avut-o vreodată şi care îţi desluşeşte perfect toate mesajele subliminale. îţi distinge dilatarea nărilor, înclinaţia capului, contracţia maxilarului, picajul uşor al buzei inferioare, tensiunea din umeri, ritmul respiraţiei, tonul vocii... Totul. Toate lucrurile pe care le-am înţeles mereu atât de bine şi care mi-au făcut dezlipirea atât de grea. între noi, ştii bine, nu a fost un contract. A fost forţă. Destin. Acum însă nu mai pot. Pur şi simplu, nu mai pot relua o viaţă de unde a rămas, când în pauza dintre trăiri s-a produs o schismă. Nu iei o viaţă din cui, o porţi puţin, apoi o scapi în mocirlă şi o îmbraci din nou. Aş fi vrut, Victor, dar nu pot.

-Si Ana...

-Ana? Cred că suntem suficient de zdraveni la cap să n-o lăsăm tară unul dintre părinţi. Ana ne va avea pe amândoi.

-Ştii, venind încoace, am sperat să te găsesc, bineînţeles, extrem de ocupată, dar să poţi să-mi râzi şi să-mi înţelegi gestul. Nu mi-ai răspuns la telefoane... nu mi-ai scris o vorbă măcar... a fost ca o dispariţie, ca o... Nu mă pregătisem pentru îndârjirea asta

şi... îmi amintesc, de parcă ar fi aievea, că am discutat, în urmă cu nişte ani, despre ideea că doi oameni nu ar trebui neapărat să se despartă, atunci când unul dintre ei greşeşte exclusiv fizic, fără nicio implicare emoţională... Nu poţi să arunci totul la coş după o eroare cu neimplicare. Greşeala există, de acord, dar... Iertarea ar trebui să decurgă firesc. Lucrurile se cântăresc, se... Fia, nu am greşit cu suflet cu tot... Trebuie să-mi acorzi o a doua şansă...

-Victor, ajunge. Nu-i loc de imperative. „Trebuie” nu-şi are locul aici. Alegerea de a rămâne cu tine, după momentul crucial, a fost inclusiv o consecinţă a acelei analize idioate. Acum sunt însă

perfect capabilă să afirm, din proprie experienţă, că e teorie goală. Nu se poate reconstrui nimic pe o fundaţie şubrezită. Eu, cel puţin, nu pot reconstrui. Nu pot să acord o a doua şansă. Pentru că, deşi profesia îmi impune să cred că oamenii se pot schimba, în cazul tău nu cred în schimbare. Şi când te gândeşti că aş fi fost capabilă să-i predau oricui lecţii despre revitalizarea unor relaţii eşuate dintr-o vină exclusiv trupească! Nu, nu există noţiunea de greşeală parţială. Mai ales când trupul acela, despre care trebuie să credem că ar fi acţionat greşit independent de raţiune, este prevăzut cu un creier ca al tău. Or, ştim că totul este coordonat de acolo, din nava mamă...

Cei doi tăcură la unison. Extrem de obosit, Victor Coman pomi maşina. Epuizată, Sofia îi explică pe unde s-o ia spre Regina Blue. Din exterior, păreau doi oameni normali, îndreptându-se spre o destinaţie oarecare. Nimic din sufletele lor însă nu se deplasa în aceeaşi direcţie.

Din convergenţi, deveniseră divergenţi. Doi

străini, cu simţurile mutilate de o rană imposibil de vindecat.

-Nu am rezervat nicio cameră, spuse bărbatul. Nicăieri.

-Acum e târziu... Am fost căsătoriţi atâţia ani! Dormi în camera mea, iar mâine dimineaţă te întorci la Braşov.

-Cine îi va spune Anei?

-Amândoi îi vom spune Anei. Amândoi.

în timp ce-şi descuia camera, ştergându-şi discret o lacrimă fugară, ochii Sofiei Roth alunecară, involuntar, spre uşa camerei vecine. Nici un zgomot, cât de mic, nu trăda vreo prezenţă. Simţi cum trupul i se îngreunează, în coşul pieptului crescându-i un nod de dimensiuni apocaliptice.

Intrară în cameră tăcuţi, ca după o agonie. Pentru prima oară, în viaţa lor împreună, au adormit ca doi străini, pe câte-o

margine inexpresivă de pat.

O rază răzleaţă de soare, pătrunsă printr-o fantă a draperiilor grele, se plimba intermitent când pe fruntea, când pe nasul ofiţerului Damian, căzut într-un somn de plumb, de-a curmezişul patului. Deranjat, încercă s-o alunge cu mâna, reuşind doar să-şi dea seama că braţul drept îi fusese blocat de ceva greu de urnit. Sâcâit, deschise ochii. Comisarul Dobra îşi încropise din antebraţul său drept o pernă numai bună, sforăitul regulat al acestuia fiind dovada certă a unui confort de zile mari. îngrozit, Leon Damian se uită la ceas. Şase dimineaţa. Se linişti. îşi împinse camaradul cu grijă, eliberându-şi mâna. îi amorţise. Se ridică apoi în capul oaselor şi îşi aminti perfect că seara se terminase apoteotic, cu Mustoasa profundă de Miniş-Măderat pe care, din moment ce n-a mai ajuns s-o bea la cina cu Sofia, chelnerul i-a trimis-o ulterior în

cameră. îşi aminti că - băiat salon -, cu o seară în urmă îl invită pe Mircea la un pahar, drept recunoştinţă pentru empatie şi sprijin. Restul... plutea într-o ceaţă destul de densă.

Mahmur, îşi cercetă pantofii. Dormise încălţat. La fel ca Dobra, de altfel. „Ce naiba... Doar n-am băut cât... Pfff... ne-am

îmbătat de oboseală..Pe pat, lângă buzunarul drept al pantalonilor lui Dobra, telefonul mobil al acestuia vibra fără oprire, pe ecranul luminat pâlpâind numele „Silvia”. Devenind brusc responsabil, îşi dădu seama că familia lui Dobra habar n-avea pe unde-ar putea fi omul. Nu-şi amintea să-i fi sunat, să-i anunţe că întârzie sau ceva... Hotărât, îşi zgâlţâi partenerul destul de aprig, acesta sărind în picioare ca la armată. Cu ochii cât cepele şi hăituit de o migrenă cruntă, îşi dădu repede seama în ce situaţie se află, apucând grăbit telefonul de pe cuvertura albastră şi răspunzând prompt:

-Da, mami, da. Da, Silviuca, da, n-am nimic. Sunt bine. Am băut cu băieţii. Nu, nu te mint eu pe tine. Sunt aici, cu dom’ comisar-şef. Am rămas să... Da, dragă, da. Buldogul? De ce l-ai sunat pe Buldog? Mmmm... Aha... Bine. Vorbim mai încolo. Te-ai liniştit, da? Vorbesc eu cu el. Mă duc direct la Inspectorat. Gata. Bun...

Intorcându-se spre Leon Damian, care-şi căuta o „uniformă” curată prin geamantan, îl bombardă cu o avalanşă de puncte esenţiale care

trebuiau rezolvate în cel mai scurt timp.

-Ideea este, încheie el, aranjându-şi cămaşa şi dându-şi cu apă rece peste faţă, că eu îl sun fix în secunda asta pe Pop, să vină după mine, apoi ţi-1 trimit înapoi să-ţi aducă Loganul.

-Să nu uiţi că maşina ta e la resta...

-Cum naiba să uit! Pfff... Oare cât am băut, de-mi pocneşte capul aşa? înfiorător. Mai degrabă, tu să nu uiţi că ai o poliţistă de recuperat. îţi iei inima în dinţi, o suni, vezi care-i treaba, o aduci la Inspectorat şi continuăm ancheta.

-Mircea... nu cred că sunt în stare. Mai bine mă întorc în Sudan şi mă tăvălesc în chinuri acolo decât să...

-Omule, tu te-auzi? Recuperează femeia şi lasă timpul să lucreze în favoarea ta! In dimineaţa asta ai să-ţi înăbuşi tot ce-ai simţit vreodată pentru ea, o chemi la serviciu, că doar n-o chemi la starea civilă, ca să ai emoţii, apoi laşi să decurgă, să vezi ce...

-Parcă am opşpe ani... Băăăi... Mor...

Grăbit şi cu telefonul lipit de ureche, Mircea Dobra ieşi val-vârtej din cameră, nu înainte de a lua cu sine, din mini-bar, o pungă de arahide, pe care începu să le mestece împreună cu vorbele.

-Vezi că-ţi trimit factura!, strigă Leon după el.

-Degeaba, clefai Dobra. Am leafa de rahat, sunt fără acoperire.

Sudalmele Buldogului se auzeau din stradă. Mia Stan, cât ce Mircea Dobra se făcu nevăzut în spatele uşilor inspectorului şef, se grăbi pe urmele lui, să închidă ferestrele. Şeful Inspectoratului era ca un leu în turbare.

- Sunteţi o gaşcă de nenorociţi iresponsabili, care nu sunteţi în stare de absolut nimic. Aţi dat o palmă la un rahat de la bun început. Nu sunteţi capabili de nimic, mă auzi? De nimic. Cine pizda mă-sii m-a pus să vă las de capul vostru, de parcă nu-i clar, de când lumea, că dacă vrei o treabă bine făcută, o faci cu mâna ta, sau te mănâncă porcii. Băăăi, nefericiţilor!, urla cât îl ţineau plămânii, plimbându-şi

trupul rotund dintr-o parte în alta a biroului. Mă faceţi de râs, mă discreditaţi, mă îngropaţi, băi, idioţilor!

Apucând de pe masă rapoartele zilnice ale comisarului Dobra, din care Buldogul îşi dădu seama imediat că susţinuse de câteva zile, în faţa presei şi a tuturor şefilor de la Bucureşti, că studenta Claudia Baran este autoarea crimei monstruoase din complex, le azvârli cât colo, ţipând disperat:

-Băi, Dobra, băăăi, comisare, cum dracu', băi, să vii în faţa mea, după atâtea zile, cu noutatea capitală că ucigaşul este o terţă persoană? Cine este, băi, criminalul? Cine este criminalul, băăăi, nenorociţilor?

Dobra consideră că nu este momentul să scoată vreun sunet. Pe lângă faptul că nu reuşiseră să-şi dea seama cine a fost, de fapt, persoana care l-a trântit decisiv pe Ilarie Covaci cu capul de calorifer, provocându-i moartea, aveau în arest două persoane

ale căror mandate de arestare nu mai puteau fi prelungite sub nicio formă. Pe de altă parte, suspectul principal nu putea fi încă trezit din comă, iar tot ce aveau erau doar supoziţii, nesusţinute de vreo dovadă certă, capabilă să înfunde definitiv pe cineva. Deşi munciseră pe brânci, lucrurile nu se dovediseră deloc uşoare, iar ca să încropeşti un dosar de omucidere cu un suspect asupra căruia să consimtă procurorul că merită să-şi aplece atenţia, presupunea, adeseori, un efort inuman.

Buldogul, roşu la faţă ca un rac fiert, îşi întinse arătătorul gras al mâinii drepte către uşă, îşi adună, cu un horcăit, un bol imens de salivă, poruncind apoi cu spume la gură:

-Adună-ţi hoarda de incapabili, începând cu idioţii de la Bucureşti şi terminând cu dobitocul de Pop şi criminaliştii ăia de doi bani, beţi un vagon de cafele, să nu cădeţi cu botul în lucru şi în două zile să-mi aduceţi suspectul în dinţi, altfel închid cazul şi o băgăm pe nefericita aia pe viaţă, la pachet cu adormitul ăla din spital, când s-o trezi. Ieşi afară, să nu dau cu ceva după tine! Să nu vă văd mutrele până nu rezolvaţi cazul! Dracu' să vă ia pe toţi! Şi, apropo, dacă te duci noaptea la curve, inventează ceva poveşti pentru nevastă-ta înainte să mă deranjeze cu telefoanele pe-acasă, în

timpul meu liber! Hai, afară!

Mircea Dobra se strecură prin secretariatul Miei Stan cu precauţie, să nu cumva să întărâte şi mai mult bestia. Femeia, care nu scăpă nicio silabă din sudalmele comandantului, alergă uşor după ofiţer, şoptindu-i la ureche:

-Nu te stresa! II împac eu. Domn cu mine, doamnă cu tine! Haide, pa! Sună-mă mai încolo, să-ţi spun în ce ape se scaldă!

Intorcându-se spre nurlia cocoţată pe tocuri de-o şchioapă, Dobra îi apucă fesele cu ambele mâini, trăgând-o spre el aproape cu brutalitate:

-Nu-ţi bate frumosul căpşor cu problemele mele! Mai bine du-te şi-ţi aprinde buzele alea cu roşul ăla sângeriu, că în două zile îi prezint animalului criminalul pe tavă şi-o să te invit la un

restaurant cu rumbe şi sambe, să te învârt până ameţeşti. Ai auzit, păsărico?

Năucă, Mia Stan încremeni în uşa secretariatului. Se uită nedumerită în lungul coridorului, până ce Dobra viră spre casa scărilor, apoi închise uşa încet, cu un zâmbet cochet în colţul gurii. Dintr-odată, „modelul” de la Bucureşti nu i se mai păru perfecţiunea întruchipată.

Eugen Pop îl sună pe Leon Damian din faţa hotelului. Comisarul-şef îi răspunse cu un „vin imediat” prin intermediul unui sms prefabricat, salvat în memoria telefonului. Grăbit, căută apoi în

agendă numele Sofiei, apăsând hotărât tasta verde.

-Alo?

Vocea femeii, de care-i fusese de-a dreptul dor, îi sfredeli • ofiţerului până şi ultima celulă vie din organism. îi treceau prin minte atâtea gânduri, încât îşi recompuse cu greu interfaţa profesională, reuşind, în fine, să scoată câteva cuvinte:

—Bună dimineaţa. Maşina este jos. Pop ne aşteaptă.

-Mulţumesc, răspunse aproape sec Sofia, cobor imediat.

Leon Damian simţea acut că ceva nu este în ordine. Copleşit de neputinţă, nu avea nici cea mai vagă idee cum ar trebui să se poarte mai departe. Frământat de îndoieli, de zeci de idei năucitoare şi supoziţii fără niciun suport, părăsi camera în grabă, simţind că mai bine s-ar afla în maşină în dreapta lui Pop atunci când va apărea poliţista, decât să rişte o întâlnire stânjenitoare pe hol, unde cu siguranţă că şi-ar fi pierdut de tot graiul.

Planurile însă i-au fost grav zădărnicite, de cea mai cruntă nepotrivire care a existat vreodată. în clipa în care păşi pe culoar şi îşi închise uşa, soţii Coman tocmai părăseau, într-o tăcere mormântală, camera alăturată. Cei trei dădură nas în nas Iară să-şi fi propus asta, lui Leon părându-i-se o veşnicie secunda în care îşi spuseră „bună dimineaţa”, urmată de o strângere ştearsă de mână, impusă, dintr-un oarecare reflex, de profesorul Victor Coman.

Dacă lui Leon Damian i s-ar fi cerut peste zece minute detalii cu privire la traseul parcurs din faţa camerei de hotel şi până la maşina condusă de subcomisarul Pop, tot ce-ar fi putut scoate pe gură ar fi fost doar un şir interminabil de bolboroseli, legate, invariabil, de gândul care l-a lovit subit, ca un trăznet, în moalele capului: au dormit

împreună, au dormit în aceeaşi cameră,

la naiba, au petrecut noaptea în aceeaşi încăpere, au... cameră... încăpere, noaptea, la naiba...”

Eugen Pop era nedumerit. Nu înţelegea deloc cine este bărbatul alături de care iese Sofia Roth din hotel. întrebător, i-a aruncat o privire fugară lui Leon Damian, care însă părea blocat pe scaunul din dreapta.

-îmi scapă ceva?, vru să afle subcomisarul.

Leon Damian nu scoase niciun cuvânt. Doar ochii i se mişcau în cap, urmărind cu interes spectacolul oferit de cuplul care tocmai cobora scările hotelului.

Odată ajunşi în parcare, soţii se întoarseră unul spre celălalt, privindu-se insistent în ochi. Bărbatul, pentru o fracţiune de secundă, păru că dă să-şi ridice mâna stângă; să facă un gest de salut, probabil. Renunţă însă. Privirea impenetrabilă a Sofiei îi îngheţă orice intenţie. în cele din urmă, fără niciun cuvânt, cei doi se despărţiră. Victor Coman se îndreptă grăbit spre bolidul negru, strălucitor în bătaia soarelui dimineţii, iar Sofia, spre Loganul în care o aşteptau cei doi poliţişti.

Leon Damian îşi simţea stomacul în gât. încerca din răsputeri să interpreteze gestul celor doi de a-şi fi petrecut noaptea împreună, la pachet cu despărţirea ciudată la care fusese martor şi pe care o percepuse rece, aproape de gheaţă. Nu fu în stare să-şi explice nimic. Cu cât încerca mai mult, gândurile negre îl năpădeau ca o brumă, amorţindu-i raţiunea şi simţurile. Când femeia se aşeză pe bancheta din spate, nu reuşi să îngaime nici măcar un salut cumsecade. De altfel, nimic n-ar fi putut acoperi

jovialul „sărut-mânuşiţele”, cu care Eugen Pop îşi întâmpină colega.

Intr-o tăcere adâncă, „zgomotoasă” doar în profunzimea subtilităţilor ei, drumul spre Inspectorat păru mai lung ca niciodată. Singur subcomisarul Pop sparse monotonia la un moment dat, răspunzând apelului comisarului Dobra. Puse telefonul pe „speaker”, iar vocea puternică a poliţistului îi informă pe toţi trei odată:

-Fraţilor, e groasă. Veniţi direct la mine în birou!

Dacă altădată un astfel de apel ar fi suscitat dezbateri care mai de care mai vii, de data asta n-a fost să fie. Niciunul dintre ocupanţii Loganului nu păreau să aibă ceva de comentat.

Doar Eugen Pop se simţi dator să concluzioneze:

-Băi, din câte văd, e mai groasă decât pare la prima vedere.

Mircea Dobra avea o faţă de parcă ar fi dormit pe o bancă, în parc. Când cei trei intrară în birou, îi asaltă cu o tonă de informaţii dezlânate, pe care reuşi să şi le noteze într-un carneţel, nu înainte însă de a-i pune la curent cu ieşirea Buldogului:

-Frate, ăsta a înnebunit. M-a ameninţat că dacă nu-i dăm criminalul pe tavă în maximum două zile, închide dosarul cu studenta pe post de criminală şi cu nenorocitul ăla al ei pe post de complice. Sau invers, că n-avea nicio logică ce spunea. In fine, zicea că n-are decât să stabilească instanţa ce s-a întâmplat în camera aia de cămin, dacă noi nu suntem în stare. Măăăi, înjurături, comportament de doi bani, ameninţări... nu vreţi să ştiţi. Ce să zic... trebuie să ne mişcăm mai cu talent, că altfel va înfunda puşcăria cine nu trebuie.

Hotărât să-şi îngroape angoasele în muncă, Leon Damian inspiră adânc, dându-şi seama că timpul îi presa mai mult ca niciodată. Se întoarse brusc spre Sofia şi, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, i se adresă cu un calm imperturbabil:

-Am să te rog să-i audiezi pe părinţii fetei. După calculele

mele, trebuie să fi ajuns deja.

Poliţista dădu scurt din cap, cu o faţă care nu trăda nicio emoţie, pregătindu-se să plece spre camera de audieri.

La rându său, Eugen Pop primi sarcina urgentă de a suna la spital, să vadă în ce ape se scaldă studentul, apoi să pregătească împreună cu tehnicienii logistica necesară pentru analizarea celorlalte gadgeturi care i-au aparţinut acestuia.

- Iar noi doi, îl informă pe Dobra, o să coborâm la criminalişti. Musai să văd cu ochii mei toate acareturile scoase din camera aia. Ceva nu-mi dă pace, puse punct Leon Damian.

Aşa cum s-a aşteptat Leon Damian, părinţii studentei ajunseseră. Nu păreau schimbaţi cu nimic faţă de ziua precedentă. Aceleaşi haine negre, acelaşi comportament rezervat, aceeaşi atitudine smerită. îşi vorbeau doar în şoaptă şi întotdeauna la ureche. Un artist cu viziune i-ar fi întruchipat sub forma a două ciori pe aceeaşi creangă, ciugulindu-se din când în când în ceafa şi uneori în moalele capului, cu ciocurile lor smolite.

Sofia Roth intră în camera de supraveghere cu o privire ca de gheaţă. întreaga ei atitudine trăda îndârjire, încrâncenare, chiar dispreţ. Adunase în suflet, în câteva zile, trăiri cât pentru două

vieţi. O loviseră, pe rând, groaza, mila, furia, iubirea, durerea despărţirii... Toate, căzute fără vreun preaviz, într-un moment al vieţii în care îşi propusese să se refugieze strict în muncă, pentru a reuşi să-şi dea seama de atâtea lucruri. Iar soarta, parcă veşnic înverşunată împotriva ei, i-a rezervat exclusiv excepţii. Nimic normal, de mijloc, nu i s-a întâmplat. Fecare moment prin care trecuse era fie de foarte sus, fie de foarte jos, pe o scară alcătută inclusiv din trepte de mijloc; pe care însă niciun eveniment n-a găsit cu cale să se plaseze. Intensitatea proceselor ei sufleteşti au azvârlit-o mereu în colţuri extreme, aducând-o într-o stare vecină cu dezintegrarea. Peste toate, dormise prost, o durea capul înfiorător, se simţea pustiită de curajul de a-şi suprima propria

căsnicie, o copleşeau sentimente contradictorii, iar mii de voci din interior îi urlau în timpane: ai făcut rău, ai procedat greşit, trebuia să ierţi, iubirea înseamnă iertare, este puterea de a oferi şanse, de a nu...

Ca printr-o peliculă de fum, femeia îi privea pe cei doi oameni din faţa ei de parcă ar fi fost ireali. De altfel, avu nevoie de câteva minute bune să-şi revină cu adevărat şi să reuşească, într-un sfârşit, să vorbească. O ajută, ce-i drept, şi becul colorat de pe masă, care se aprinse brusc, semn că tehnicianul începuse să înregistreze.

-Sunt Sofia Roth, ofiţer criminalist, le spuse celor doi, fără nicio altă introducere.

-Ion şi Mioara Baran, rosti, pentru amândoi, capul familiei.

-Presupun că ştiţi de ce vă aflaţi aici...

-Claudia...

-Exact. Fiica dumneavoastră este acuzată de comiterea unei crime monstruoase. în momentul acesta, este principalul suspect.
Ce credeţi că ne-aţi putea spune despre această copilă?

-Păi, sări mama fetei, pe nepusă masă, fata noastră...

-Ţi-am spus să taci!, o anulă bărbatul. O să vorbesc eu, aşa cum ne-am înţeles.

Mioara Baran lăsă capul în pământ. îşi duse mâna la gură şi părea hotărâtă să nu mai scoată nicio vorbă.

Sofia Roth nu consideră că este cazul să intervină între cei doi. Situaţia îi oferea ocazia să-i studieze femeii expresiile faciale, în timp ce soţul ei elucubra pe marginea situaţiei în care se aflau. Cum altfel, dacă nu din cauza fiicei lor! Poliţista spera, de altfel, ca studiind microexpresiile Mioarei Baran, respectiv reacţiile involuntare ale muşchilor feţei acesteia, să-i desluşească mai uşor stările decât dacă ar auzi-o vorbind. Mai ales că era o femeie simplă, ale cărei sentimente se distingeau mult mai clar cu ajutorul muşchilor propriei feţe, care trădau emoţiile pe care le trăia, decât cuvintele pe care, în mod cert, nu le-ar fi putut mânui suficient de

bine încât să-i exprime trăirile cu aceeaşi acurateţe.

- Prin urmare, cu cine vorbesc?, vru să se lămurească psihologa.

-Cu mine, cu Ion Baran.

-In ordine. Spuneţi-mi atunci ce ştiţi despre relaţia fetei cu Adrian Dima. De el presupun că aţi auzit...

-Vai, da, sigur că am auzit. Este nenorocitul care a pus mâna pe fata noastră şi a dus-o la rele.

-La ce „rele” vă referiţi?

-Păi, nu ştiu ce să zic. Nouă ne-a zis pastorul Mihai de băiatul ăsta. Fata nu a venit cu el acasă. Ea oricum venea acasă destul de rar...

- Cât de rar?

-Păi, a venit doar o dată. Nu ne-a ascultat sub nicio formă. Era îndrăcită. Ea s-a îndepărtat de mult de învăţăturile lui Dumnezeu...

Pe faţa Mioarei Baran, în doar câteva secunde, Sofia Roth a distins, pe rând, aproape toate emoţiile fundamentale pe care le studiase cu atâta pasiune, odinioară, împreună cu Victor Coman. Citise în ochii şi mimica femeii mânie, frică, uimire, dezgust, dar şi o imensă tristeţe. în acelaşi timp, mişcările feţei bărbatului ei exteriorizau un

singur sentiment: dispreţul. Un dispreţ acut, exprimat prin toţi porii şi cu toată fiinţa. îşi desconsidera fiica din adâncul inimii. Pentru el, nu exista. Lipsa de consideraţie şi de orice fel de stimă faţă de fiinţa căreia îi dăduse viaţă era evidentă. Se vedea limpede că ar fi preferat ca această copilă să nu se fi născut niciodată.

-în condiţiile în care fiica dumneavoastră vă vizita atât de

rar, spre deloc, aţi luat vreo măsură pentru ca toată această situaţie să se schimbe?

-Sigur că da. Pentru că nu vorbea aproape deloc cu noi, că era dificilă şi diavolul i-a muşcat din creier şi din inimă, l-am rugat pe pastorul Mihai să vadă de ea, că pe el îl asculta mereu.

Cu el vorbea. Mereu a vorbit, de mică. Doar datorită lui a ajuns şi studentă, că a reuşit să scoată demonii din ea şi s-o aducă pe calea cea bună. O vreme. Dar cum a scăpat-o, cum...

-Constat că nu aveaţi o relaţie grozavă cu Claudia...

-Nu, dar nu din vina noastră. Noi ne-am străduit...

-Cum v-aţi străduit? Aţi putea fi mai exact?

-Păi... noi... ne-am rugat la Dumnezeu şi l-am rugat şi pe pastorul Mihai să...

-Nu, nu vreau să mai aud nimic despre pastorul Mihai. Ce-aţi făcut dumneavoastră, ca tată, pentru acest copil? Ce aţi învăţat-o?
Ce lecţii de viaţă i-aţi dat, ca să vă asiguraţi că niciodată nu va ajunge în situaţii ca aceasta în care a ajuns?

-Păi, eu... eu... eu i-am dat lecţia lui Cristos.

-Păi, sări mama fetei, pe nepusă masă, fata noastră...

-Ţi-am spus să taci!, o anulă bărbatul. O să vorbesc eu, aşa cum ne-am înţeles.

Privirea lipsită de orice strălucire a bărbatului o făcu pe Sofia Roth să se cutremure. Din modul în care o privea, femeia înţelese că are

de-a face cu un om înverşunat, captiv în intoleranţa câtorva idei fixe, un om incapabil să vorbească despre propriul său copil, pentru că pur şi simplu nu-1 cunoştea. Cât despre soţia preaumilă, supusă până la dezumanizare, îşi pierduse demult, sub talpa autoritară a bărbatului ei, caracterele sau sentimentele proprii fiinţelor înzestrate cu raţiune. Ajunsese o biată unealtă în mâinile omului cu care s-a cununat, pe altarul căruia nu-i rămăsese de făcut decât să se prosterneze până când moartea îi va despărţi, cu preţul ignorării propriilor copii şi chiar a propriilor convingeri, dacă le-ar fi avut vreodată.

Furioasă, Sofia Roth era pe deplin conştientă că nu avea nimic important de aflat pentru anchetă, de la cei doi abrutizaţi.

A

înverşunarea cu care hotărâseră să trăiască sub imperiul unor dogme mult prea strict înţelese şi interpretate îi transformase în două personaje demne de milă, insensibile, triste, în esenţa lor,

ba chiar brutale. Pentru ei, nimic din ce nu conţinea numele „Dumnezeu” nu părea să aibă valoare, iar ascultarea, în accepţiunea lor, se traducea printr-o suprimare totală a oricărui act de voinţă, fie din partea copiilor lor, fie din partea oricui intra în contact cu ei. Drept urmare, singurul din familie căruia îi era îngăduit să aibă păreri ferme asupra unui lucru era exclusiv Ion Baran, tatăl profund neînţelegător şi îndoctrinat religios.

Poliţistei îi fu cât se poate de limpede că de la Mioara Baran nu va afla nimic. Iar tatăl, impenetrabil şi lipsit de raţiune, n-avea de spus nimic din ce-ar fi interesat-o pe psihologă să audă.

/V

II încurajă, totuşi, să vorbească. Pentru studiu, dacă nu pentru desluşirea atâtor nebuloase care ţineau cazul, de câteva zile bune, sub o pâclă de nepătruns.

-Vorbiţi, atunci!, îi spuse criminalista, după momentul stânjenitor în care bărbatul şi-a redus soţia la tăcere.

-Claudia a fost o oaie smulsă din turmă de Diavolul însuşi. Niciunul dintre copiii mei nu sunt ca ea. Toţi sunt smeriţi şi îmi dau ascultare. Ea nu l-a putut asculta decât pe pastorul Mihai, care ne-a ajutat mereu cu ea şi cu viaţa ei. Ea a învăţat de la viaţă şi din şcoală numai netrebnicii. Nu mă mir că a ajuns unde a ajuns. Noi ne-am luat de mult mâna de pe ea. Nu mai este copilul nostru. Nu mă mir că o să meargă la puşcărie. Diavolul o vâră acolo, să găsească acolo Iadul ei din viaţa aceasta, ca să se căiască şi să cadă în genunchi în faţa Domnului. Dacă va putea! Noi... avem cu un copil mai puţin.

Fără niciun cuvânt, Sofia Roth se ridică de pe scaun şi-i făcu semn agentului de serviciu că poate să-i conducă pe cei doi afară din clădire. Se lămurise pe deplin în privinţa lor. Şi înţelegea mai bine ca niciodată de ce Claudia Baran n-a vrut cu niciun chip să dea ochii cu ei. Pentru ea, cei doi muriseră. La fel cum murise şi ea pentru ei, încă din fragedă pruncie.

Rămasă singură în camera de audieri, Sofia se aşeză la masă, îşi rezemă coatele de tăblia răcoroasă, luându-şi capul între palme.

Simţea că-i explodează. La fel ca studenta Claudia Baran, se vedea dezrădăcinată, singură, lipsită de orice fel de apărare. Fără să-şi dea seama, începu să plângă încet, cu lacrimi amare. Nici măcar tehnicianul, care deschise uşa s-o întrebe dacă poate stinge lumina, nu îndrăzni s-o deranjeze. Avea suficientă experienţă încât să ştie că anumite trăiri aveau nevoie de momente de defulare.

In biroul criminaliştilor era linişte. Un ventilator defect se învârtea anevoie în jurul becului din tavan. Total ineficient. Pe un colţ de masă, criminalistul cel tânăr, cu care se întâlnise Dobra pe teren în ziua descoperirii cadavrului din Complex, completa un vraf de rapoarte.

La vederea celor doi, tânărul sări de pe scaun şi-i pofti să şadă. Leon refuză rapid:

-Mulţumim, nu avem timp. Avem nevoie să vedem lucrurile care-au aparţinut victimei din Complex. Poate ne poţi ajuta...

-    Sigur că da. Doar să-mi daţi câte o semnătură pe formularul ăsta şi mergem la „Efecte”.

Fără niciun cuvânt, Dobra şi Damian îşi lăsară semnăturile pe formularul întins de criminalist, urmându-1 apoi îndeaproape până la capătul coridorului, unde intrară într-o sală mai mult lungă decât lată şi înţesată cu rafturi de la un capăt la celălalt. Tânărul merse cam până pe la mijlocul încăperii, urcă abil pe o scară şi de pe un raft superior apucă o cutie voluminoasă din carton, pe care scria: „Ilarie Covaci, 62 ani, Timişoara”. Mai scria ceva, cu litere foarte mici, dar poliţiştilor le-a fost greu să distingă ce anume, la lumina becului chior din tavanul sălii, care mai era obturat şi de o sumedenie de cutii puse unele peste altele.

-    Aveţi aici tot ce-am găsit asupra victimei, spuse specialistul. Vă rog să folosiţi masa cea lungă de lângă ieşire, iar când sunteţi gata, vă rog să mă chemaţi!

-In ordine, te sun, îl asigură Dobra.

Leon Damian îşi puse o pereche de mănuşi chirurgicale,

întinzându-i două şi lui Mircea Dobra. Apoi scoaseră din cutie, cu precauţie, toate lucrurile găsite în preajma lui Ilarie
Covaci, analizându-le pe toate părţile, la lumina puternică a unei veioze aflate pe masă.

-Astea-s hainele. Năclăite de sânge...

-Mda, fu de acord Leon. Uite şi pastilele de Viagra, îmbunătăţite de Camlo Covaci!

Mircea Dobra, atent, scoase dintr-o pungă telefonul mobil al defunctului:

-Pe ăsta-1 luăm cu noi, să-l vedem în paralel cu cel al studentului, zic. Măcar să le punem cap la cap programul comun din data de întâi.

-In ordine, spuse Leon. Văd că e descărcat. Trebuie să-l încărcăm mai întâi...

-Nu-i mare lucru. Au tehnicienii sus tot ce trebuie.

-Mirciule, ceva nu-mi dă pace deloc, spuse Leon, îngândurat. Ceva ne scapă, mai mult ca sigur şi nu-mi dau seama ce... Mă uit la probele astea ca mâţa-n calendar... Le-am văzut şi-n poze, ştiu sigur că ar trebui să-mi dau seama de ceva, dar...

-Nu te mai osândi atât! Părerea mea este că deja ştim foarte clar cine este criminalul. Doar că n-a fost trezit încă din comă.

-Mircea, dacă nu e el, nu mai am nicio idee. Iţi dai seama, sper, că avem nevoie de o mărturisire din partea lui, că alte dovezi n-avem deloc. Nimeni n-a mai intrat în camera aia de cămin... Suntem fără mâini, fără picioare...

-O să ne mărturisească. Ce naiba... Doar nu e primul de la care am scos vreodată şi ce lapte a supt de la mă-sa.

-Mă uit şi la raportul ăsta cu amprentele găsite la locul faptei... îţi dai seama ce porcărie de doi bani, exclamă dezamăgit Leon. Să ai un milion de amprente, dar să n-ai cu ce le compara. Până o să avem în ţara asta o bază de date care să ne ajute să le comparăm... Pizda mă-sii! Lucrăm ca tâmpiţii. Adunăm marfa şi după aia băgăm probele în lăzi şi aşteptăm să ne pice para

mălăiaţă...

-Dă-mi să văd ce amprente au găsit!, întinse Mircea mâna.

-Poftim! Uită-te! Zeci. îţi dai seama că în camera aia de

cămin numai bunică-mea n-a fost! In rest, toată Timişoara.

-Mda. Sunt absolut inutile...

-Hai să plecăm de-aici. Mă apucă o stare de nervi...

-Haide! Iau eu mobilul mortului.

—Ia-1!

Când trecură pe lângă biroul criminalistului, îi făcură semn că poate

merge în spate, să încuie depozitul. Terminaseră.

Pe formularul pe care semnaseră cum că au nevoie să administreze probe materiale, Dobrabifa că iau cu sine telefonul mobil al victimei. Tăcuţi, coborâră apoi la etajul întâi, în biroul judiciariştilor. Pop nu-i aştepta. Niciunul însă nu s-a întrebat unde-ar putea fi. Eugen apărea mereu exact când aveai nevoie de el.

-Eşti cam abătut, observă Dobra, văzând faţa lipsită de orice expresie a lui Leon Damian.

-Cum naiba să nu fiu! Cred că asta e cea mai înfiorătoare zi din viaţa mea. S-o ia dracu' de zi şi de tot. Ai văzut-o şi tu pe Sofia? Cât era de distrasă... de...

—Am văzut-o, cum să n-o văd! Dar nu mă grăbesc să trag concluzii. Ştii şi tu foarte bine că trece prin nişte chestii...

-Şi atunci, de ce mă evită? De ce?

-Hei, aici nu-i sigur cine pe cine evită. Te-ai gândit că poate şi ea se întreabă acelaşi lucru? în fond, a venit bărba' -su, au avut nişte lucruri de spus, de împărţit, nu ştim ce s-a întâmplat, iar acum, indiferent de ce simte, trebuie să muncească, să tragă tare, că uite, ne-au ajuns pe toţi problemele din urmă. Eu zic s-o lăsăm să se linişească. Să-i stai prin preajmă exact cât îţi permite ea. Atent, sigur că da, dar numai cât să n-o răneşti. Le am cu chestiile astea, că la mine acasă mereu păşesc ca pe coji de ouă, să nu cumva să i se pară nu ştiu ce nevesti-mii sau, şi mai grav, soacră-mii. Ăstora

mereu li se pare câte ceva. Femeii ăsteia însă nu i se întâmplă chestii uşoare. Trebuie s-o ajutăm cumva, zic. Dar numai dacă ne lasă. Dacă nu, nu-i de băgat nasul...

-Cred că ai dreptate. Dar nu avea, măi, nicio expresie pe figură... Nimic care să-mi amintească de femeia care era cu câteva ore înainte de a pleca cu...

-Nu-i de mirare. Dar o să te apropii şi o să încerci să vezi

A

care e situaţia. In fond, aţi venit împreună, veţi pleca împreună. Iar femeia asta e o doamnă, măi. Nu vezi prea rar astfel de făpturi. Uită-te şi tu înjur! Este fină, educată, civilizată, serios acuma...

-Mirceo, nu-mi mai spune, că înnebunesc. Pur şi simplu mor când mă gândesc la ea. Aş ajuta-o cumva, iar când sunt în preajma ei, ca idiotul, nu pot decât să tac prosteşte şi să... în maşină, pe drum încoace, n-am scos un sunet. N-am putut, măi...

-Păi, e de înţeles. Era şi Pop acolo. N-o să vezi o femeie ca ea povestindu-şi problemele de alcov cu Pop de faţă. Sau cu mine, sau cu altcineva. Iar cu tine a ajuns într-un punct în care nu ştie ce să facă. Tu eşti buba, ca să zic aşa. Probabil, în secunda asta tocmai îşi bate capul ce să facă cu o astfel de bubă.

—Ştii ce? Eşti un tip mişto. Mă bucur căte-am cunoscut. Dacă mi-ar fi spus cineva că o să-mi fac prieteni la senectute, l-aş fi băgat în pizda mă-sii. Eşti un prieten bun, Mirciule.

-Bun, pe dracu'. Sunt bun doar să văd limpede rahatul altora, măcar că rahatul meu e cu mult mai îmbâcsit şi pute de zeci de ori mai tare. Dar, aşa e omul. Când vede o treabă din exterior, o vede mai bine. Când eşti în interior, te doare şi nu mai judeci cum trebuie. Haide acuma să vedem ce-i prin mizeriile astea de telefoane, să nu mai pierdem vremea!

Cei doi ofiţeri scoaseră pe masă toate cablurile posibile, cu tot felul de mufe, puseră la încărcat telefonul lui Ilarie Covaci, constatară că telefonul studentului mai avea puţină baterie, aşa că-1 băgară şi pe el în priză, apoi deschiseră laptopul lui Dobra, la care conectară stick-ul de memorie al lui Adrian Dima.

Pe stick fuseseră salvate doar trei fişiere, fiecare conţinând fotografii. Niciunul nu fusese denumit. Leon îl deschise pe primul, cu un dublu-click. Pe ecran apăru o fotografie, destul de nereuşită, cu Claudia Baran ţinând între palme membrul erect al unui bărbat.

-Măi, pozele astea sunt capturate după ceva filmare, îşi dădu cu părerea Dobra.

-Mai mult ca sigur, fu de acord Leon Damian.

După ce ofiţerul deschise toate fotografiile din primul fişier, cei doi îşi dădură seama că împreună alcătuiau un film
coerent, protagoniştii fiind pastorul Mihai şi Claudia Baran. Judecând după felul în care arăta studenta, filmul fusese făcut cu ani în urmă, când fata nu avea mai mult de vreo 15 ani. Poliţiştii deschiseră şi celelalte două fişiere, constatând că, la fel ca primul, conţineau scene pornografice explicite între tânăra acuzată de crimă şi pastorul pedofil.

-Ce nemernic, ce animal greţos!, exclamă Leon. L-aş sugruma cu mâinile mele. Nu cred că merită să înfunde puşcăria! Omorât pe loc!

—Stai liniştit, îi spuse Dobra, o să se ocupe de el pe îndelete băieţii de la mititica. Au un fetiş pentru pedofili. O să-l străpungă peste tot pe unde are găuri, de-o să-l usture şi creierii din cap!

- Stai puţin, observă Leon, uită-te cu atenţie la pozele astea

două!

Dobra făcu ochii mici, încercând să distingă ce anume observase Leon Damian în ultimele două fotografii din al treilea fişier. Apoi îşi dădu seama. Studenta şi pastorul făceau sex în camera de cămin a fetei. Câteva dintre detaliile acesteia, pe care cei doi le recunoscură imediat, vorbeau de la sine. Era aceeaşi cameră de cămin unde Claudia Baran îl primise şi pe Ilarie Covaci şi unde se întâmplase toată nenorocirea.

-Păi... ăştia n-au încetat niciodată să facă sex împreună, băgă de seamă Dobra. Nemernicul de pastor văd că venea la Timişoara mai ales pentru asta, nu doar să vadă de fată... ffm... Al

naibii gunoi de om!

-Mircea, părerea mea este că am dat de aur. E musai să se trezească frumosul ăla, să ne spună varianta lui. Precis are una, din moment ce avea şi filmele astea... Haide să ne uităm şi prin telefoanele alea; cred că am o imagine tot mai clară...

Comisarul Dobra puse mâna pe mobilul cel mai apropiat. Era cel al

studentului. îi cercetă căsuţa poştală, pagina de facebook, mesageria, totul. Nimic nu părea în neregulă. Cele câteva mesaje cu diverşi bărbaţi, care erau informaţi exclusiv asupra unor ore de întâlnire, nu meritau vreun interes special. Cu siguranţă, unii dintre ei erau clienţi. La o verificare amănunţită, poate chiar apăreau în filmări, alături de Claudia Baran. Totuşi, un anumit schimb de replici purtat în ziua de întâi august merita toată atenţia:

-Leon, fii atent aici! Pastorul a fost în întâi august la Timişoara. Puştiul îi scrie Claudiei să-i facă vânt dacă apare la cămin, că au program cu Covaci. Hm... -

-Totuşi, nici Claudia Baran şi nici pastorul nu au declarat că s-ar fi întâlnit în întâi august.

-Păi, poate nici nu s-au întâlnit. Trebuie să stăm din nou de vorbă cu ei, să ne lămurim.

Eugen Pop dădu buzna în biroul judiciariştilor pe finalul ultimei fraze. Părea grăbit şi preocupat.

-Amigos, nu ştiu cu cine vreţi să staţi voi de vorbă, că pe pastorul Mihai tocmai l-a scos avocatul din arest şi aşteaptă jos să-i livrez efectele personale. Aşa că, dacă nu aveţi ceva mai zdravăn să-l reţineţi...

-Stai!, îi porunci Dobra. Vreau să verific ceva, apoi n-are decât să plece cu avocatul.

Sărind de pe scaun, comisaml scotoci preocupat în dulapul de fier, unde obişnuiau să depoziteze pe termen scurt diverse obiecte aparţinând persoanelor audiate. Triumfător, îşi extrase jumătatea superioară din dulap cu telefonul mobil al pastorului Mihai în mâna dreaptă.

-Bravo, eşti băiat isteţ, admise Leon. Haide, deschide-1, să vedem ce şi cum; până la ora asta parcă văd că avocatul i-a băgat pumnul în gură şi l-a învăţat să-şi ţină limba acasă.

Ca norocul, telefonul pastorului mai avea puţină baterie. Dobra deschise direct mesageria, citind cu voce tare un schimb de

replici între el şi studenta Claudia Baran: „Vin la Timişoara. Trec pe la tine./ Nu trece, am treabă./ Totuşi, vin. Am chei./ în niciun caz! Azi, nu./ O să ajungi rău, Claudia. Ascultă-mă!/ Nu e treaba ta."

Dobra se opri brusc.

-Atât?, întrebă Eugen Pop.

-Da. Doar atât.

-La ce oră a avut loc conversaţia?

-Dimineaţa. A început... stai să văd., da, uite, la zece şi opt minute.

-Hm... Deci dimineaţa... gândi Leon cu voce tare. Oare o fi ajuns, totuşi, la Timişoara? S-o fi văzut ăsta cu Claudia Baran?

După ce copie mesajele din telefonul pastorului, Dobra îi predă lui Eugen Pop toate lucrurile acestuia. Era sigur că ar fi fost de prisos să-l întâlnească, având în vedere că era cu avocatul. Ştia, din experienţă, că din momentul acela n-ar mai fi putut scoate nimic de la el.

-Apropo, Eugene, cu Camlo Covaci cum stăm?, se interesă Leon Damian.

-Perfect. I s-a prelungit mandatul de arestare. S-au ocupat băieţii de la Narcotice. I-au adus şi un coleg de celulă, pe veterinarul care le livra pastile la sală. Cred că fac parte dintr-o reţea mai zdravănă. Oricum, dacă avem nevoie de el pentru ancheta noastră, îl găsim jos.

-Mnu... nu cred, dar e bine să ştim cum stau lucrurile.

-Păi, în ce-1 priveşte, e un circ cât casa. Au venit fraţii lui din Franţa şi stau grămadă pe cei de la Narcotice, să-l lase la funeraliile bătrânului Covaci. Au preluat cadavrul de la Morgă

şi îi fac un fel de înmormântare ţigănească, cu surle, trâmbiţe şi coroane cât casa.

-Treaba lor. Noi nu prea mai avem ce face cu el. După ce i-am pus

cap la cap programul din data de întâi, sunt aproape convins că nu avea cum să fi intrat în camera aia să-l ucidă pe taică-su. Aşa cum a zis şi el, e escroc, nu criminal. Şi cred că avea dreptate.

Preocupat, Leon Damian se ridică de pe scaun şi-i deschise uşa lui Eugen Pop, să poată ieşi cu toate lucrurile pastorului în

braţe.

-Mai avem ceva de văzut?, îl întrebă pe Mircea Dobra. -Mare lucru, nu. Doar mobilul victimei. Are baterie fiill. -Ok, are ceva mesaje interesante?

Trecând în revistă la repezeală mesajele din telefonul lui Ilarie Covaci, Mircea Dobra îşi dădu seama că aproape niciunul nu era demn de reţinut. în afară de unul singur, prin care-i confirma lui Adrian Dima că este de acord cu suma şi ora convenite anterior, niciun mesaj nu avea vreo legătură cu cazul. Dezamăgit, comisarul ridică ochii spre Leon:

—Cam atât. Şi cam aiurea. Căpiez de nervi că trebuie să-i spunem Buldogului că Adrian Dima e vinovatul, iar Claudia Baran... — Aş chema-o şi pe Sofia, să vedem împreună întregul tablou, fu de părere Leon. Să rezumăm. Practic, nu mai avem nicio pistă de verificat. Oare-o fi terminat cu audierea părinţilor fetei?

— A, da. Am uitat să-ţi spun, a terminat cam de multişor. Mi-a zis Pop, în treacăt, că i-a văzut ieşind din Inspectorat.

Ca fulgerat de o presimţire sumbră, Leon Damian izbucni: -Şi Sofia? Unde e? A terminat cu ăştia? N-ar fi venit la Judiciar imediat? -Păi... ştiu eu...

Fără să-l mai asculte, Leon Damian ieşi val-vârtej din birou, alergând nebuneşte spre camera de audieri. Avea o senzaţie acută

de frig, de parcă s-ar fi întâmplat ceva înfiorător. Ajunse în câteva secunde.

Cu inima strânsă, trânti uşa de perete. Apoi, încremeni. Prin dreptunghiul din sticlă, Leon Damian o zări pe Sofia Roth cu capul pe masă, nemişcată, într-o penumbră ciudată. Cineva stinsese

majoritatea becurilor, rămânând aprinse doar două; cele mai chioare. Aproape fără să respire, se apropie de femeie păşind

uşor, nefiind sigur ce-ar fi fost mai nimerit să facă. îngrijorat că i-ar putea fi rău, îi atinse cu blândeţe umerii, strigând-o încetişor.

Parcă revenind dintr-o altă lume, Sofia îşi mişcă braţele, ridicându-şi domol capul. Leon o întoarse spre el, cu tot cu scaun, privind-o cu infinită tandreţe în miezul ochilor răvăşiţi de plâns şi înconjuraţi de cearcăne de culoarea coacăzelor.

-Heeei, hei... eşti cu mine acum. Haide, vino încoace!

Leon se aşeză în genunchi în faţa ei, cuprinzându-i obrajii cu palmele. II ardeau. „Dumnezeule, e atât de frumoasă! Atât de frumoasă...” Ii şterse cu degetele mari lacrimile de pe pomeţi, zâmbindu-i apoi poznaş, ca unui copil proaspăt ridicat de pe caldarâm, după o tumbă cu bicicleta.

- Ce-ai crezut, frumoasa mea? Că am plecat? Că am dezertat? Ooo, nu, draga mea. Nici vorbă! Am fost mereu aici, doar că... m-am împiedicat puţin. Dar... foarte puţin. îmi pare atât de rău...

Clipind des, parcă pentru a-şi usca mai repede genele umede, Sofia respiră adânc, uşurată până-n cel mai profund colţişor al sufletului. Trecuse prin atâtea... Se simţea vulnerabilă, la discreţia celor mai aprige furtuni, îşi simţea capul greu, iar trupul secătuit de puteri. A fi vrut doar să se ascundă în braţele generoase ale lui Leon şi să rămână acolo, protejată de toate viscolele ce vor veni, până când va simţi că are suficientă forţă să iasă şi să înfrunte vitregiile.

-Ce bine că ai venit!, reuşi să şoptească, cu o expresie de infinită fericire. Am crezut, la un moment dat, că...

-Şşşt! Nu mai spune nimic, o imploră Leon. Linişteşte-te!

N-am plecat nicăieri. Unde să plec?

-Dacă as...

-Niciun „dacă”. De azi înainte vom renunţa la „dacă”. Vom avea doar certitudini. De noi depinde.

-Dacă ar fi atât de simplu!

-Este simplu, Sofia. Suntem doi oameni maturi, trecuţi prin destule, care vom discuta despre fiecare lucru, chiar neimportant la prima vedere, încât să fie totul limpede între noi. Să eliminăm orice umbră.

-Trebuie să-ţi explic atunci...

-Nu cred că trebuie. Nimic nu trebuie. Cel puţin, nu acum. Sunt detectiv, ai uitat? Rezolv puzzle-uri. Dezgrop. Dezvălui chestii. Cu asta mă ocup. Am văzut şi singur ce era de văzut şi chiar dacă s-a întâmplat să mă bosumflu, la un moment dat, a fost doar o obrăznicie de-a mea. Ştii tu, o reacţie neînsemnată, sub imperiul primelor senzaţii. In final însă, am raţionat. Mi-am dat seama că ţi s-au întâmplat lucruri pe care n-ai avut cum să le gestionezi mai bine...

-Leon, practic... am divorţat.

-Ai... Uite, ar fi bine dacă aş putea să mă prefac puţin şi să-ţi spun că-mi pare nespus de rău. Bine, îmi pare, dar nu de tot. îmi pare rău doar pentru că urmează să treci prin nişte situaţii greu de dus pentru cineva care lasă în urmă o căsnicie de atâţia ani, începută, practic, în studenţie. Eşti însă atât de tânără, atât de... Haide să încercăm să privim lucrurile altfel! Gândeşte-te că ai doar 32 de ani, un copil frumos şi un viitor fost soţ care se iubeşte suficient încât să divorţeze fără să facă valuri. O să fie nesperat de bine şi te vei linişti, în sfârşit, te vei linişti.

— Hei, de unde ştii că am 32 de ani?, zâmbi uşor Sofia. Nu ţi-am spus niciodată.

-Mda, stimată domniţă, sunt răvăşit, reacţionă Leon, cu o mutră parcă desprinsă din desenele animate. Trebuie să vă mărturisesc, cu lacrimi în ochi, că nu lucrez la aprozar. Şi că am

uzat de cele mai perfide şi mai de netolerat mijloace de investigare pentru a afla tot ce se poate afla despre dumneavoastră. Practic, am dat un telefon. Mărturisesc, preaplecat, că ştiu totul. Nu mai am nimic de descoperit. Poate, doar de explorat. Oare mă veţi putea

ierta vreodată?

Sofia izbucni într-un râs molipsitor, lăsându-se să alunece, moale, în braţele bărbatului pe care l-a simţit al ei încă din primul moment. încă din acel moment stânjenitor, peste care parcă trecuseră ani, când era cât pe ce să-i scape în creştet o geantă de voiaj, apoi, pe deplin conştientă de magnetismul ei, şi-a concentrat atenţia asupra unor rapoarte pe care nici nu le vedea, ştiind însă exact că ofiţerul înalt şi frumos ca un actor de cinema, alături de care urma să lucreze, îi studia atent fiecare moleculă.

Chircindu-i-se la piept, îi auzea inima bătând să-i spargă sternul, în timp ce din bumbacul imaculat al cămăşii o împresura ameţitor o beţie fină de mosc şi paciuli.

Reuniţi la Judiciar, cei patru ofiţeri de poliţie se aşezară în jurul biroului mai mare, din mijlocul încăperii, pe care titularii, respectiv Dobra şi Pop, îl foloseau ori de câte ori aveau de desfăşurat planşe mai voluminoase sau de aşezat, pe categorii, diverse dosare. Aveau în faţă un vraf impresionant de hârţoage, adunate cu sârg în timpul anchetării crimei din Complexul Studenţesc. Leon Damian, atent şi organizat, ca de obicei, încercă să facă lumină în caz, precizând însă, de la bun început, că mai departe de punctul în care ajunseseră nu ar fi putut să meargă cu niciun chip. Era un punct mort, nimic mai adevărat, dar pentru a închide cu adevărat dosarul aveau nevoie inclusiv de mărturia studentului Adrian Dima. Iar acesta, conform spuselor lui Eugen Pop, mai avea de stat în starea de comă indusă.

-Totuşi, sparse gheaţa Leon Damian, trebuie să întocmim acest raport final şi apoi să lăsăm lucrurile să decurgă de la sine. Pe de o parte, am fost chemaţi la Bucureşti, atât eu, cât şi Sofia,

iar pe de altă parte, nu cred că ar mai fi mare lucru de făcut. Oricum, nimic din ce n-aţi putea finaliza voi, cu tot ce-aveţi deja la dispoziţie.

-Noi? Adică eu şi cu Mircea?, vru să se asigure Eugen Pop.

-Exact, încuviinţă Leon. Suntem în faza în care ne-am pus toţi la curent cu detaliile din dosar, ştim toţi ce marfa avem la îndemână,

aşa că nu ne rămâne decât să punem punct şi să predăm vraful procurorului. în fond, îl va putea audia el însuşi pe Adrian Dima, când acest lucru va fi posibil.

-Să începem, atunci!, propuse Mircea Dobra. Părerea mea e că mai bine am înregistra brainstormingul, să ne fie mai uşor să reţinem amănuntele şi să le punem ulterior pe masa procurorilor.

Sofia, începi, te rog?

- Sigur că da. In ce mă priveşte, aş sublinia un lucru esenţial. Tot angrenajul nefericit în care a ajuns această fată, Claudia Baran, se datorează unor traume adânci din copilărie, când a fost violată în repetate rânduri, ajungând în final să înţeleagă că acest lucru este de fapt o bagatelă, un fleac neînsemnat, care însă te poate duce exact acolo unde doreşti să ajungi. Adolescenta de atunci se simţea, în prezenţa pastorului violator, protejată, ba chiar iubită, fiind, de fapt, singura formă de iubire la care a avut acces. Ulterior, deşi relaţia ciudată de dependenţă faţă de pastor a continuat, studenta a cunoscut un nou vampir sentimental; pe Adrian Dima. Tânărul, inteligent, profitor şi abil, a înţeles repede că are de-a face cu o fiinţă dezechilibrată sufleteşte, devenind, în scurt timp, tot în numele iubirii, noul protector al fetei. Cum în accepţiunea ei iubirea şi protecţia însemnau cam acelaşi lucru, respectiv recunoştinţă prin sex, a fost un pas infim până la a se oferi oricui îi dicta Adrian Dima; contra cost, desigur, banii însă contând mai mult pentru el. Pentru ea conta exclusiv faptul că, fiind docilă şi respectând întocmai poruncile noului ei dominator, îi era pe deplin recunoscătoare celui care îi spunea că o iubeşte. Cam acesta este tabloul general al situaţiei în care s-a complăcut studenta. Cu

câteva precizări importante însă. Tot aşa cum pastorul Mihai a ajuns în final s-o iubească pe această tânără cu adevărat, deşi într-un mod acaparator şi profund interesat, la fel s-a întâmplat şi în cazul lui Adrian Dima. Acesta s-a îndrăgostit şi el de tânără, pe care însă nu se putea abţine deloc să n-o manipuleze; pe de o parte, pentru că era o sursă sigură de profit, iar pe de altă parte, pentru că-i prinsese slăbiciunea şi ştia exact cum să se folosească de ea; tânărul ştia sigur că fata avea nevoie disperată să depindă de cineva, fiind învăţată dintotdeauna să i se spună ce să facă. Singură era incapabilă să ia decizii. în timp, i se surprimaseră orice germeni

ai voinţei, fiind în stare doar să execute porunci, în special pentru bărbatul pe care îl considera, la un moment dat, protectorul ei. Prin urmare, a fost o joacă de copil pentru abilul Dima, el însuşi provenit dintr-o familie destrămată, cu probleme, s-o transforme pe Claudia în sursa lui perpetuă de venit. Avem de-a face, ca să vizualizaţi mai bine „the big picture”, cu un caz clasic de relaţie de dependenţă morbidă între un dominator şi un dominat - ba chiar doi dominatori, în cazul nostru -, o relaţie sinonimă cu aceea dintre un stăpân şi un sclav, ultimul ajungând să execute orice i se cere fără nicio împotrivire. De altfel, aceşti tineri nu au avut parte de valori morale. Ei sunt deprivaţi emoţional. De aici şi nebunia la care s-a ajuns, pierderea totală a controlului, crima, profanarea cadavrului, absolut totul. S-a atins paroxismul inconştienţei, intervenind şi un element ad-hoc şi anume disperarea, rezultatul fiind cel pe care-1 ştim. In concluzie, autorul crimei poate fi exclusiv acest tip de personaj dominator, care nu a putut suporta manifestarea niciunui fel de agresiune de dinafară asupra bunului său cel mai de preţ, asupra subiectului înspre care şi-a concentrat întregul impuls

dominator. In mintea lui, un dominator consideră că este stăpân unic

şi nimănui nu-i este îngăduit, cu excepţia lui, să manifeste vreo

influenţă, cât de mică, asupra subiectului înrobit doar de el.

Concluzia e însă că aceşti tineri nu au avut parte de valori morale.

Sunt... goi. Seci...

- Cei trei bărbaţi îi sorbeau Sofiei fiecare cuvânt. Impresionat, Mircea Dobra se lăsă pe spătarul scaunului şi, de-a dreptul încântat, începu să aplaude rar, lovindu-şi palmele unele de altele sacadat, admirativ.

-Eugene, opreşte drăcia aia de înregistrat, s-o felicit pe doamna! Doamnă, i se adresă apoi Sofiei, trebuie să recunosc că sunt un biet profan, iar dacă am crezut vreodată că ştiu ce e acela un „profiler”, treaba e că habar n-am avut. Sau, mă rog, n-am văzut niciunul în acţiune. Mă înclin, cu deosebit respect!

Surprinsă, Sofia zâmbi.

-Mulţumesc, dar...

-Niciun „dar”!, interveni prompt Leon Damian. Mircea are dreptate. Am ajuns până şi noi, ignoranţii, să pricepem că psihologia este o ştiinţă mai a naibii decât crede lumea. în fond, orice instanţă va trebui să ţină cont de tot ce-ai spus tu aici, Sofia, mai ales că fata asta, cel puţin, dar şi băiatul, într-o mare măsură, au în spate nişte ani întregi care se pot constitui în circumstanţe atenuante. Va trebui să se ţină cont de asta negreşit. Acestor copii nefericiţi li s-au întâmplat lucruri, de-a lungul vieţii, care i-au adus într-o situaţie în care nu mai sunt capabili să distingă gravitatea de non-gravitate, firescul de nefiresc, ba chiar legalul de ilegal. Incredibil!

—Prin urmare, interveni şi Eugen Pop, tabloul este cât se poate de limpede. Atenţie, că pornesc jucăria. Leon, te rog să continui! On record.

-E clar. Dovezile converg, indubitabil, înspre Adrian Dima. Văzându-şi subiectul, cum spunea Sofia, terfelit de Covaci, studentul a reacţionat. Cu siguranţă, în primul moment a crezut că fata e moartă. La rândul lui, Covaci era căzut, tabloul era înfiorător, iar băiatului probabil i s-au derulat prin cap, la repezeală, toate nenorocirile posibile: faptul că se va descoperi că este proxenet, că va înfunda puşcăria pentru asta, că e autorul moral al morţii Claudiei, având în vedere că el a aranjat întâlnirea, că viitorul i

s-a blocat instantaneu, ce mai!, e clar că n-a mai raţionat. Aşa că, înfuriat, disperat şi vizualizându-şi propria viaţă cum tocmai se scurge la canal, l-a apucat pe bătrânul afemeiat de căpăţână şi l-a trântit de calorifer, probabil cu un urlet de nervi, eliberator. Totuşi, n-a avut inima s-o lase pe Claudia acolo. Aici intervine iubirea aceea ciudată pe care o nutrea pentru ea, descrisă atât de limpede de Sofia. Presupun însă că în momentul în care a văzut că fata se trezeşte şi deschide ochii, a avut un şoc. Pe de o parte, se bucura că e vie. Pe de alta, chiar nu ştia că el i-a dat, de fapt, lovitura de graţie bătrânului leşinat. Pentru el, în momentul inexplicabil de furie, bătrânul era deja mort. De aceea i-a spus Claudiei că ea l-a omorât pe Covaci. Şi atunci a început nebunia. Profanarea cadavrului n-a fost, cred, decât un fel de defulare. Poate

Sofia să ne explice mai bine...

-Ai dreptate, interveni criminalista. Modul de a gândi şi de a reacţiona al celor doi era manipulat de adrenalină. Or, aşa cum bine ştiţi, adrenalina poate face ravagii în minte şi corp, în unele situaţii de stres sau cu potenţial crescut de pericol. Or, cei doi se aflau tocmai într-o astfel de situaţie de stres şi cu potenţial crescut de pericol. Practic, prin gestul ilogic al înjunghierii cadavrului, cei doi s-au descărcat. Defularea a fost întemeiată în condiţiile date...

- Iar restul îl ştim, puse Leon Damian punct, cu o expresie de adânc regret. Nicio probă nu conduce în altă parte. Aşa că vom închide dosarul şi cu asta basta. Rămâne să vedem când se va trezi Adrian Dima şi ce vor dispune procurorii. Până atunci...

-Apropo, Leon, interveni Sofia, am fost sunată de la IGP. Ne-au rezervat bilete de avion pentru mâine seară. Ne întoarcem la Bucureşti. Se pare că şi Buldogul a găsit cu cale, ca noi toţi, de altfel, că dosarul poate fi încheiat.

-Foarte bine. Oricum, nu a mai rămas nimic de demonstrat. Mircea şi Eugen vor putea să finalizeze totul şi fără noi. Le semnăm rapoartele şi... la revedere!

în încăpere se făcu linişte. Cei patru se priveau de parcă s-ar

fi cunoscut de când lumea.

-Aşadar... gata!, sparse tăcerea Mircea Dobra.

-Da. Gata, îl îngână Leon Damian.

-N-a fost deloc uşor!, interveni şi Eugen Pop.

-Uşor? Nici vorbă!,-spuse şi Sofia Roth.

Mircea Dobra îşi aminti că-i promisese Miei Stan o ieşire la restaurant. Hotărî să-şi încerce norocul:

-Auziţi, eu zic că de-aici am putea să mergem undeva să bem o bere, o..., să... O chem şi pe Mia Stan, pe...

Ca trezit dintr-o picoteală, Leon Damian îşi aminti: -Fraţilor, deşi mi-ar face plăcere să ies cu voi, pur şi simplu nu pot. Trebuie să trag o fugă la Arad, la ai mei. Le-am promis. Mâine zbor înapoi la Bucureşti şi n-am dat ochii cu ei deloc. N-o să mă spele toate apele Mureşului dacă plec fără să-i vizitez, după ce-am stat atâtea zile la doar 50 de kilometri de ei... Apropo, spuse, întorcându-se spre Eugen Pop, pot să-ţi sechestrez maşina de serviciu până mine? Plec acum şi mă întorc la timp pentru avion...

—Bineînţeles, îi răspunse subcomisarul. Am cu ce să mă-nvârt până mâine. Dar vezi că n-ai benzină deloc!

-Nici nu mi-am imaginat. O să rezolv la o benzinărie de pe

drum.

Mircea Dobra tocmai îşi vedea sucombând intenţiile cu Mia Stan, căreia-i promisese unele lucruri. încercând să-l determine pe Leon să rămână, înfipse ochii în Sofia, invitând-o cu şarm:

-Doamnă, mi-ar face o deosebită plăcere să vă ofer o cină, alături de Eugen, Mia şi care-om mai fi...

Plăcut surprinsă, Sofia fii pe cale să accepte. In fond, n-avea niciun plan pentru orele serii. Leon însă, ca un şacal, se aruncă furibund asupra invitaţiei lui Dobra, distrugând-o cu o singură propoziţie:

-Sofia vine cu mine.

Luată prin surprindere, femeia îl privi în ochi. Constată că o scruta aproape cu disperare. Şi deşi ar fi spus ceva, se abţinu.

îşi dădu seama că nu era momentul să-i discute reacţia şi nici nu era de bonton să-i critice, de faţă cu toţi, maniera abruptă prin care a găsit cu cale să-i stabilească programul. Se mulţumi, după o analiză sumară, să întrebe retoric:

-Vin cu tine?

încurcat, Leon Damian îşi dădu seama că întinse coarda:

-Mmm... da. Aşa m-am gândit, să vii cu mine. Scuză-mă pentru

stilul accidentat, dar... îmi propusesem să te invit să vii cu mine... şi...

-In ordine, îl surprinse Sofia, în secunda următoare. Domnilor, zâmbi apoi larg criminalista, ce să vă mai spun atunci? Mi-a făcut o plăcere deosebită să lucrăm împreună. Sper să avem ocazia să ne revedem. A fost intens şi interesant, deopotrivă. Acum însă se pare că voi vedea Aradul, iar mâine... acasă!

Leon Damian se simţea ca un copil. Plutea de fericire. Se ridică de pe scaun ca teleghidat şi le strânse celor doi bărbaţi mâinile, în timp ce Sofia îi îmbrăţişă pe rând.

-Ne vedem mâine atunci, spuse Dobra, înainte de a pleca voi la aeroport. O să pregătesc raportul şi poate treceţi şi pe la Buldog... O să urle ca toţi dracii dacă vede că plecaţi fără să-i daţi importanţă...

-O, da, Buldogul, îşi aminti Leon Damian, de parcă ar fi fost vorba despre o cunoştinţă veche şi uitată, cu care n-ar fi vrut cu niciun chip să reia legătura. O să-l caut înainte de plecare. Poate mergem împreună, când îi livrezi concluziile...

— Sigur că da. Vedem mâine, fii de acord comisarul Dobra.

Sofia Roth nu-şi dădu seama cum trecu jumătatea de oră în care reuşi să-şi împacheteze lucrurile, să-şi sune fiica, să predea cartela de acces la recepţie şi să se vadă în maşină, în drum spre Arad, alături de Leon Damian. Raţiunea îi spunea că nu e deloc indicat să facă ce lucea, însă ceva mai presus de puterile ei o împiedica să fie raţională. Avea un sentiment profund de libertate,

se simţea adolescentă din nou, fără nicio obligaţie, fără nicio oprelişte. Pentru prima oară, după mult timp, nu mai era nevoită să-şi cenzureze reacţiile, ieşirile, gesturile. Stătea zâmbind pe scaunul din dreapta, privind amuzată pe fereastră sau trăgând cu ochiul la şoferul nu mai puţin distrat decât ea.

Leon Damian îşi simţea inima în gât. Nu-şi închipuia reacţia Nanei la vederea Sofiei. Nu avea habar nici măcar cum o va prezenta. Nimic însă nu i se mai părea foarte important. După toate senzaţiile pe care le experimentase, îi era indiferent ce vor spune ai

lui sau dacă vor spune ceva. In fond, îşi aminti că era adult. Putea să facă lucruri şi fără consimţământul lor...

- A nickel for your thoughts!, auzi vocea caldă a Sofiei.

-Eşti sigură că vrei să ştii la ce mă gândesc?

-Sută la sută.

-Păi, mă gândesc la uluirea Nanei când te va vedea. în afară de Anastasia, nu i-am prezentat nicio iubită.

-Heeei, ce avalanşă! Anastasia? Cine e Anastasia? Ai spus „iubită”? Mă vei prezenta drept iubita ta?

-Hm... nu ştiu ce să zic acum, că m-ai luat la atâtea întrebări. Visam să am o iubită tăcută.

-Hahahaaa... O să fie extrem de tăcută în timp ce-i răspunzi la întrebări. Parol!

Leon Damian îşi desprinse mâna de pe volan şi îi cuprinse degetele tandru, ducându-şi-le la buze. I le sărută îndelung, apoi îi aşeză mâna pe genunchiul stâng şi apucă din nou volanul.

-Anastasia, începu el şovăielnic, a fost femeia cu care credeam că va merge. Şi a şi mers o perioadă. Era bună şi deşteaptă. Dar n-a rezistat venirilor şi plecărilor mele. După şapte ani, a dezertat. Şapte. Iar eu... eu n-aş fi putut da mai mult decât am dat. Meseria asta a mea... am devenit un fel de sclav al ei. Nu-ţi poţi imagina însă cât de fericit sunt când o fac...

— Suntem doi sclavi atunci! într-un fel sau altul, casa mea s-a dus pe apa sâmbetei din acelaşi motiv. Am lipsit mult prea mult.

Iar rezultatul...

-Vezi, nimic nu e întâmplător. Numai doi oameni care se-aseamănă se pot aduna. Aşa că, iată-ne, râse Leon.

-Nu te hazarda! Suntem, totuşi, doi necunoscuţi. Şi deloc maturi, aş zice. Cine m-ar considera cu mintea limpede, dacă mi-ar cunoaşte

situaţia? La urma urmelor, sunt o femeie măritată, cu un copil, care s-a lăsat dusă de val şi care tocmai merge în vizită la familia lui, ca o adolescentă cu simţul realităţii vraişte. Of!

-Stai puţin, să corectăm unele lucruri! Nu suntem deloc necunoscuţi. Mi-ai adormit în braţe şi din cauza ta mi-am petrecut o noapte în acelaşi pat cu Dobra...

-Poftim? râse Sofia. Pe asta n-o ştiam.

-Păi, de unde s-o fi ştiut? în fine... bine că ne-am trezit îmbrăcaţi. Sper că aşa am fost de la început şi până a sfârşit.

Lui Leon îi veni să râdă; Sofia hohotea de-a binelea.

- Şi cum de s-a întâmplat una ca asta din cauza mea?, vru să ştie

Sofia.

-Hm... vezi tu, când m-a lovit realitatea în moalele capului şi am văzut cum îmi dispari brusc de sub ochi într-un Volvo negru, alături de un bărbat bine, mi-am evaluat situaţia şi am tras concluzia că numai o beţie mă poate scoate din neagra mizerie sufletească în care mă aflam. Iar de la gând şi până la faptă a fost doar un pas. Am băut cu Dobra până n-am mai ştiut de noi, am plătit o cursă cu taxiul de parcă am fi făcut înconjurul pământului de vreo două ori, am dat gata şi Mustoasa de Măderat pe care îmi propusesem s-o beau cu tine şi am adormit ca doi nefericiţi, în patul meu de la Regina Blue. Sper doar că nu îmbrăţişaţi.

-Incredibil, râse Sofia. Ce să zic... mă bucur că Dobra te-a sprijinit, măcar că nu înţeleg de ce-ar fi fost şi el nefericit...

-Ei, el era nefericit pentru propriile probleme, iar eu, bineînţeles, pentru ale mele. Pare-se că nu stă pe roze acasă. N-am insistat să aflu nimic din ce n-a vrut să-mi spună şi singur. îmi pare însă rău pentru el. E un om bun şi inteligent. Are o intuiţie

formidabilă. Ai văzut şi tu...

-De acord. Este un om bun. Şi când te gândeşti cu câtă ostilitate am început...

Pe nesimţite, maşina intră în Arad. Sofia simţi un nod în coşul pieptului, dându-şi seama că a făcut, totuşi, o greşeală. N-ar fi trebuit să vină. Nu acum, cel puţin. îngândurată, se mulţumi să admire clădirile vechi din centrul oraşului, având sentimentul intens că le-a

mai văzut pe undeva.

-Mica Vienă!, exclamă Leon.

-Poftim?

-Aradului i se mai spune şi Mica Vienă. Clădirile de pe Bulevard seamănă izbitor cu unele din Viena austriacă.

-Mi se părea mie că le-am mai văzut pe undeva, zâmbi Sofia. E un oraş frumos.

-Este. Sau... ar fi şi mai frumos, dacă ar exista oameni interesaţi să-l menţină frumos.

-Ca peste tot!

-Mda...

Maşina viră pe o străduţă paralelă cu bulevardul principal al oraşului şi se opri în faţa unei case impozante, cu un singur nivel. Clădirea fusese renovată de curând, păstrându-i-se caracteristicile iniţiale; inclusiv culoarea fusese aleasă în aşa manieră încât să dea senzaţia păstrării patinei timpului.

-Am ajuns, exclamă Leon. Ai mei locuiesc la etajul întâi. Clădirea are peste o sută de ani. Este impresionantă.

-îmi place deja, spuse Sofia. Dincolo de clădire însă, îmi place mult poarta. Parcă e intrarea într-un tărâm al poveştilor, cu bolta aceea sculptată şi intarsiile de deasupra uşii...

— A fost castel cândva. Dacă o să-i arăţi lui Bubu fie şi cel mai mic interes, îţi va povesti despre clădirea asta până mâine dimineaţă.

Cei doi intrară. Ajunşi la etajul înti, în faţa uşii bunicilor lui, Leon

Damian fu străbătut de un frison. Luă aer în piept însă şi sună. Uşa se deschise instantaneu, de parcă Nana ar fi stat tot timpul în spatele ei, aşteptând să vină cineva. Surprinsă şi parcă ameţită de fericire, profesoara pensionară Amalia Damian îşi strânse nepotul în braţe, vizibil emoţionată. Era o femeie înaltă, slabă, cu un păr de un alb imaculat, adunat în vârful capului într-un coc impecabil. Purta o cămaşă cu mâneci scurte, de culoare bleumarin şi o fustă uşoară, de vară, lungă până peste genunchi, dintr-un material de aceeaşi culoare. Părea că tocmai venise de undeva sau se pregătea să plece undeva. Sofia nu putu să nu-i remarce ochii verzui, identici cu ai lui Leon şi nasul drept, fin, acelaşi cu al nepotului. „Ca două picături de apă...”, gândi Sofia. Momentul însă n-a durat mult. Femeia veselă din faţa ei o smulse din visare, despărţindu-se de Leon şi exclamând admirativ: -Dragul meu, dar ce fiinţă minunată ne-ai adus, fără să ne anunţi? Credeam că te-am învăţat mai bine de-atât.

In timp ce Amalia Damian întinse braţele spre Sofia, îmbrăţişând-o cu afecţiune, Leon făcu prezentările:

-Nana, ea este Sofia Roth. Iubita mea. în acelaşi timp este şi colega mea. Am venit... împreună.

-Iubita ta! Ce frumos sună! Minunat, Leon, băiatule! Mă bucur că lucrezi în astfel de „condiţii”. Domnişoară, sunt încântată că ai venit împreună cu Leon. De obicei, e un singuratic. Mare mirare că mai vede lumea din jur!

-Mulţumesc, dar...

Având impresia că Sofia tocmai este pe cale să-i explice Nanei că este doamnă şi nu domnişoară, interveni prompt, evitând orice fel de stânjeneală care-ar fi putut să le deformeze starea de bine:

-Nana, dar unde este Bubu?

-Ei, s-a dus să-l plimbe pe Cicero. Ne pregăteam să plecăm la ţară. A murit mătuşa Veronica, sora tatei. O mai ţii minte? Mâine

e înmormântarea.

-Sigur că o ţin minte. Câţi ani avea? O sută?

Nana râse cu poftă.

-Ei, o sută... Doar nouăzeci şi şapte. Să-i fie ţărâna uşoară!

-Sincere condoleanţe, spuse Sofia.

-Mulţumesc, draga mea. Dar, haideţi în sufragerie! Noi am mâncat mai devreme, dar asta nu înseamnă că vă ţin flămânzi. Leon, fii drăguţ şi pune masa pentru doi! Stăm cu voi un sfert de oră şi plecăm, să nu se întunece. Bunicu-tău nu mai vede cum vedea, aşa că trebuie să plecăm cât mai e încă lumină.

In timp ce Leon şi Nana îşi spuneau câte-n lună şi-n stele, vrând parcă să recupereze câteva luni într-un minut, Sofia avu ocazia să admire mobila veche din lemn, întreţinută impecabil, cum numai în sufrageriile caselor din secolul trecut mai poţi vedea, întreaga încăpere emana un aer de linişte, de confort, de bun.

Când Leon o invită să ia loc pe unul dintre cele opt scaune înalte din jurul mesei, Sofia se simţi ca o prinţesă. Impresionată, i se adresă Nanei:

-Aveţi o sufragerie deosebită. N-am văzut niciuna la fel până

acum.

-Draga mea, e moştenire. Mă bucur că am reuşit s-o reabilităm. E Lengyel, autentică.

-Nu mă pricep deloc...

-A, stai liniştită, nici eu în mod deosebit. Titus freamătă pentru tot ce e vechi. De la istorie i se trage. Mie încep să-mi placă din ce în ce mai mult lucrurile noi.

Când Leon dispăru în bucătărie, pe care Sofia o bănui în încăperea alăturată, constată că rămase doar cu Nana. Femeia, aşezându-se pe un scaun de vizavi şi privind-o stăruitor în ochi, i se adresă cu glas aproape şoptit:

-Scumpa mea, eşti de o frumuseţe rară şi mă bucur din suflet că ai reuşit să repari inima nepotului meu. Este un copil de milioane. Sper să fiţi fericiţi împreună!

-Stiti, eu...

înainte ca Sofia să continue, apăru Leon, însoţit de bunicul său, Titus Damian şi un bichon maltez drăgălaş foc, care se gudura necontenit pe lângă picioarele lui. Bărbatul, bonom şi jovial, o îmbrăţişă şi sărută pe ambii obraji, semn că Leon apucase să-i spună că este însoţit. La fel ca soţia lui, părea pregătit de plecare. Purta o pereche de pantaloni negri dintr-o stofa subţire şi o cămaşă albă.

-încântat să te cunosc, domnişoară!, spuse, la rândul lui. Am avut mereu impresia că sunt singurul din familie capabil să găsesc o femeie frumoasă, dar Leon m-a întrecut.

-Heeei, linguşitorule!, râse Nana, va trebui să-mi dai explicaţii cu privire la femeia aia frumoasă despre care vorbeşti.

Veselia era generală. în timp ce Leon umplea masa cu salate, pui, cartofi la cuptor şi alte bunătăţi, bunicii se pregăteau să plece. Le-au urat celor doi noapte bună şi s-au scuzat că nu mai pot rămâne. Şugubăţ, Titus Damian nu ieşi înainte de a-i şopti lui Leon:

-Dragul meu, vezi să pui jumătate din porţiile astea de mâncare în caserole şi să le laşi la tante Agata, la parter. Bunică-ta găteşte întruna de când a aflat că ai ajuns la Timişoara, de parcă ar veni sfârşitul lumii. Dacă vede că nu mâncaţi cât consideră ea că ar trebui să mâncaţi, va fi vai de capul meu.

-Păi, de ce va fi vai de capul tău şi nu de-al meu?, râse Leon.

-N-o ştii? Sunt vinovat din naştere. Născut vinovat, fiule!

-Tiiituuus, se auzi de pe hol vocea bunicii. Vezi că nu vorbeşti destul de încet. Grăbeşte-te, că până ajungem la priveghi, se închide capela.

Cei doi ieşiră, îmbrăţişându-i pe Leon şi pe Sofia cu dragoste.

-Vezi să laşi la tante Agata, cu caserolele alea, şi cheia de la intrare, porunci Amalia Damian. îmi pare atât de rău că nu vom fi cu voi şi mâine dimineaţă! Dragii mei dragi...

Rămaşi singuri, cei doi se aşezară la masă unul în faţa celuilalt, încă zâmbind şi încă sub imperiul bunei dispoziţii lăsate în unnă de bunici.

-Sunt grozavi ai tăi!, exclamă Sofia.

-Mie-mi spui? Ei m-au învăţat tot ce ştiu. De-aia sunt umilul tău slujitor. Bubu m-a învăţat că binele unei relaţii se obţine doar atunci când femeia e fericită. Iar pentru ca femeia să fie fericită, e nevoie de un bărbat care s-o venereze şi să nu-i iasă din vorbă. Genetic, spune Bubu, femeia e croită să cuibărească. Tot ce-i mai rămâne bărbatului de făcut este s-o sprijine pentru perfecţionarea cuibului. Ce să spun... Pare-se că reţeta lui Bubu a funcţionat. De când îi ştiu, nu i-am văzut decât fericiţi. Mereu. Şi chiar au avut motive să fie nefericiţi. Cred însă că, inteligenţi fiind, au reuşit să distingă clar binele de rău. Să-şi seteze priorităţile. Ştiu sigur că, până la un punct, prioritatea lor am fost eu. Se prea poate să fi rămas... Au încă pentru ce să trăiască.

-Sigur ai rămas, îl aprobă Sofia, mestecând o bucată de piept de pui, cu salată verde.

Preocupat, Leon se ridică de la masă, alese din bufet două pahare pentru vin, apoi desfăcu o sticlă de cadarcă de Măderat, găsită în colecţia profesorului Titus Damian. Deşi nu mai bea deloc alcool de câţiva ani, profesorul pensionar continua să-şi achiziţioneze anual vinurile roşii şi negre din Podgoria Miniş-Măderat, din patriotism local sau, cine ştie, poate pentru simpla plăcere a omului care a ştiut mereu să aprecieze un vin de calitate.

întinzând paharul spre cel al Sofiei, Leon toastă:

-Pentru noi! Facă-se voia Nanei!

Sofia zâmbi. Nu era sigură la ce voie a Nanei se referea Leon. Oricare-ar fi fost însă, hotărî să fie de acord:

—Pentru noi!, toastă la rândul ei. Şi pentru ca niciodată să nu ne trezim din visare!

Fără să-şi fi propus, cei doi sorbiră paharele dintr-o înghiţitură.

Sofia simţi lichidul roşiatic pătranzându-i până în ultima celulă. 0 cuprinse o căldură ciudată, molatecă, un fel de descătuşare. întinse mâinile peste masă, spre Leon, privindu-1 în ochi. Pentru prima oară, după mult timp, avea un sentiment profund de „acasă”.

Lui Leon îi fu imposibil să mai reziste. Se ridică, ocoli masa, luă femeia în braţe şi se opri abia în capătul holului, în dormitorul bunicilor, unde îşi depuse adorata pe aşternuturile moi, dezbrăcând-o, cu grijă, de tot ce-i stătea în cale. îşi azvârli hainele nerăbdător, gustând din fiecare centimetru al trupului cald al Sofiei. O iubea şi adulmeca, trecându-şi buzele peste fiecare povârniş şi adâncitură, îi juca sfârcurile între dinţi şi-i mângâia coapsele moi, agăţându-i-se de trup ca de o barcă de salvare, apărută, ca de nicăieri, în mijlocul unui naufragiu. O pătrunse apoi ca un crivăţ în codri, gemându-şi mişcările adânci, tulburătoare. Ii simţea aluviunile, lăsându-se cuprins de curenţi şi îmbătat de atingerile pielii alunecoase, dulci-transpirate. îi gusta umezeala din pori, fixându-şi o cadenţă lină, dulce, din ce în ce mai lacomă, mai mânioasă, aproape vrăjmaşă. O răsuci apoi potrivnic, ascultându-i freamătul înfundat, murmurul de satisfacţie infinită, gemetele inegale de împlinire. Apoi fu rândul lui să-şi strige mulţumirea. O invadă eliberator, stimulat de freamătul statornic din adâncuri, prăbuşindu-i-se apoi alături, ca după un cutremur. Căutându-i cu buzele urechile mici, transparente în lumina singulară a uşii întredeschise, îi şopti, stors de energie:

-Te iubesc, Bob de Rouă! Te iubesc şi mă hrănesc din tine. Fii femeia mea!

Sofia, încâlcită în meandrele trupului viguros de bărbat, mai reuşi doar să plângă...

-Sunt fericită. Şi vreau să rămân aşa...

O boare răzleaţă, îmbătată de caniculă, mişca alene perdelele lăptoase, lungi până-n pardoseală. Din ţesăturile aştemuturilor

se ridica în aerul înfierbântat un miros ameţitor de lavandă...

Zgomotul era persistent. Se auzea din ce în ce mai tare. Loviturile se succedau unele după altele la intervale regulate, în acelaşi ritm, fără oprire. Părea că un obiect relativ moale, uşor cauciucat, izbeşte constant o bucată de lemn...

Sofia şi Leon deschiseră ochii în acelaşi timp. Nu-şi schimbară deloc poziţiile. Se priveau în ochi, de la nici doi centimetri, ca doi copii puşi pe şotii.

-Auzi şi tu?

-Da, cum să nu aud?, îi răspunse Sofia încet, strângându-1 cu putere în braţe.

-Rămâi nemişcată! Mă ridic să văd despre ce e vorba... Leon se desprinse de trupul femeii cu grijă, coborând din pat cu mişcări agile, suple. Sofia îl privea îngrijorată. Lumina dimineţii

începu să-şi facă loc printre faldurile draperiilor. înfiorată, se acoperi cu cearşaful subţire până sub bărbie, urmărind atentă mişcările de felină ale bărbatului care i-a întors universul pe dos. O cuprinse un val de căldură văzându-1 gol, păşind ca o umbră şi îndreptându-şi urechile în toate direcţiile, să izoleze ciudatul zgomot.

Brusc, Leon se aplecă şi rămase lipit de lemnul pardoselii câteva secunde bune. Din pat, Sofia nu mai putea să-l vadă deloc.

începu să-i fie teamă. Tot atunci însă, bătaia sacadată se opri ca prin farmec. Se ridică apoi în capul oaselor şi izbucni într-un hohot sănătos de râs; ar fi vrut să şi articuleze ceva, însă îi fu imposibil. Râdea în cascadă, la vederea celui mai caraghios tablou posibil. Leon, proaspăt ieşit de sub pat, ţinea în braţe bichonul maltez, care la orele mici ale dimineţii a găsit cu cale să-şi anunţe stăpânii că ar fi timpul să fie scos afară. Mult prea grăbiţi, soţii Damian au plecat fără căţel, care s-a aciuat sub patul din dormitor fără niciun preaviz. -Mda, scumpă şi neasemuită prinţesă, trebuie să vă informez că domnul Cicero, aici de faţă, a considerat că este cel mai important trăitor pe această planetă, ignorându-ne somnul

cel duce, nevoile lui primordiale fiind pe primul plan; astfel, a bătut cu lăbuţa în podele insistent, cum îi stă-n obicei.
Râdeţi dumneavoastră, râdeţi, domniţă, dar situaţia a escaladat şi am fost nevoit să mă strecor, în costumul lui Adam, prin înfricoşătoare hăuri şi tenebre, să descopăr bestia.

-Să nu-mi spui, încercă Sofia să îngaime câteva cuvinte, că ai tăi au plecat fără Cicero!

Păstrându-şi mina mucalită, Leon se mulţumi să dea afirmativ din cap, cu o gravitate prefăcută, mângâind căţelul pe spate şi oferind cel mai hilar tablou cu putinţă.

-Hahahaaa... Incredibil. Deci uriaşul a fost mereu aici?

-întocmai, doamna mea, îi răspunse Leon, apropiindu-se de pat şi lăsând căţelul să fugă în bucătărie. A fost mereu aici. Iar acum este tarat şi va avea nevoie de un psiholog priceput, fiindcă noaptea care a trecut n-a avut deloc un caracter educativ pentru el.

Fericit, bărbatul se insinuă sub cearşaful Sofiei, îmbrăţişând-o protector şi sărutând-o haotic, pe faţă, gât, braţe, umeri... Se opri însă brusc. Se ridică preocupat în picioare, spre uluirea Sofiei, făcu câţiva paşi în cerc, cu degetul arătător al mâinii drepte sprijinindu-şi tâmpla, îşi şterse orice urmă de neseriozitate de pe chip şi izbucni:

-Sofia, repetăte rog ce-ai spus!

Nedumerită, femeia nu-şi dădu seama deloc ce-ar fi putut spune atât de important. Practic, nu spusese decât câteva cuvinte, pe care nu le considera demne de a fi reţinute.

-Păi... ce-am spus? Nu ştiu ce-am spus... am spus...

-Da, da, ai spus ceva incredibil, Sofia. Ai spus ceva incredibil, ceva care în sfârşit mi-a mobilizat unicul neuron din cap înzestrat cu judecată. M-ai întrebat dacă Cicero a fost mereu aici. Cu alte cuvinte, dacă a fost tot timpul acolo, sub pat, este?

-A, da, dacă la asta te referi, atunci... da, asta am spus...

-Sofia, îmbracă-te! Mergem imediat la Timişoara. Am acuzat de crimă pe cine nu trebuia. Ştiu exact cine a fost criminalul.

Cuprinsă de nelinişte, Sofia sări din pat, îşi adună hainele **de peste tot şi se** îmbrăcă în câteva minute. La fel făcu şi Leon. **Curioasă,** criminalista încercă să afle ce declic declanşase această **reacţie neaşteptată,** în condiţiile în care întorseseră toate probele **pe dos nu o dată** şi...

-Sofia, o cuprinse Leon pe după umeri, răsucind-o spre el şi privind-o în adâncul ochilor; Sofia, ascultă-mă cu atenţie! Abia acum mi-am dat seama cât de idiot am fost. Ştiam eu că mai e ceva. Uită-te în ochii mei şi fii atentă la ce-ţi spun! Cel care a comis crima e nimeni altul decât...

Bărbatul făcu o pauză, aşteptând un cuvânt din partea **psihologei.** Nici vorbă însă de vreo reacţie.

-Ei bine, draga mea, cel care l-a omorât pe nenorocitul de Covaci a fost însuşi pastorul Mihai. Ai auzit? Pas-to-rul Mi-hai!

Dându-şi seama că informaţia aceasta ar fi întors ancheta - considerată închisă - peste cap, Sofia murmură:

-Leon, dar... am eliminat această posibilitate. Pastorul n-ar fi avut cum să intre în cămin în momentul în care s-a petrecut grozăvia. Au fost martori, am reconstituit totul, am...

-Sofia, ai spus-o chiar tu: el a fost mereu acolo. Mă auzi? Pastorul a fost tot timpul în acea cameră. Ca bichonul bunică-mii, pricepi? Era atât de nebun şi de gelos, încât n-a luat de bună interdicţia studentei, care-i spusese expres că nu vrea să-l vadă deloc în ziua aia. Ei bine, dacă de obicei o asculta, în ziua aceea a decis că nu mai vrea s-o asculte... Şi mai e un amănunt. Pastorul avea cheia camerei. Am reţinut asta din mesajele cu Claudia Baran. Şi atunci, cine să-l fi împiedicat să intre? Fireşte, când şi-a propus chestia asta, la orele dimineţii, nici prin gând nu-i trecea ce urma să se întâmple. Iar restul e... can-can...

-Leon, mă sperii. Te rog să-mi spui exact cum ai ajuns la concluzia asta! Dar exact! Am răsucit cazul ăsta pe toate părţile şi nu-mi dau

seama ce...

-Iubita mea, e simplu. Lucrurile s-au întâmplat exact cum

îţi spun eu acum: pastorul Mihai a venit la Timişoara, comme d'habitude, să-şi vadă pupila. Poate, cu puţin noroc, să întreţină şi niscaiva relaţii sexuale. Ştim precis, din filmuleţele din laptopul lui Dima, că uneori o faceau. Aşa că, omul a venit, avântul i-a fost retezat din start, dar el n-a avut de gând să renunţe. Şi-o fi spus că intră în cameră, dacă tot are cheie, şi o aşteaptă pe Claudia să vină de pe unde era dusă. N-o fi fost pentru prima oară când făcea chestia asta. Doar de-aia primise cheie, să poată intra când vine pe nepusă masă, iar Claudia este prin Complex sau la cursuri, întâmplarea a făcut însă ca fata să apară în cameră însoţită de un ţigan mătăhălos, dispus să plătească bani buni pentru o partidă de sex. Când a auzit forfotă şi voci necunoscute la uşă, să nu uităm că vocea lui Adrian Dima îi era pastorului cunoscută, or, nu se auzea deloc vocea lui Dima, ei bine, pastorului nu i-a mai rămas decât să se ascundă în grabă, aşa că s-a vârât sub pat. Nici n-ar fi avut prea multe opţiuni. Iar de acolo, fără să poată ieşi şi să fie văzut de Covaci şi de studentă, a fost martor la tot ce s-a întâmplat. A început scandalul dintre cei doi, fata a fost agresată -apropo de „agresată”, ţii minte când i-a spus pastorul Claudiei, în camera intimă, că „nu mai vrea” s-o vadă „bătută, atinsă, agresată”, or, de unde să fi ştiut că a fost agresată, dacă n-ar fi văzut asta de unul singur, nu? -, în fine, fata a căzut, a leşinat, a căzut şi Covaci, dar, ce să vezi?, când a ajuns la podea, presupun că a dat cu ochii, sub patul de lângă calorifer, de un necunoscut; de pastorul Mihai. Furibund, o fi dat să se ridice, dar probabil că lovitura din cădere îl ameţise destul de bine, astfel că pastomlui nu i-a mai rămas decât să profite, ieşind iute de sub pat şi trântindu-1 pe nenorocit, cu putere, de calorifer. Nici lui nu-i convenea să ştie că a fost văzut şi că ar putea fi recunoscut, din cu totul alte considerente. Evaluându-şi în mare grabă şansele, nici nu i-a mai dat prin cap să verifice dacă fata e bine, căutând să ia rapid o decizie. Deşi avea în faţă doi oameni întinşi pe jos, el era mai important în acel moment. Ştim că este egoist şi mai ştim şi că şi-ar fi distrus viaţa şi cariera

dacă ar fi rămas. Aşa că, pentru propria protecţie, a ales să plece, părăsind camera şi ascunzânu-se undeva, poate în baia comună,

până a prins momentul potrivit să se retragă nevăzut de nimeni. Cât despre retras, presupun că a avut norocul s-o facă la scurt timp după ce Camlo Covaci a renunţat să mai scruteze intrarea în cămin. Şi, uite-aşa, nu l-a văzut nimeni. End of story. Tot ce trebuie este să-i luăm nenorocitului amprentele şi să le comparăm cu cele prelevate de criminalişti de sub patul de lângă geam. Chiar dacă pastorul a fost un vizitator statornic, nimic nu i-ar justifica prezenţa sub pat. Cam ăsta e tabloul. Şi mai e şi faptul că, după spusele Domnului Teo, uşa aia avea trei chei. Or, le-am identificat pe toate: una era la poartă, cu ea am descuiat, iar din cameră s-au ridicat încă două. Una, e clar, e a Claudiei; pe cealaltă însă, vei vedea, scumpa mea, vom găsi exclusiv amprentele pastorului. N-am cum să mă înşel. Ăsta, când a intrat în cameră, s-a încuiat pe interior şi şi-o fi aruncat cheia, neglijent, pe biroul de lângă geam, chit că băieţii au găsit-o pe jos; probabil, căzută în timpul scandalului dintre Covaci şi studentă. îţi dai seama, când s-a văzut el cu doi oameni răpuşi la pământ în faţa lui, ultima lui grijă a fost să-şi mai caute cheia. A descuiat cu cheia din uşă, a Claudiei, fugind din camera aia mâncând pământul... Iar noi am găsit uşa încuiată doar fiindcă ulterior s-au întâmplat nişte lucruri, aşa cum ştim. Şi... case closed...

-M-ai năucit, e clar. Dar acum, că o spui aşa, nu pot să nu fac nişte legături. Da, chiar ţin minte când pastorul şi studenta au fost în camera nupţială, iar el a spus, la un moment dat, ceva de genul: „... nu aş putea să te mai văd atinsă, bătută, agresată...” Acum îmi dau seama... A spus „... să te mai văd...” Or, este un lucru pe care nu avea cum să-l ştie, dacă nu l-ar fi văzut cu ochii lui; nu îi spuseserăm niciunii despre modul în care fusese agresată fata în încăperea aia de cămin. Nu putea să ştie că a fost agresată, dacă el n-ar fi fost acolo, cum spui, dacă n-ar fi văzut toată scena. Va trebui să fie al naibii de meticulos şi abil să poată justifica

chestia asta...

-Exact, Bob de Rouă! Ai văzut doar cum încerca să abată atenţia de la el, să o îndrepte înspre Adrian Dima... Ciudat este că nici măcar când fata i-a spus că în acea cameră am fost doar eu şi Ilarie Covaci... A căzut, a murit, gata...”, pastorul nu a întrerupt-o. Poate atunci ea ar mai fi spus ceva, poate am fi avut deja întreg tabloul crimei servit pe tavă; ea însă doar a tăcut, nu a mai avut putere să

spună nimic, nici o vorbuliţă... Iar el a lăsat lucrurile aşa.

-Nu merită să ne reproşăm prea multe, zic eu. Nimeni nu s-ar fi gândit atât de departe. Ea n-a spus mai multe nu pentru a-1 cruţa pe pastor, ci pentru a se cruţa pe sine. în momentele acelea nu ştia ce va urma, era şocată, impresionată de tot ce i se întâmpla; ea se gândea, poate, doar că va afla Adrian Dima că a fost în cameră şi pastorul, peste toată afacerea lor. Sau... cine ştie?! Oricum, nu-mi dau seama cum de n-am pus cap la cap mai devreme nişte amănunte...

-Păi... le-am pus acum. Mă bântuia de mult faptul că mi-au scăpat nişte lucruri şi uite că a trebuit să-l uite ai mei pe Cicero acasă, ca să-mi pice fisa... Există în psihologia asta a ta o teorie a declicului? Dacă există, obligatoriu trebuie să mi-o explici.

-Sigur că există. Nu-i spune tocmai aşa, dar... Leon, dacă îmi vei spune şi cum vei dovedi tot ce-ai spus, mă înclin.

-Scumpă şi delicată, voi dovedi. îl sun chiar acum pe Dobra, să-i pună pe băieţi să-l ridice pe pastor, să-i ia amprentele şi să le compare cu cele prelevate de sub patul ăla şi de pe cele două chei.

Ai văzut doar, criminaliştii au adunat un camion de amprente din cămăruţa aia. Dacă se va potrivi fie şi un sfert de amprentă de sub pat cu una de-a lui, al nostru e.

-Incredibil! Sunt consternată. încep să-mi explic tot mai limpede de unde până unde ţi s-a dus vestea de mare detectiv.

- Sărut mâna. Să insistăm pe „mare”, da?, râse cu subînţeles.

-Suni acum? Nu e nici cinci şi jumătate...

-Sigur că sun acum. In meseria noastră, nu e timp de pierdut.

Telefonul lui Dobra sună în gol, până intră căsuţa vocală. Leon închise şi încercă din nou. Cu mai mult noroc. Dobra, vizibil rapt de somn, îi răspunse cu greu:

-Hei, n-ai somn?

-Mirceo, te scoli imediat şi faci ce spun eu...

Pe măsură ce-i explica lui Dobra ce să facă, acesta părea din ce în ce mai atent, pentru ca în final să se trezească de-a binelea. Oarecum şocat, întrebă:

-Şi cum ţi-ai dat tu seama de chestia asta?

-Nu pot să-ţi spun, că după aia va trebui să te împuşc. Dacă-ţi spun că de la bichonul bunică-mii, m-ai crede?

-Mda, e clar, nu vrei să-mi spui. în ordine. Hai că fug. Ne vedem mai încolo.

Grăbit, Dobra nu închise imediat. Preţ de câteva secunde, Leon

putu auzi de la celălat capăt al firului o voce de femeie:

-Ce faci, sexy, mă laşi aici?

Leon Damian identifică vocea Miei Stan. „Pişicherul... A facut-o, până la urmă!”

-Ai spus ceva, îl întrebă Sofia.

-A, nu. Nimic. Haide, e timpul să mergem. Mai trebuie să sun şi la tante Agata, să las câinele.

Pastorul Mihai fu arestat în aceeaşi zi. Criminaliştii identificară sub patul studentei zeci de amprente de-ale lui, unele mai clare decât altele. Şi multe fire de păr. Şi fibre. Clericul n-a reuşit să-i convingă pe anchetatori că este nevinovat. Nici să explice de unde ştia ce se întâmplase în camera cinci, în condiţiile în care nimeni nu-i spusese vreodată. Şi nici că n-a fost în acea cameră şi sub acel pat în data de întâi august. N-a fost capabil nici să explice cum a ajuns o cheie înţesată cu amprentele lui pe linoleumul încăperii şi nici de ce o picătură de sânge uscat de pe acea cheie se potrivea mănuşă cu sângele lui Ilarie Covaci. în faţa

dovezilor, harul de mare orator îl părăsi brusc, laolaltă cu vestita-i persuasiune prin discurs.

Buldogul organiză o conferinţă de presă, spre a lămuri circumstanţele exacte în care s-a petrecut monstruoasa crimă din Complex. Sau aproape exacte. A insistat îndeosebi pe infracţiunile pentru care vor răspunde în faţa legii fiecare dintre cei implicaţi: crimă sau profanare de cadavre. Timişoara putea dormi acum liniştită.

Pe nepusă masă, un reporter al unei televiziuni locale l-a

ameninţat că-1 dă în judecată. Intr-un acces de savurare a victoriei, Buldogul i-a proiectat o flegmă pe obrazul stâng, deşi intenţia sa o fi fost cu totul alta. Cei doi, înconjuraţi de câţiva ofiţeri şi cameramani, au rămas în faţa Poliţiei până la lăsarea serii, Buldogul încercând să explice cât mai clar cu putinţă că nu are nimic împotriva acelui post de televiziune în particular.

In după-amiaza aceleiaşi zile, Mircea Dobra îşi ceru transferul la Inspectoratul General. Cu sprijinul Sofiei, spera să ajungă în departamentul complex de investigare a omuciderilor, care urma să se înfiinţeze în scurt timp. Leon Damian nu-i comentă decizia. In sinea lui, se bucura că vor forma o echipă. Spera din tot sufletul să i se aprobe cererea. înainte de a părăsi Timişoara, îi scrise o recomandare elogioasă.

/V

In contul lui Camlo Covaci au fost probate mai multe infracţiuni legate de droguri, de la deţinere şi până la trafic. Băieţii de la Narcotice i-au permis să vadă înmormântarea tatălui său doar încătuşat, de la una dintre ferestrele sălii de vizite ce dădeau spre stradă. întâmplarea face că traseul cortegiului funerar era tocmai prin faţa Inspectoratului de Poliţie. Agentul de serviciu ar fi putut să jure că, la vederea maşinii mortuare, Camlo Covaci a scuipat pe jos cu obidă, blestemând cu năduf: mânca-te-ar viermii, curvar

slinos! De pe platforma încărcată cu coroane înflorate, un manelist transpirat jelea pe melodia lui Adi Minune - sau Costi Ioniţă cine să mai ştie: Oooooff, viaaaţaaa meaaa...

Pe la şapte seara, Adrian Dima a fost trezit din coma indusă. Şi-a

recunoscut imediat mama. Subcomisarul Eugen Pop a dispus

pază permanentă în faţa salonului. In dimineaţa următoare îi va vorbi despre două infracţiuni grave: proxenetism şi profanare de cadavre. Spera să-şi revină suficient de bine, încât să-şi amintească.

Claudia Baran, arestul Poliţiei, Timişoara, 30 august Viaţa mea trebuia să fie altfel Să mă nasc, înainte de toate, într-o altă familie. O familie în care să conteze calitatea, nu cantitatea. Sunt un accident. Am eşuat. Cred însă că există soartă. Indiferent cum am vrea noi să fie lucrurile, ele se aranjează doar cum vor ele. Sau cum vrea Dumnezeul tatei, în care eu nu pot să cred. Nu concep să existe un bătrânel simpatic, eventual bărbos, îmbrăcat într-un combinezon alb şi stând călare pe un nor, care să noteze neobosit într-un caiet ce fac eu, el, ea, noi toţi. Nu. Dumnezeu poate mai repede ar putea fi spirit. Un fel de energie.

Ca orice energie cunoscută. Faci bine, te înconjuri de energie pozitivă şi ţi se întâmplă lucruri bune. Faci rău, te înconjuri de energie negativă şi vei păţi lucruri. Eu am făcut rău. Vrând să fac bine însă. Cred. Bine pentru mine, oricum. De mirare că am putut să gândesc diferit, provenind din familia mea. Probabil, în alte familii numeroase e mai simplu. Se întâmplă să fie toţi la fel. Eu n-am fost la fel. Eu... Voiam doar să-mi părăsesc viaţa, pentru o alta. Mai bună. Mai apropiată de a tuturor celorlalţi copii de pe pământ. Din alte familii. Numeroase sau nu. îmi pare rău că pastorul Mihai nu va răspunde şi pentru viol. Ar trebui. Ar merita. Dar anii pentru crimă sunt suficienţi. Acoperă tot ce-a făcut. Cumva, nu sunt supărată pe el. Nici pe Adrian nu sunt supărată. Pe el l-am iubit. Aşa cum iubeşte orice fată un băiat. Eram însă

prea împresurată de Dumnezeul negativ când l-am cunoscut. Şi iarăşi am păţit lucruri. La intervale diferite însă, am avut nevoie de amândoi. Şi de pastorul Mihai, şi de Adrian. Acum sunt singură. Absolut singură. De-o singurătate care... Dacă ar putea cineva să mă îndrume, să mă înveţe ce să fac... Singură, n-am ştiut niciodată ce cale să urmez. Să ştiu ce să fac... Poate ar şti, pentru mine, gardianul de azi-dimineaţă... Mă privea cu Şi cu interes mă privea, ca orice bărbat care m-aprivit vreodată. Trezesc eu în bărbaţi ceva anume... Da. Cred că el ar şti să mă protejeze. Cred că... dacă ar face sex cu mine, ar înţelege că sunt fată bună... Şi m-ar iubi...